crime scene 6

Sunetele Morții

Alex Mihalcea

Un crime-story ca în vremurile bune:
femei frumoase, revolvere şi trabucuri, FBI şi NYC.

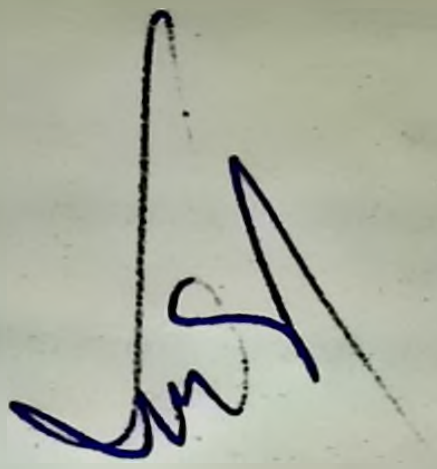

Sunetele morții

ALEX MIHALCEA

SUNETELE MORȚII

crime scene

Alex Mihalcea
Sunetele morții

Copyright © 2008 Alex Mihalcea
Copyright © TRITONIC 2008
Copyright © CRIME SCENE PUBLISHING și TRITONIC 2010 pentru prezenta ediție în limba română

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PUBLISHING
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax.: +4021.242.73.77
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PUBLISHING - imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC
Editor-coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHALCEA, ALEXANDRU
Sunetele morții / Alexandru Mihalcea - București : Tritonic, 2010
ISBN 978-606-8139-28-9

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustrația copertei: © Miodrag Gajic | Dreamstime.com
© Milan Kopcok | Dreamstime.com
Redactor: MIRELA NECULCEA
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 499 / iunie 2010
Bun de tipar: iunie 2010
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform legii.

ALEX MIHALCEA

SUNETELE MORȚII

crime scene

Jucătorul /.../ nu se mărginește cîtuși de puțin la propriul său joc, cu toate că acesta e adevăratul scop, și nu disprețuiește tot ce poate deduce și din lucruri în afara jocului. El examinează fizionomia partenerului și o compară atent cu a fiecărui potrivnic. Ia seama la felul cum fiecare își potrivește cărțile. Adesea poate socoti cîte „atuuri" și cîte „onoruri" are fiecare partener după privirile pe care și le aruncă unii altora. Pe măsură ce se desfășoară jocul, el își înseamnă în minte fiece schimbare de fizionomie și își alcătuiește un capital de gînduri din feluritele expresii de siguranță sau de uimire, de triumf sau de supărare ale jucătorilor /.../. Un cuvînt rostit întîmplător sau din nebăgare de seamă /.../, șovăiala, încurcătura, înfrigurarea sau neastîmpărul, totul e pentru percepția lui – intuitivă în aparență – un semn ce-i dezvăluie adevărata stare a lucrurilor. După ce s-au făcut cele dintîi două sau trei „tururi", el știe foarte bine ce anume se află în mîna fiecărui jucător și își urmărește jocul cu o siguranță atît de deplină, de parcă ceilalți parteneri și-ar fi dat cărțile pe față.

E.A.Poe, *Crimele din Rue Morgue*

Iubiții mei cititori,
Constanții mei prieteni anonimi,

De la început doresc să vă avertizez – nu de alta, dar să nu aud vorbe mai tîrziu, cînd poate veți da semne de plictiseală – că întîmplările neobișnuite declanșate și dirijate de o vioară – da, o vioară, ce vă mirați! – dornică de aventuri și aducătoare de moarte vi le voi povesti timp de patru seri. De ce patru seri? Răspunsul este simplu: orice autor de romane polițiste, de pe oricare meridian al binecuvîntatei noastre planete, își organizează cărțile scrise în momentele de inspirație (ori de lipsă de inspirație) așa cum crede că este mai bine. Consider argumentul suficient, iar tăcerea dumneavoastră o interpretez ca pe un consimțămînt – voit sau nevoit – pe care mi l-ați dat. Am încercat să stabilesc cît mai sugestiv, folosind cuvinte puține, titlurile capitolelor, intenționînd ca de la simpla lor citire să înțelegeți cît mai mult posibil din modul în care am conceput desfășurarea acțiunii. Nu știu dacă am procedat bine; chiar mă întreb dacă – în condițiile menționate – mai are rost să citiți cartea. Riscul nu este al meu, așa încît să nu-mi reproșați faptul că nu v-am avertizat din timp. Mai mult, din rațiuni pe care numai eu le știu (deci, nu are sens să le cunoașteți și domniile voastre), nu am indicat numărul paginii la care se încheie un capitol, pentru ca – în mod evident – să înceapă altul. La fiecare sfîrșit de capitol mă voi opri fără nici un avertisment – fonic, luminos sau de altă natură –, intenționînd astfel să protejez somnul ce vă va cuprinde. Apoi, voi relua povestirea fără preaviz, sperînd din toată inima ca, imediat ce apune soarele, unii dintre dumneavoastră să înceteze orice activitate, numai din dorința de a mă urmări cu toată atenția.

A sosit însă vremea să fiu mai concret. Așadar,

PRIMA SEARĂ

– De pe strunele unei viori răzbat acordurile unui marș funebru;

– Un violonist își termină definitiv partitura;

– Un cadavru tulbură această atmosferă, potrivită mai degrabă unor melomani.

A DOUA SEARĂ

– Un barman știe ceva și spune tot;

– Un coțcar știe multe, dar nu spune tot;

– O cameră de luat vederi își dezvăluie tainele.

A TREIA SEARĂ

– Un club de noapte mai puțin obișnuit;

– Un ucigaș de profesie care știe (sau se face că nu știe) multe;

– Un revolver care, din motive întemeiate, își schimbă stăpînul.

A PATRA SEARĂ

– O secretară își dă demisia fără să se justifice prea mult;

– Două vizite intempestive;

– Trei chei pentru același lacăt.

Iar acum, în final, țin să precizez fără prea multă vorbărie că personajele pe care le veți întîlni sînt absolut imaginare. Orice asemănare cu vreo persoană care a existat, există sau ar trebui să existe nu este decît o pură coincidență.

Al dumneavoastră,
Nick Tempest

În funcție de locul pe care l-ați ales pentru a vă duce traiul, vă spun cu multă plăcere bună ziua sau bună seara, doamnelor, domnișoarelor și domnilor.

Cred că nu mai este nevoie să mă prezint, deoarece cine altul v-ar deranja așa, pe nepusă masă, dacă nu vechiul și consecventul dumneavoastră prieten, Nick Tempest, de profesie detectiv particular.

Sînt bucuros, ca întotdeauna, să mai schimb o vorbă, două cu dumneavoastră, deoarece aici, în jungla în care viețuiesc, cu greu dacă poți vorbi cu cineva, iar atunci – în cele mai multe cazuri – toată discuția se rezumă la întrebări și răspunsuri. Eu întreb și mi se răspunde. Cînd nu, îmi răspund tot eu.

De data aceasta, vă voi relata povestea unei viori care își schimba stăpînii și a unui cîine ce a trecut prin viața mea ca un meteor, fără a mai pomeni de secretară, a cărei plecare – după cum veți constata – mi-a înseninat viața.

Așadar, am avut odată un cîine, care mi-a fost dăruit – consecința unui acces de umor sec – de către singurul meu bun prieten de la FBI. Asta s-a întîmplat după ce la mine acasă avusese loc o spargere de ... veselă în chicinetă. Ambii, adică prietenul meu și cu mine, eram foarte ocupați în salonul-bibliotecă sau biblioteca-salon, cum vreți să-i spuneți. În afară de cîteva cărți și de cîteva bibelouri – ultimele cîștigate în tinerețe, la puținele concursuri de tir cu arcul la care am participat –, încăperea nu prea aducea nici a bibliotecă, dar nici a salon.

Noi așa îi ziceam, adică el și cu mine, căci pe altcineva nu am mai auzit.

Amîndoi eram cufundați, mai bine zis prăbușiți, în două fotolii – de altfel singurele, în afară de cîteva scaune tapițate – din cauza unei melancolii adînci, care ne cuprinsese din motive obiective. Secaserăm pînă la fund două sticle de *White Horse*, un afurisit de whisky tare ca un trăscău, mai puțin în ce privește mirosul.

Deci, cum eram noi cufundați în acea melancolie creatoare, un zgomot asurzitor venit din chicinetă ne-a făcut să sărim ca arși, cu pistoalele în mîini, și să alergăm – cam exagerat spus să alerge cineva după ce a făcut gargară cu atîta whisky – la fața locului. Toată vesela – farfurii, cești, pahare – zăcea pe podea, făcută fărîme. Scăpase o singură farfurie ciobită, ce constituise baza unuia din cele două turnuri ale Babilonului, pe care le-am construit cu migală în acea după-amiază, rămînînd ca prin minune pe masă.

Atunci, pentru a curma definitiv disputa, precum și interogatoriile încrucișate ce nu dăduseră nici un rezultat, prietenul meu luă o hotărîre magistrală. Pe scurt, deoarece nu intenționez să mai lungesc vorba, cel despre care vă vorbesc mi-a promis, cu multe menajamente, o despăgubire. În cele din urmă, despăgubirea s-a concretizat într-un cîine, care – după spusele lui – era mai ceva decît unul polițist, deoarece mai avea capacitatea de a descoperi unele lucruri ascunse ori îngropate, nu numai oase. Cît privește menajamentele, ele erau absolut necesare – socotea –, cunoscută fiind aversiunea mea pentru cîinii care nu erau polițiști. Cum-necum, s-a ținut de cuvînt și mi l-a adus.

Să nu credeți că am căzut pe spate cînd l-am văzut. Știți, asta s-a datorat capacității mele de a putea face față oricărei agresiuni fizice, psihice sau vizuale; da, da, chiar vizuale. Vă veți convinge fără întîrziere.

Imediat, la prima vedere, i-am confecționat un pedigree, cu care nu se puteau lăuda multe asemenea podoabe ale naturii. După mamă, am stabilit eu, aparținea celei mai curate și aristocratice rase-șanț, iar după tată –

ca orice element pur – se trăgea din mai mulți patrupezi; era un amalgam de lup, de ciobănesc, de buldog și de alte rase mai mult sau mai puțin cunoscute, dar nobile.

Avea înălțimea lupului, blana aparținea unui cîine ciobănesc, iar ceva din ferocitatea buldogului îi era familiară mai ales cînd își arăta colții. Mai mult decît atît, o ureche o ținea dreaptă, asemănător lupului, iar cealaltă apărea ca frîntă de la mijloc.

Această fantezie a naturii, în pofida taliei sale impresionante, a ținutei mîndre, ce amintea de modul în care capra rîioasă își ține coada, îi da un aer hilar; de fapt, te determina să nu îl iei în serios, și te înșelai. În general, era un cîine liniștit, cînd nu avea draci – și avea de multe ori – sau cînd nu îți cîrpea ciorapii, ori nu îți rodea taman pantofii cei noi.

Ce-i drept, ce era al lui, era al lui. Nu-ți uda covorul din dormitor, ferite-ar Sfîntul, ci numai carpeta de la ușa din hol, nu și covorașul de afară. Nu avea prostul obicei de a lătra oricînd și fără rost, ci numai noaptea, spre deliciul meu și al vecinilor. Ei, vecinii mi-au mărturisit cu lacrimi în ochi, și nu o dată, dar spre nedumerirea mea, fără prea mult entuziasm, că începuseră chiar să nu se mai culce. Această hotărîre salutară o luaseră pentru a nu scăpa ocazia de a nu se trezi și a nu putea înregistra de cîte ori își exersa el noaptea coardele vocale la tensiune maximă.

Eu, cred că bănuiți, de cînd îl aveam nu mai foloseam anacronicul ceas deșteptător, deoarece, dacă ațipeam, mă trezea cu lătratul la fiecare jumătate de oră, astfel încît, în fiecare zi, eram odihnit, plin de voie bună și chef de lucru. Pentru a nu-l deranja din exercițiile lui menite să-i dezvolte capacitatea pulmonară și pentru a evita saluturile prietenești ale vecinilor recunoscători, luasem de la un timp obiceiul să dorm, cînd nu eram obosit, la hotel.

L-am botezat Bang, desigur, fără nici o legătură cu clopotele unei biserici, ci așa, între noi, adică el aflîndu-se așezat între prietenul meu și mine, amîndoi ținînd solemn în mînă paharul cu *Horse's Necke*, acel amestec de

bere caramel cu alcool, zeamă de lămîie și apă, după gust – apa, nu și restul.

Așa, plin de calități, după cum am avut prilejul să vă relatez, deși pe unele mai puțin evidente nu le-am amintit, Bang a jucat de cîteva ori roluri nu lipsite de importanță în diferite cazuri pe care a trebuit să le elucidez. Despre unul dintre ele, cel mai recent, puteți să sperați că vă voi povesti începînd cu seara aceasta. Cred că voi contribui astfel din plin ca pleoapele să vi se închidă într-un somn adînc și recuperator. Dacă va fi invers, vă rog să fiți siguri că nu am nici o vină.

Trebuie să mai știți că astăzi sînt trist și am și de ce. Am împlinit treizeci și ceva de primăveri înflorite, amintind de grădina rîvnită a raiului.

Este 1 aprilie, ziua păcălelilor. Culmea ghinionului, eu m-am născut într-o zi ca aceasta. Vă rog să mă credeți că nu am ales-o eu. Nici nu se poate o păcăleală mai năstrușnică decît să te naști la 1 aprilie.

De obicei, în ziua aceasta stau în casă. Nu vreau să fiu păcălit de vreun sticlete pe motiv că am depășit viteza regulamentară ori nu am respectat trecerea de pietoni, riscînd să stric somnul șoferilor de pe mașinile Salvării. Cît despre medicii acestei instituții atît de utile, nu era nici un pericol. Acesta, pericolul, îi păștea pe ei, care se deplasau cu mașina proprie la locul accidentului, după două ore de la decesul cauzat de infarct al decanului de vîrstă al ologilor. Dacă este depășită, viteza a făcut și face numeroase victime. Deci, cei care aveau rolul de a preveni astfel de accidente erau mai zeloși tocmai în ziua respectivă. Îmi cereau satisfăcuți, dar politicoși pînă în vîrful colților, să trec o parte din puținii mei bani, cu care am ce face, în contul statului nostru suveran și democrat, contra unei chitanțe, cu care nu am ce face.

Se mai întîmplă ca de 1 aprilie să întîlnești în *Central Park* un cunoscut pe care nu l-ai mai văzut de mult, nici el pe tine, iar el, foarte îndatoritor, să te invite să iei loc pe o bancă de pe care a luat anunțul care-i avertiza și pe chiori că este proaspăt vopsită.

Ori, este drept, mai rar, un alt cunoscut, de care ai și uitat, dar el nu, vrînd să-ți facă sincer o bucurie în această binecuvîntată zi, îți trimite o telegramă din care rezultă că iubita-ți mamă a decedat într-un tragic accident provocat de ciocnirea dintre două farfurii zburătoare. Pînă să realizezi că mama ți-ai pierdut-o de mulți ani, încă din fragedă copilărie, cazi din picioare și te trezești – dacă te mai trezești – pe covor, cu tensiunea arterială mărită și cu cîinele care te linge de zor pe obraz. Dacă ai un cîine. Eu am, mulțumesc cerului și prietenului meu, dar să nu mă invidiați.

Pentru a evita asemenea situații care te fac să mori de rîs, stai acasă. Eu așa procedez și nu fac altceva decît să dorm sau să încerc să dorm. Nu răspund la telefon și nici măcar nu catadicsesc să deschid ușa dacă sună cineva.

Seara, cînd nu mai este nici un pericol de a mă distra într-un mod atît de plăcut, mă duc la vreun bar, unde am cunoscuți cărora nu le arde de păcăleli cînd mă văd. Dacă am norocul și plăcerea să nu-mi simtă prezența, respectivii fiind reținuți din motive personale în niște instituții de retragere temporară din activitate, special create pentru ei, atunci – în lipsă de ceva mai bun – port discuții instructive cu barmanii, în special cu Fred Device.

Conform bunului obicei pe care mi l-am impus, în seara aceasta, ca și în alți ani, ca și în alte zile ori seri în care nu sărbătoream nimic, după ce am hoinărit fără grijă și fără țintă aproape o oră în jurul elegantului parc situat în centrul orașului, întovărășit de Bang, m-am hotărît să mă duc la *Black Book*, unde a fost și este încă barman Fred Device.

Printre altele, intenționam să-l întreb dacă nu are un prieten atît de bun, încît să-l fericească dăruindu-i un cîine. Cred că vă imaginați: mă refer la credinciosul meu Bang, de care doream să scap cît mai repede, folosind în acest scop serviciile amicului meu.

Venind timpul să mă duc la Fred, m-am îndreptat, cu Bang alături de mine, spre locul unde parcasem mașina.

Nu departe de mașina mea staționa o alta, pe care nu o remarcasem la sosire.

Se înserase, dar nu atît cît să nu pot deosebi fizionomia oamenilor. Lîngă automobilul cu pricina, o tînără și un bărbat ceva mai în vîrstă (aflat la maturitate, seria a doua) purtau o discuție aprinsă, după cît puteam să-mi dau seama. La apropierea mea, tăcură. Bărbatul insistase probabil ca femeia să se urce în mașină și ea refuza, deoarece se sprijinea cu o mînă de portiera deschisă, iar el, cu mîna dreaptă, încerca să-i înlăture mîna de pe portieră, în vreme ce cu stînga tocmai intenționa să o împingă în mașină.

În acel moment, spiritul meu cavaleresc trezindu-se (mi se întîmplă uneori și așa ceva), m-am repezit în ajutorul fetei. Tînăra mă zărise și-mi ghicise intenția, dar bărbatul, aflîndu-se cu spatele la mine, nu dădea semne c-ar înțelege că aveam de gînd să intervin. Cînd mai aveam un salt pînă să-mi materializez intenția, tînăra făcu ultimul lucru la care m-aș fi așteptat: luă mîna pe de portieră și sări în mașină.

Eu nu am mai apucat s-o opresc ori să-l înșfac pe bărbat, deoarece m-am rostogolit pe trotuar. Ceva, ori cineva, mă fixase la sol. Cum stam lungit, m-am uitat în urmă. Bang mă trăgea cu toate puterile de cracul stîng al pantalonilor, mîrîind cu înverșunare. O doamnă, tînără după aparențe, tocmai se îndepărta zorită, întorcînd mereu capul spre această scenă ce i se părea probabil cel puțin curioasă, dacă nu hazlie.

Cu toată delicatețea de care eram în stare, îi dădui lui Bang una peste bot, folosind în acest scop talpa pantofului drept, acțiune ce l-a convins să-mi elibereze pantalonul. Cînd am reușit să mă ridic, mașina cu ciudata pereche se îndepărtase. Am mai apucat să-i înregistrez mental numărul și dispăru după colț.

L-am privit pe Bang fluierînd a pagubă. Cîinele se apropie de mine, mișcîndu-și coada plin de satisfacție și cu o sclipire jucăușă în ochi. Urechea pe jumătate clăpăugă flutura mai poznașă ca oricînd.

Nu i-am spus nimic, nu am arătat prin nici un gest că îi dezaprobam intervenția care se dovedise salutară pentru ciudata pereche, nici măcar nu i-am dat una cu lesa peste ceafă. Știam că îl dezamăgeam cumplit – asta îi era pedeapsa, după principiile mele în materie de pedagogie; l-am pus în ham și, cu gîndul la ratatul meu gest de gentleman, m-am dus la barul *Black Book*, așa cum intenționasem inițial.

După ce i-am cerut lui Fred un *stinger*, adică un rachiu cu cremă de mentă și gheață, am dat un telefon, comunicînd interlocutorului meu numărul mașinii cu care dispăruse perechea și solicitîndu-i, în cel mult jumătate de oră, numele proprietarului. Apoi i-am dat numărul de telefon de la bar și m-am întors la Fred. Amicul meu mă aștepta cu două pahare, conform unui protocol stabilit prin consens de cîțiva ani buni. Am ciocnit, am băut și am înfiripat o discuție în care am adus din nou – a cîta oară! – vorba despre schimbarea stăpînului lui Bang.

Fred mi-a răspuns, politicos ca totdeauna, că nu are dușmani atît de înrăiți cărora, ca răzbunare, să le ofere în dar neprețuita mea podoabă canină, începînd apoi să pregătească alte două pahare de tărie.

M-am uitat prin sală, dar privirea nu mi-a fost reținută de vreun chip care să mă intereseze în mod deosebit. Datorită a încă două pahare de *stinger*, seara mi s-a părut mai plăcută. Fred mi-a spus cîteva bancuri, pe care nu le mai auzisem de la el decît de cinci ori, astfel încît am rîs cu poftă, așa cum ar fi rîs oricine, chiar mai puțin politicos decît mine.

După ce neprețuitul meu dulău și-a încheiat numărul favorit, udînd cu generozitate vasul în care se chinuia să crească, fără prea mare reușită, o nu știu ce plantă exotică – la botanică nu am excelat niciodată –, am părăsit localul, amîndoi satisfăcuți, eu cu plinul asigurat, el ușurat de grijile nopții.

A doua zi – mare mirare! – am găsit secretara la birou. Era prima dată după nu știu cîte luni cînd ea sosise înaintea mea. Să vă spun că praful era șters de pe

birou și de pe restul mobilierului, că scrumierele erau curățate și încăperile aerisite, ar însemna să mint. Nimic din toate acestea nu făcuse. Ordinea firească, adică dezordinea, domnea ca și mai înainte în ceea ce ar fi trebuit să fie biroul și anticamera unui detectiv particular care se respectă cît de cît.

Surprins de hărnicia ei, am întrebat-o cărui fapt îi datorez plăcerea de a o vedea la post atît de matinală – erau orele unsprezece; mi-a răspuns indiferentă că avusese insomnie și spera, adăugase ea, că nu se va repeta. Nu mi-am mărturisit nedumerirea că nu înțelesesem în ce consta nerepetarea, în insomnie sau în prezența neobișnuit de matinală la serviciu.

Nu m-am așezat bine la masa de lucru – nici eu nu știu de ce, fiindcă, pentru a spune adevărul, nu prea aveam ce face – și abia îmi aprinsesem prima țigaretă din ziua aceea, cînd secretara mă anunță protocolar că doamna Etta Gardner s-ar simți fericită să fie primită.

Era prima dată cînd o femeie, o doamnă, mă căuta la birou, declarîndu-se fericită dacă va fi primită.

I-am spus secretarei să lase vizitatoarea să intre peste cinci minute și, după ce a părăsit biroul, m-am uitat în oglinda pe care o aveam în sertarul mesei de lucru.

M-am asigurat că eu mă priveam cuceritor din ciobul de cristal, mi-am surîs fericit, ca o vedetă ratată cînd nu i se mai prelungește contractul și am început să aștept sosirea doamnei.... (v-am spus cum o cheamă, eu uitasem).

După o jumătate de oră, văzînd că nu se întîmplă nimic, m-am ridicat de pe scaun, am traversat încăperea, m-am întors și am pus oglinda în sertar, deoarece plecasem cu ea în mînă, m-am dus la ușă, am deschis-o și am rămas țintuit în prag. Doamna cutare tocmai îi explica secretarei mele, interesată la culme – întîia oară o vedeam interesată de altceva decît de fotografiile unor actori –, ceva ce părea o tehnică de croșetat. „Unul pe față, unul pe dos, două pe față, două pe dos", atît am putut rezista explicațiilor profesoarei de lucru de mînă. Am tușit cu toată discreția, astfel încît le-am trezit pe

ambele la cruda realitate, după care am invitat vizitatoarea să intre în birou.

După ce și-a desfășurat fără grabă sfoara sau odgonul acela de pe degetul arătător al nu știu cărei mîini, după ce și-a pus ghemul și cîrligul sau cîrligele de prins pește în geanta încăpătoare ca valiza unui voiajor comercial, doamna a binevoit să intre înaintea mea – îi făcusem loc, altfel mă dobora – în sanctuarul meu și, firesc, s-a așezat în fotoliul din fața biroului.

La rîndul meu, am luat loc și am așteptat răbdător să-și scoată lucrul de mînă, ceea ce, spre dezamăgirea mea, nu a făcut. În schimb, a întins mîna și s-a servit cu una din țigaretele aflate în cutia deschisă. Avea gust, mărturisesc, deoarece a luat una dintre cele mai bune. Desigur, politicos, i-am oferit foc de la bricheta mea și, după un „mersi" spus din vîrful buzelor, începu să tragă fum după fum, cu înverșunarea unui fumător experimentat, dîndu-mi astfel răgazul să o observ mai bine.

Ar fi fost imposibil să nu o remarci, chiar dacă s-ar fi aflat în sala de așteptare a unui aeroport internațional. Avea în jur de un metru și șaptezeci de centimetri, roșcată și ușor pistruiată, avea gene false, sprîncene total epilate și desenate artistic, ruj de buze de bună calitate, fața lipsită de cute, cu trăsături plăcute, fără a fi excesiv de frumoase. Corpul era plinuț, dar bine proporționat, iar mîinile fine, bine îngrijite. Era îmbrăcată elegant, fără ostentație, cu distincție chiar, și nu arăta decît vîrsta pe care o avea, după părerea mea, nu mai mult de 45 de ani. Lăsa impresia unei femei sigure de sine sau care, sub acest paravan, ascundea o mare doză de naivitate, de credulitate, un mod de a trata viața cu destul de mare ușurință.

– Sînt Etta Gardner, doamna Etta Gardner, stimate domnule Tempest... Vă mărturisesc de la bun început că la dumneavoastră mă aduce o problemă de cea mai mare importanță pentru mine. Aș fi nespus de bucuroasă dacă m-ați asigura că veți găsi interesante spusele mele și că îmi veți confirma așteptările, acceptînd să-mi apărați interesele.

Dincolo de siguranța unei femei care nu cunoaște ori nu recunoaște nici o opoziție, dincolo de o oarecare prețiozitate cam căutată a frazei, simțeam că e tulburată de o neliniște ascunsă, o stare care, poate prima dată în viața ei, trăda pierderea unui echilibru, dacă nu financiar, cel puțin sufletesc. Mi-au atras atenția o ușoară tremurătură a degetelor, dar și ochii ei frumoși, puțin apoși, care trădau faptul că interlocutoarea mea nu era adversara unui păhărel, nu de ceai, firește.

– Stimată doamnă Gardner, începui eu, cînd îmi dădu răgaz, vă mărturisesc *de la bun început* – am citat-o eu – că, deși nu cunosc motivele care v-au determinat să apelați la serviciile mele, vă stau cu totul la dispoziție.

– Nici nu mă așteptam la altceva din partea dumneavoastră. Știți, eu am acea însușire rară de a ghici, uneori fără să cunosc persoana, numai după nume, caracterul, calitățile și manierele oricărui bărbat cu care soarta a hotărît să mă pună în legătură. Numai citindu-vă numele în cartea de telefon, v-am apreciat și am știut, de la bun început, că voi fi primită cu toată amabilitatea. Vă mărturisesc că atunci cînd fetița mea, Selina – este adevărat, am un îngeraș de fată – mi-a mărturisit că-l iubește pe domnul Arnold Woodrow, am simțit o bucurie nețărmurită. Numai numele tînărului, deși – trebuie să recunosc – nu sînt tocmai apropiați ca vîrstă, mi-a dat o senzație de siguranță, dublată de satisfacția că fiica mea îl întîlnise pe cel predestinat de pronia cerească. Cînd l-am cunoscut, căci trebuie să știți că la sugestia mea l-a invitat la noi acasă, am fost de-a dreptul cucerită de manierele lui, de educația aleasă și delicatețea sentimentelor sale față de fetița mea și de viitoarea lui soacră, adică față de mine. Pe scurt, domnule Tempest, după a patra vizită mi-a cerut-o pe Selina în căsătorie și dacă îi imput ceva, este doar graba cu care și-a formulat dorința. Putea să mai aștepte să treacă încă opt-nouă vizite, că răposatul – este vorba de soțul meu –, după ce mi-a declarat dragostea-i mistuitoare pentru mine, a

lăsat să se scurgă doi ani și trei luni pînă să mă ceară în căsătorie...

– Mult stimată doamnă Gardner – o întrerupsei eu –, apreciez, vă rog să mă credeți, sinceritatea și noblețea sentimentelor domnului Arnold Woodrow față de fiica dumneavoastră. Totodată, vă felicit că Selina a găsit în el un ginere ideal pentru o mamă atît de iubitoare. Aș vrea, dacă nu vă supărați, să-mi expuneți totuși scopul vizitei dumneavoastră, deoarece nu doresc să vă răpesc prea mult din timpul de care dispuneți.

– Ajung și acolo, domnule Tempest, vă asigur. Dar am vrut să știți, de la bun început, cine sîntem noi, adică eu, fiica mea și viitorul meu ginere. Mai am de adăugat faptul că eu lucrez la un institut de înfrumusețare. Fetița mea nu are deocamdată serviciu, iar viitorul meu ginere este un apreciat dirijor și compozitor. Pentru moment, nu are vreun angajament și, dezgustat de viața asta în care aspectele de ordin material sînt predominante, nici nu mai compune. Știți, azi talentele adevărate au de luptat cu...

– Doamnă Gardner, am intervenit eu de teamă să nu se sufoce, acum sînt pe deplin informat asupra vieții dumneavoastră de familie, mai puțin de scopul vizitei, pe care îl apreciez la justa lui importanță, vă rog să mă credeți.

Mă miram și eu cum de puteam să rostesc asemenea inepție: să apreciez scopul venirii cuiva la mine și încă la justa-i importanță, fără să am habar în ce consta respectivul scop.

– Asta nu-i totul, domnule Tempest, trebuie să-l fi cunoscut pe răposatul și neuitatul meu soț, mort de timpuriu, în plină tinerețe, înainte de a-și fi etalat calitățile și darurile cu care îl covîrșise natura. Este bine să știți, de la bun început, că regretatul meu soț a fost un violonist talentat, care, din cauza timpurilor vitrege, și-a irosit existența într-o modestă orchestră ce cînta într-un oarecare local de noapte. S-a stins din viață în plină tinerețe creatoare – abia împlinise 50 de ani –, datorită unui glonț rătăcit, care l-a lovit în inimă, în timpul unei

încăierări în localul respectiv. În sfîrșit, iată și scopul întrevederii noastre, continuă doamna Etta Gardner, după ce reuși să-și tragă puțin sufletul. La moartea sa, acum doi ani, soțul meu nu ne-a lăsat altă avere decît o vioară, la care – din respect pentru memoria lui – am ținut ca la ochii din cap. Mare a fost mirarea noastră – a Selinei și a mea – cînd Arnold, vreau să spun domnul Woodrow, viitorul meu ginere, în timpul uneia din vizitele sale, a remarcat vioara care se afla, ca de obicei, în cutia ei, capacul acesteia fiind întîmplător ridicat. A scos instrumentul din cutie, i-a ciupit coardele de cîteva ori, s-a uitat îndelung la el, l-a ciocănit ușor, a luat arcușul în mînă și a încercat cîteva acorduri. Apoi l-a așezat cu multă grijă la loc, spunînd că este o vioară deosebit de bună. De altfel, această vizită îmi rămîne de neuitat, deoarece, spre sfîrșitul ei, Arnold – adică domnul Woodrow – mi-a cerut-o în căsătorie pe Selina. Trăim decent, fără prea multe lipsuri. După cum v-am mărturisit de la bun început, numai eu lucrez; scumpa mea Selina – atît de fină, de delicată și de sensibilă – nu poate primi orice slujbă. Pentru a face față unor cheltuieli neprevăzute necesare toaletelor de nuntă ale fetiței și, firește, ale mele, din lipsă de alte resurse, am hotărît să dau vioara la o casă de amanet, iar cu banii astfel obținuți să încercăm să depășim această situație destul de delicată. În prealabil, ne-am sfătuit toți patru, adică eu, Arnold, sora mea vitregă și Selina. Hotărîrea de a înstrăina vioara a fost facilitată și de recentul faliment al societății *Safety*, care ne-a înghițit economiile noastre de o viață. Ginerele meu s-a interesat unde poate fi găsit un asemenea oficiu, sau întreprindere, care se ocupă cu... cu...

– Amaneturi, i-am venit eu în ajutor.

– Da, amaneturi, mulțumesc. Așa că, însoțită de Arnold și de Selina, m-am deplasat pe Moon Street, la o casă de amanet. Proprietarul acesteia, Nathan Mayer – parcă așa se numește –, după ce a aflat obiectul vizitei noastre, a cerut – firește – să vadă vioara. După ce a studiat-o de parcă nu mai văzuse un asemenea instrument în viața lui, i-a făcut unele măsurători, ca și cum

ar fi urmat să o plătească după lungime sau lățime, iar apoi m-a întrebat pentru ce sumă doream să i-o încredințăm spre păstrare și pentru cît timp. De la bun început, Arnold, ginerele meu, a fixat o sumă oarecum exagerată, ce depășea cu mult speranțele mele. La auzul acesteia, domnul Mayer și-a lovit obrajii cu palmele – este drept, nu prea tare –, după care s-a lăsat să cadă, lipsit de puteri, pe un scaun.

– *Și de unde să iau, mă rog, așa o sumă, scumpe domn,* a reușit el să spună, aproape fără glas și cu o asemenea mină, încît mi-a provocat un sentiment de milă.

– *Domnule Mayer, noi am cerut, dumneata ești cel care dă. Dacă nu ne oferi suma solicitată, ne adresăm în altă parte,* a ripostat viitorul meu ginere, cu un ton de parcă ar fi făcut afaceri toată viața.

– *Domnule dragă, așa să am eu bine dacă nu vrei să mă aduci la sapă de lemn. Poate dorești să mă omori! Mata crezi că ai nimerit, așa, la un Rotschild, în persoană? De unde să iau atîția bani? Dar de ce te întreb? Parcă poți să-mi spui? Să n-am parte de ce văd în fața ochilor, dacă pot să-ți dau mai mult de jumătate și tot eu sînt în pierdere. Și numai pentru mult stimata doamnă și îngerașul de care sînteți însoțiți fac așa un gest de filantrop. V-o spun cu toată stima și cu mîna pe inimă, așa să am eu bine...*

După discuții purtate cu deosebită abilitate încă de la bun început de ambele părți – continuă doamna Gardner, renunțînd la monologul lui Mayer –, discuții care au durat cel puțin o oră, patronul ne-a avansat exact jumătate din suma cerută, pe un termen de șase luni, el reținînd dobînda cuvenită. După două săptămîni, ginerele meu a venit la noi și ne-a spus foarte bucuros că a primit de la o rudă de-a lui o sumă de bani, care-i permite – dacă sîntem de acord – să scoată vioara de la amanet. Am acceptat numai cu condiția să îi înapoiez banii cînd voi avea posibilitatea. Chiar în ziua aceea – mai precis ieri, 1 aprilie –, pe la orele 11:30, l-am vizitat pe domnul Mayer. După ce a primit banii, fără să pară

mirat de graba cu care i-am înapoiat, a scos vioara din locul în care o păstrase și ne-a dat-o, fără ca el sau noi să o scoatem din cutie. Odată ajunși acasă, am pus cutia cu vioara pe pian și ne-am văzut fiecare de treburile lui. După-amiază, ginerele meu, adică domnul Woodrow, a revenit la noi și după puțin timp a plecat cu Selina la cinematograf. Pe la orele 19:30 – nu cred că era mai mult –, s-a întors numai el, spunîndu-mi că fetița mea a rămas în oraș să facă niște cumpărături. Arnold trebuia să meargă să o ia de acolo peste două ore.

În sfîrșit, a dat Dumnezeu și mult stimata doamnă Etta Gardner s-a oprit. Era și momentul, am socotit eu, întrucît tocmai mă pregăteam să cer secretarei să cheme o salvare, deoarece clienta mea se afla în pragul epuizării fizice.

După ce s-a mai întremat cu nicotina unei țigarete, m-am încumetat să îi ofer un păhărel de *White Horse*, propunere acceptată fără opoziția la care recurg unele femei, numai pentru a salva aparențele.

Cînd am văzut-o pusă pe picioare – îmi permit să folosesc totuși această expresie, deși doamna Gardner continua să stea în fotoliu, rezemată comod de spătarul acestuia –, i-am mai oferit un păhărel din generoasa sticlă, deoarece clienta mea rămăsese cu ochii la ea. Se înțelege că i-am ținut tovărășie; nu de alta, dar nu se face să lași – gazdă fiind – o doamnă să bea singură. Doar nu se afla la *Black Book*, unde este barman vechea noastră cunoștință, Fred Device.

– Vai, să nu crezi, domnule Tempest, reluă distinsa doamnă, că am un astfel de obicei. Nu-mi place alcoolul, mai ales că știu cît este de periculos pentru ten. Detest persoanele care abuzează de un asemenea stimulent, dar ca să pot relata cele ce urmează, numai un întăritor mă poate ajuta. Or, din cîte presupun, la dumneata nu se găsește altceva.

M-am grăbit să o asigur că avea dreptate în ceea ce privește ravagiile abuzului de alcool asupra tenului, adăugînd că în lipsa altui stimulent ori întăritor, i-aș

mai recomanda un păhărel de *White Horse*, pe care femeia îl acceptă pe dată.

– Așadar, stimată doamnă Gardner, spuneați că vă vine nespus de greu să continuați interesantele relatări asupra motivelor care v-au determinat să mă vizitați. Am remarcat *de la bun început* că numai și numai ceva cu totul deosebit, ceva care a clătinat echilibrul vieții dumneavoastră, care v-a scos din ritmul obișnuit v-a îndemnat să-mi cereți sfatul și, eventual, sprijinul. Vă rog să aveți toată încrederea și să încercați să continuați, dacă nu vă cer prea mult, captivanta dumneavoastră poveste.

Eram obraznic, îmi dădeam seama, dar începusem să-mi pierd nădejdea că doamna Gardner va ajunge în următoarele 48 de ore la sfîrșitul relatării sale.

– Știam de la bun început, domnule Tempest, că mă pot încrede în dumneata. V-am spus că am un dar deosebit de a cunoaște oamenii. Răposatul meu soț îmi spunea adeseori...

– Mult stimată doamnă, o întrerupsei mieros, încît cuvintele se lipeau unul de altul, mi-ați spus *de la bun început*, așa că prin repetare mă simt nu numai flatat, dar știți – cuvintele mi se urneau din ce în ce mai greu, se împotmoleau în masa de melasă ce-mi încleia gura – încerc un sentiment de vinovăție, întrucît nu merit bunăvoința de care dați dovadă față de neînsemnata mea persoană.

– Vai, domnule Tempest, un bărbat ca dumneata, atît de ales, atît de...

– Doamnă Gardner, am rostit eu la capătul puterilor, mă simt vinovat că, influențat de prezența dumneavoastră atît de distinsă, precum și de cuvintele atît de nobile privitoare la adorata dumneavoastră familie, am uitat de un lucru important.

M-am oprit și am privit ca din întîmplare la ceas. Era să sar de pe scaun. Se făcuse ora 14:00, iar Bang era închis în casă. Cu perspectiva unei inundații catastrofale la vecinii care locuiau cu un etaj mai jos, sub aparta-

mentul meu, am reușit să continui grăbit, fără a-i da posibilitatea clientei mele să ia din nou cuvîntul.

– Îmi dau seama, scumpă doamnă, și îmi cer mii de scuze că v-am reținut atît de mult; este ora prînzului și nu m-am gîndit la fetița dumneavoastră. Cred că este neliniștită datorită absenței îndelungate a adoratei sale mămă.

Nu am terminat bine ceea ce aveam de spus, că doamna Etta Gardner se lăsă într-o parte în fotoliu, fiind gata să se prăbușească. În consecință, am făcut un salt disperat, susținînd-o cu o fracțiune de secundă înainte de a se produce catastrofa.

Și-a revenit imediat, după ce i-am dat – mă tem, cu prea puțină delicatețe – cîte o palmă pe ambii obraji. Înainte de a deschide bine ochii, țineam deja în mînă un păhărel ce conținea stimulentul aflat în sticlă, pe care, cu o vlagă neașteptată, l-a dat pe gît, rămînînd grăitor cu mîna întinsă. Am dat curs poruncii tacite, după care doamna Gardner îmi mulțumi călduros, aruncîndu-mi o privire atît de nu știu cum, încît am regretat că nu avea 20 de ani. Regreta și ea, pesemne, fiindcă glasul îi reveni cît se poate de cuceritor.

– Vai, Doamne, cît de distrată pot să fiu! Scuză-mă, domnule Tempest, dar cu fiica mea trebuia să încep. Nu am să mi-o iert niciodată. Eu stau aici la taclale despre o vioară veche, care are mai mult o valoare sentimentală, în timp ce fetița mea, Selina, a dispărut! Mi-a fost răpită! strigă distinsa doamnă și izbucni în plîns. Văzînd-o că începe să scotocească în valiza care îi ținea loc de poșetă, de teamă să nu scoată un revolver cu care să se sinucidă ori, mai rău, andrelele și lucrul de mînă, i-am oferit galant batista mea.

– V-aș ruga să fiți cumva mai explicită, dacă nu vă este prea greu. Cînd s-a petrecut această întîmplare regretabilă și ce vă face să credeți că este vorba de o dispariție sau de o răpire? Care putea să fi fost scopul răpirii?

– Domnule Tempest, știu tot atît ca și dumneata.

– Cînd a dispărut domnișoara Selina?

– Aseară. V-am spus, cred, că Selina a rămas la un magazin, *Lady's Fancy*, de pe Rainbow Street, ca să facă unele cumpărături, urmînd ca logodnicul ei să o ia de acolo în jurul orei 21:30. Ei bine, cînd domnul Arnold Woodrow, știți, viitorul meu ginere, s-a dus cu mașina pentru a o conduce acasă, ea, din spusele personalului magazinului, plecase de cîteva minute de acolo. Domnul Woodrow, după ce a mai căutat-o și în alte locuri, a revenit la mine foarte neliniștit. Am stat de vorbă și am hotărît să nu anunțăm poliția decît după ce voi veni la dumneavoastră ca să vă spun necazul, solicitîndu-vă ajutorul. Deși nu vă cunoșteam personal, am înțeles că numai dumneavoastră puteți să elucidați enigma dispariției sau răpirii copilului meu. Știți, eu am darul să...

– Știu, stimată doamnă, mi-ați mărturisit despre acest rar dar al dumneavoastră încă *de la bun început*. (Hotărît lucru, domna Gardner mă molipsise de acest „de la bun început", de care nu mă mai puteam debarasa.) Acum, vă sfătuiesc prietenește să vă duceți liniștită acasă. În jurul orei 19 voi căuta să fiu la dumneavoastră, desigur, dacă îmi veți comunica adresa. Vă voi pune la curent cu rezultatul primelor cercetări pe care intenționez să le întreprind. Vă rog, totodată, să-i transmiteți domnului Woodrow că aș fi bucuros să îl cunosc.

– Lăsăm, ginerele meu și cu mine, soarta scumpei mele fetițe în seama dumitale, domnule Tempest, spuse doamna Etta Gardner, după ce-mi înmînă o cochetă carte de vizită.

Nu este frumos ce am făcut, dar după plecareă distinsei doamne am răsuflat ușurat.

Am reflectat un timp – toți detectivii gîndesc uneori, chiar și cei particulari, iar eu nu făceam excepție – și iată la ce concluzii am ajuns.

M-am angajat în lămurirea acestei dispariții! Nu îmi era clar decît faptul că am făcut niște promisiuni, fără a fixa termenii financiari care să-mi răsplătească riscul pe care mi-l asumam.

Trebuia să mă duc la magazinul de pe Rainbow Street, parcă *Lady's Fancy* îi spune, să văd dacă dau de vreo urmă a Selinei. Trebuia, mai întîi de toate, să dau o fugă pînă acasă, să-l eliberez pe Bang de orice stres. Trebuia să fac o vizită doamnei Etta Gardner, ca să îl cunosc pe ginerică, cel atît de lipicios.

Așadar, mi-am încuiat biroul și, fără să dau liber secretarei, deoarece plecase fără să-mi spună, m-am urcat în mașină, îndreptîndu-mă cu viteza legală spre propriul meu domiciliu.

Acasă, mare mi-a fost mirarea găsind totul în ordine. Asta în ceea ce privește gradul de umiditate al covoarelor. Că o vază mare pusă de frumusețe pe parchet, lîngă fereastră, era plină ochi dovedea că Bang se emancipase. Asta însemna că era cazul să las de acum încolo ușa de la WC deschisă, fiind sigur că la întoarcere nu voi mai avea nici o surpriză.

Asigurat din acest punct de vedere, l-am trezit pe Bang dintr-un somn binecuvîntat și l-am dus la plimbare. După ce am dat o raită prin *Central Park*, l-am lăsat să mă însoțească pînă la mașină, în care am urcat, firește, amîndoi. Am condus fără grabă și, mai cu gînduri, dar mai ales fără ele, vigilent însă la fluxul autovehiculelor și al pietonilor imprudenți, am sosit teferi pe Rainbow Street, oprind pentru mai multă siguranță în fața magazinului *Lady's Fancy*, deși semnul de circulație – parcă indicator se numește –, vizibil inclusiv de pe planeta Marte, mă avertiza că o fac pe propria-mi piele.

Am intrat în marele magazin cu cîinele încorsetat în lesă și m-am făcut că nu observ privirile admirative aruncate ca mingiile de ping-pong de la o vînzătoare la alta, fără a mai vorbi de clientela obișnuită sau ocazională. Desigur, nu vă pot spune cu mîna pe inimă dacă îmi erau adresate mie sau lui Bang, care în ziua aceea era mai prezentabil și mai cuceritor ca oricînd, punîndu-mă în inferioritate. Așa era el întotdeauna cînd se găsea în apele lui, adică în anturajele în care predomina elementul feminin. Norocul sau nenorocul lui era că eu, cu o bogată experiență în materie, nu l-am slăbit din lesă

nici chiar atunci cînd și-a manifestat vădit interesul față de o doamnă micuță și zveltă, de vreo 95 de kilograme, în floarea vîrstei, este drept, cam scuturată, o tînără bunicuță de vreo 75 de ani. „Tinerica" a trecut pe lîngă noi, fluturîndu-și zulufii perucii blonde-vișinii și sprijinindu-se într-un baston pe care, dacă l-ai fi pus pe foc, ai fi văduvit-o de o sumă neînsemnată pentru ea, dar care mie mi-ar fi ajuns timp de trei luni, acoperindu-mi absolut toate cheltuielile.

Cînd Bang și-a manifestat zgomotos admirația pentru opera de artă din mîna doamnei, aceasta a scos un strigăt sfîșietor de admirație și, dacă nu o prindeam galant de brațe – așa mă comport eu totdeauna cu femeile –, fără îndoială că aș fi vizitat-o la spital, cu un buchet de flori, pentru a mă convinge dacă eventuala fractură a bazei craniului nu i se dovedise fatală.

Plăcutul incident a fost închis după aproape jumătate de oră de scuze și parlamentări, noi trei bucurîndu-ne de atenția și admirația generală, mai ales Bang. Cînd subsemnatul, spre mîrîita dezaprobare a cîinelui, am prezentat scuze amabilei doamne și, totodată, cartea mea de vizită, în eventualitatea că scuzele nu mi-ar fi fost primite, femeia a rămas, pentru moment, mută. În sfîrșit, cînd a înțeles despre ce este vorba, doamna s-a luminat la față și mi-a mărturisit pașnica intenție de a-și consulta avocatul, acesta urmînd să-mi anunțe în scris hotărîrea luată, după care ne-am despărțit cu multe zîmbete și alte dovezi de amiciție.

Nu mai rămăsese mult pînă la programata întrevedere cu doamna Etta Gardner și cu viitorul ei ginere, așa că după ce m-am convins în scurt timp că nimeni nu auzise niciodată de o anumită Selina, pe motiv că atît cumpărătorii, cît și vizitatorii nu-și declină identitatea sau nu sînt personalități cunoscute, m-am grăbit să părăsesc arena în care Bang și cu mine evoluasem ca niște adevărate vedete.

Mai aveam cîțiva metri pînă la mașină, cînd Bang se smulse din mîna mea și o rupse la fugă. Eu după el. După vreo 50 de metri, cînd condiția mea fizică începea

să se dovedească necorespunzătoare pentru un astfel de efort, cîinele se opri și se uită la mine triumfător. Văzîndu-mă interesat, începu să meargă normal, ca să zic așa, ba să se mai și oprească din cînd în cînd, sfîrșind prin a rămîne nemișcat, parcă în așteptare, la marginea trotuarului. Brusc m-am luminat și am avut o revelație.

Bunul meu Bang, neprețuit la justa-i valoare, mult contestat de mine și de alții, se dovedise mai util ca niciodată. În ajun înregistrase mirosurile perechii în fața căreia mă dărîmase, iar acum, în magazin, în timp ce toată lumea se agita, el singur își păstrase, dacă pot spune așa, sîngele rece și își văzuse de treabă. Simțise, fără doar și poate, în acel loc aglomerat, aceleași mirosuri și mă dusese în goană la locul incidentului care avusese loc cu o zi în urmă.

Ce dovedea acest lucru? Nimic sau, mă rog, aproape nimic... Avea vreo legătură cu dispariția ori răpirea Selinei Gardner? Șansele ca între cele două evenimente să existe cît de cît o apropiere erau minore, aproape neglijabile. Eu, unul, nu mă puteam hazarda în necunoscut, bazîndu-mă pe toana unui cîine. Bang nici nu cunoștea persoana dispărută și nici nu îi fusese prezentat vreun obiect care îi aparținuse domnișoarei în cauză, pentru a-i reține mirosul specific.

Totuși, mi-a venit ideea fericită de a telefona din nou persoanei știute de la FBI, în legătură cu proprietarul mașinii al cărei număr i-l comunicasem în ajun. Mi-a răspuns robotul – ceea ce însemna că amicul meu nu era acasă –, solicitîndu-mi să mă adresez lui Fred Device, barmanul de la *Black Book*.

Am trecut pe acasă să mă schimb și să-i telefonez lui Fred. Acesta mi-a transmis imediat că proprietarul mașinii cu pricina se numește Arnold Woodrow, fost dirijor al unei orchestre de cabaret. Deși fără nici un angajament, trăia destul de comod, fără a se cunoaște cu precizie din ce venituri. Se bănuia că ar fi un fel de logodnic de meserie, cunoscute fiind unele relații ale lui cu cîteva femei mai coapte sau foarte tinere, fără ca împotriva lui să fi fost depusă vreo reclamație.

Acum știam destul pentru a-mi face o idee mai puțin vagă asupra afacerii în care eram hotărît să intru.

Știți, v-am mai mărturisit în cîteva rînduri, în ciuda meseriei pe care o practic și care ar fi trebuit să mă lecuiască de o anumită boală dispărută la marea majoritate a muritorilor încă din timpuri străvechi, nu am pregetat să merg pe drumul meu, deși satisfacțiile nu s-au ținut mereu scai de mine.

Maladia la care mă refer – o știți și dumneavoastră, o simt și eu – se numește sentimentalism. Da, stimate doamne și onorați domni, am fost, sînt, și socot că voi rămîne un mare și iremediabil sentimental.

Începuse să-mi fie milă de această credulă, naivă și mult prea iubitoare mamă, de doamna Etta Gardner. După ce cunoscuse o viață fără prea multe probleme, cu un soț care murise fără glorie într-o speluncă oarecare, după ce-și închinase viața creșterii unei fiice, avusese nenorocul să fie „fericită" cu un escroc de meserie, pe post de ginere.

Pe fată o văzusem în ajun. Era aidoma mamei ei, dar cu 20 de ani mai tînără. Cred că din punctul de vedere al naivității și credulității semănau ca două picături de apă.

Pe el, pe domnul Arnold Woodrow, logodnicul de meserie, nu îl cunoșteam, dar – fără nici o îndoială – aveam să știu ce hram poartă.

Cu aceste gînduri nu tocmai optimiste, însoțit de credinciosul meu Bang, am sosit în Rockies Street nr.184, am coborît din mașină, am aruncat o privire fugitivă limuzinei lui ginerică, parcată în fața imobilului, mi-am șters tălpile pantofilor la intrare și, urmînd întocmai delicata invitație gravată pe o placă de alamă, am sunat. Am așteptat cam mult, după părerea mea, avînd timpul necesar să-mi dau seama că imobilul cu un singur etaj în fața căruia mă aflam era o fostă podoabă a unuia dintre cele mai vechi cartiere ale orașului, cu case solide, în diferite stiluri, unele mai pompoase și mai prețioase decît altele, cu coloane, colonade, foișoare mici, cum era moda anilor 1900 și ceva sau fără ceva, pentru a fi mai precis.

Tocmai cînd meditam că mai aveam tot timpul să mă bărbieresc din nou, minunea s-a înfăptuit: ușa a fost deschisă de o persoană de sex feminin, care ar fi putut fi orice, judecînd după costumație – de la bucătăreasă, la fata în casă și invers. Pe cap avea o bonetă, iar șorțul era dantelat, scurt, puțin ros pe la margini, asemănător cu cel al subretelor, sau cum le mai zice. Deși nu mai avea mult pînă la apogeul vîrstei de 25 de ani, nu m-am putut opri să nu-i admir mersul și eleganța mișcărilor, în timp ce mă conducea spre camera de zi a gazdei. La chip semăna cu puicuța aia fără braț, parcă Venus din Milo se numește, și cu asta cred că am spus aproape totul. Nu știu cum, dar aveam un chef nebun să-i spun bancul ală cu pinguinii. M-am temut însă că nu voi avea succes, așa încît am renunțat. Pentru a vă astîmpăra curiozitatea care, desigur, vă încearcă, am să vi-l spun dumnea-voastră. Ei bine, doi pinguini se aflau pe o banchiză ce plutea în voie, mînată de valurile oceanului. La un moment dat, unul dintre pinguini îi spune celuilalt: „Parcă ai fi îmbrăcat în frac". Replica interlocutorului nu întîrzie să vină: „Parcă". Nu-i așa că vă prăpădiți de rîs?

În fine, să nu ne pierdem în prea multe amănunte care să vă pună răbdarea la încercare.

La ușă, fata se opri, se întoarse spre mine și, cu un surîs de giocondă, îmi ceru cartea de vizită. Dacă nu mi-ar fi luat pălăria la intrarea în hol, atunci cu siguranță mi-ar fi sărit de pe cap, într-atît am fost de mirat, mai ales cînd a scos nu știu de unde o tăviță pe care mi-a întins-o. Era plină de grație, zîmbea cochet și făcea gropițe în obraji ca o fetișcană.

Am ciupit-o părintește de obrajii proaspeți, de culoarea piersicilor în pîrg, rugînd-o să repete șmecheria cu tăvița; trebuie să recunosc că eu, care mă socoteam maestru în toate trucurile, eram cu adevărat uimit.

Mi-a răspuns cu un glas de divă din corul îngerilor că lucrurile bune și frumoase se fac numai o dată, după care s-a strecurat cu dibăcie prin spațiul foarte îngust ce se crease între mine și ușă, evitînd gestul meu de a-i cuprinde umerii.

Să nu mă considerați un fustangiu, un om neserios, care se aprinde ca un pensionar ce a depășit limita de vîrstă la vederea unei femei frumoase și cu mult farmec. Nu, domnilor, vă asigur, și dumneavoastră ați fi procedat așa, după ce v-ați fi uitat în dreapta și în stînga. Eu nu m-am uitat nici în dreapta, nici în stînga, pentru că aveam ce să văd în fața mea.

Cine ar putea fi, mă întrebam, deoarece nu părea nici bucătăreasă, nici subretă. Înainte de a găsi un răspuns care să mă pună într-o lumină mai favorabilă față de dumneavoastră, stimate doamne, ușa s-a deschis și zîna casei m-a poftit să intru, strecurîndu-se ca o zvîrlugă între mine și ușă, ori eu nu sînt un pirpiriu. Curios, domnul Bang mă urmărise tot timpul, fără a protesta în felul lui caracteristic și se uitase la minunea de femeie cu o adorație de mag. Fusese cucerit și el. Ca și mine, de altfel.

Doamna Etta Gardner mă aștepta, stînd în picioare, cu o mînă rezemată neglijent de spătarul fotoliului din care tocmai se ridicase. În fața ei, tot în picioare, întors către ușă, mă privea cercetător un tip mai matur decît mine, cu trăsături frumoase, masculine, îmbrăcat elegant și cu gust. Era, fără îndoială, domnul Arnold Woodrow.

– Fiți binevenit în casa noastră, domnule Tempest, și – înainte de a lua loc – vă rog să vă cunoașteți, mă întîmpină gazda, cu chipul luminat de un surîs.

Am parcurs cei cîțiva pași trebuitori, pentru a strînge cu delicatețe mîna ei fină. Îmi spusei numele, întorcîndu-mă spre domnul Woodrow, ceea ce făcu și acesta, rostindu-l pe al său cu un plăcut ton de soprană în schimbare de voce. În fine, după cîteva secunde, ne găseam toți trei instalați în fotolii, în fața unei măsuțe ca pentru pitici, plină cu tot felul de uscături necesare la ceaiul săptămînal al Bisericii tuturor sfinților. Erau tot atît de potrivite ca dulceața pentru babalîcii care, dacă nu mai pot juca șah, fiindcă nu îi mai ajută mintea, joacă cu disperare dame, numai din pricina numelui acestui nevinovat joc.

Ceea ce mi-a dat sentimentul că pînă la urmă totul va decurge normal a fost o sticlă de *Sherry Cobbler*, acel amestec de vin de Xeres cu lămîie și zahăr, pe care – deși nu mă omor după el – îl accept în lipsă de ceva mai reconfortant.

Văzînd că doamna Gardner nu abordează problema pentru care venisem, cu atît mai puțin domnul Woodrow, ci discută fel de fel de nimicuri, m-am hotărît să iau taurul de coarne și să trec la atac.

– Mult stimată doamnă Gardner și stimate domnule Woodrow, mă aflu aici datorită unui eveniment care a zguduit profund, după cum am remarcat – nu remarcasem nimic deosebit la această întîlnire tripartită –, echilibrul vieții fiecăruia dintre dumneavoastră. Socot...

Aici a trebuit să mă întrerup, deoarece în cameră intră – cred că ați ghicit, dacă nu, vă mărturisesc eu, nu fac nici un secret – acel înger sau zeiță, care mă întîmpinase la sosire.

Desigur, noi, bărbații ne-am ridicat în picioare, în timp ce doamna Gardner luă cuvîntul, folosind un ton oarecum protocolar.

– Sibyl, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Tempest, prietenul nostru de nădejde. Domnule Tempest, miss Sibyl Arden este sora mea mai mică, după tată. Locuiește împreună cu mine și ne împăcăm ca două surori bune. Dacă eu am o meserie atît de prozaică, Sibyl trăiește și activează în lumea teatrului. Faptul că la sosirea dumitale a jucat rolul unei fete în casă nu reprezintă decît rodul bogatei sale imaginații. Acum, că ne cunoaștem cu toții, socot nimerit, de la bun început, să închinăm un pahar în cinstea reuniunii noastre, manifestîndu-ne totodată încrederea că biata Selina se va odihni în curînd în brațele noastre iubitoare, toastă simpatica gazdă, noi, se înțelege, grăbindu-ne să ciocnim și să golim paharele.

Abia așezasem paharul la locul lui, că am simțit ceva straniu, care răsturna parcă echilibrul stabilit inițial între Bang și mine. L-am privit atent și mai să cad de pe scaun. Domnul Bang se descotorosise de lesă, se ridicase

de lîngă mine și se dusese să se instaleze lîngă miss Arden, rezemîndu-și capul de genunchii ei. Îl știam eu cu o slăbiciune nativă pentru sexul opus, dar o astfel de capitulare totală nu mai arătase. Culmea este că își plimba privirile provocatoare de la mine la noua stăpînă a inimii sale, manifestînd o adorație cît se poate de elocventă. Eu puteam să merg la pescuit rechini cu mîna, să vînez elefanți cu praștia, să am orice fel de alt hobby nevinovat, dumnealui nu îi mai păsa. Ce trist sentiment să te vezi aruncat în groapa de gunoi din pricina unei tinere, pe care abia o cunoscusem. Adevărul este că mi-o luase înainte, în sensul că îndrăznise să concretizeze – așa, în văzul lumii – ceea ce eu abia încercam să-mi imaginez.

După ce m-am jurat – desigur, nu cu voce tare – să mă răzbun pe Bang pentru că mă trădase, și încă de la prima vedere, am revenit la calmul meu obișnuit. Am admirat plăcuta societate, inclusiv pe miss Arden, doar atît cît să nu încalc regulile politeții, după care mi-am amintit de scopul prezenței mele în acea casă.

– Doamnă Gardner, începui eu, aveți vreo știre de la miss Selina, ori poate de la acel sau aceia care au sechestrat-o ori au răpit-o?

Se observa că nefericita mamă își revenise după primele momente de deznădejde, deoarece nu intenționa să se prăbușească de pe scaun și nici nu își căuta andrelele ca să ne țină o lecție de croșetat. Nu m-a surprins defel această rapidă revenire, cunoscînd din practica profesională firea de neînțeles, ori greu de înțeles, a majorității femeilor.

– Din nefericire, nu știu nimic mai mult decît v-am mărturisit și vă rog să mă credeți că sînt disperată. Nici domnul Woodrow nu a avut mai mult noroc în cercetările sale. S-a interesat la toate rudele noastre, prieteni sau cunoscuți din oraș și din împrejurimi, dar rezultatele sînt nule. Cît despre Sibyl, ea are o teorie, conform căreia fetița mea scumpă este pe undeva pe aproape și va reveni în curînd în mijlocul nostru.

Îndurerata mamă își șterse cu o batistă microscopică ochii ce se umpluseră de lacrimi și – pentru a ne mai fortifica – umplu pahărelele cu acel lichid plăcut din multe puncte de vedere, gest care aproape că mi-a stîrnit un entuziasm creator.

Am servit satisfăcut porția mea de *Sherry Cobbler*, aruncînd aproape instantaneu o privire profesională către Sibyl. Ce teorie putea să aibă și ce indicii care să o îndreptățească să fie atît de sigură de revenirea tinerei dispărute?

Și după părerea mea, Selina trebuia să apară nu după mult timp, dar eu mă bazam pe unele fapte și pe deducții. Pentru a avea siguranță deplină, trebuia să văd vioara.

– Domnule Woodrow – mă adresai bărbatului aflat pe post de viitor ginere, ce nu scosese nici o vorbă pînă atunci, studiindu-mă însă cu multă atenție –, dumneavoastră ca specialist, prin pregătirea și practica pe care le aveți, o știu din spusele stimatei doamne (m-am înclinat în fața gazdei), ați remarcat și studiat vioara, amintire scumpă de la regretatul domn Gardner. Desigur, ați constatat că are o valoare mult peste cea obișnuită, dacă la depunerea ei la casa de amanet ați cerut o sumă foarte mare și ați și obținut jumătate din prețul pe care l-ați fixat. Vă întreb numai din curiozitate, ca un neavizat în domeniu, cam la ce sumă ați prețui-o, în caz că ar fi a dumneavoastră și ați intenționa să o vindeți?

– Domnule, hm, Tempest, de la bun început (hotărît lucru, toată lumea se molipsise de la doamna Gardner) țin să precizez că nu sînt un specialist în viori, dar dată fiind pregătirea mea în domeniul muzicii, pot să-mi dau seama cît de cît de valoarea unui asemenea instrument. În cazul de față, consider că a vinde cu, să zicem, 200 000 de dolari o astfel de vioară ar însemna să ieși în mare pagubă. După umila mea părere, vioara cu pricina este una din cele cîteva Stradivarius care s-au mai păstrat. Aș cuteza să zic că, după sunet și dimensiuni, a fost construită între anii 1690 și 1730. De altfel, pentru mai multă siguranță, am apelat la firma *Hoffman & Hubert*,

cunoscută pentru expertizele în materie de instrumente muzicale. Răspunsul lor, fără rezerve, a fost pozitiv. Vioara este un Stradivarius veritabil, unul dintre rarele exemplare cunoscute astăzi.

Ginerică se opri și ne privi cu un aer de superioritate, de parcă toată modestia o pierduse fără a băga de seamă pe drumul de la domiciliul său pînă aici.

Doamnele l-au ascultat cu o mare uimire, amestecată cu o doză firească de neîncredere. Prea ar fi fost totul frumos. Mai mult, pe chipul doamnei Gardner se citea și o nereținută admirație pentru documentatul bărbat. Eu și Bang aveam anumite rezerve, nu în privința autenticității viorii, ci referitoare la cel care ne reținuse atenția cu elocvența sa.

– Doamnă Gardner, v-aș ruga, din pură curiozitate, să ne arătați și nouă giuvaerul în cauză. Mărturisesc, spre rușinea mea, că nu am văzut niciodată o vioară Stradivarius, spusei eu plin de modestie.

– Domnule Tempest, nu pot să îmi vin în fire, atît de neașteptată și de frumoasă a fost surpriza pe care ne-a făcut-o dragul nostru Arnold. Desigur, puteți vedea vioara, este pe pian, în cutia ei. De la bun început țin să vă spun că nu a văzut-o și nu a atins-o nimeni de cînd am scos-o de la casa de amanet. Arnold, se întoarse doamna spre ginerele ei, fii te rog amabil și adu vioara să o vadă și domnul Tempest.

Fără o vorbă, Woodrow se ridică grăbit, se duse la pian, luă cutia cu vioara și mi-o puse în brațe. Noroc că am întins mîinile la timp, altfel cine știe ce se alegea de valorosul instrument muzical. M-am uitat în ochii lui și nu am citit decît o indiferență totală.

Am deschis cutia, am prins vioara de gîtul ei delicat și am pus cutia pe măsuță. Am privit vioara cu competența vițelului la poarta nouă. Nu-mi spuneau nimic nici forma, nici culoarea, nici liniile delicate, nici finele striațiuni ale lemnului de brad, dacă nu mă înșel.

Am cîntărit-o, am întors-o pe toate părțile, am privit în interiorul ei, ca și cînd aș fi căutat un lucru rătăcit cu ceva vreme în urmă și am așezat-o cu evlavie la locul ei,

în cutie. Nu am mirosit-o, deoarece socoteam că nu ar fi contribuit cu nimic la informarea mea, deși Bang așa ar fi procedat.

Cei din jur mă urmăriseră cu atenție; doamnele erau fascinate, parcă nu mai văzuseră un nepriceput apreciind o comoară cum nu mai întîlnise în viața lui. Cînd mă uitai la domnul Woodrow m-am speriat, atît era de schimbat. Se făcuse palid, avea privirea fixă, ca și cum ar fi fost îngrozit de ceva. Broboane fine de sudoare îi apăruseră la tîmple.

Fără să spună o vorbă, se ridică brusc de pe scaun. Clătinindu-se, se apropie de măsuță, scoase cu mîini tremurînde vioara, o privi fascinat, se întoarse la locul lui și căzu pe scaun, ținînd mîinile întinse cu prețiosul instrument muzical, ca și cum ar fi vrut să-l îndepărteze de sine.

Întreaga asistență rămăsese încremenită ca la teatru, în momentul în care eroul își împușcă soția adulteră, după care se sinucide împlîntîndu-și un pumnal în inimă, ca și cînd nu ar fi putut ajunge la același rezultat împușcîndu-se cu pistolul cu care își ucisese soția.

– Ce vi s-a întîmplat, domnule Woodrow, ce vă doare? întrebă miss Sibyl Arden, fără să arate totuși prea mare îngrijorare. Doamna Gardner, neputînd articula nici un cuvînt, își turnă o nouă porție de întăritor, pe care o dădu de dușcă, fără să-i pese de influența nefastă a acestuia asupra tenului. Am procedat la fel, dar nu mașinal, ci conștient de dezastrul pe care mi-l va pricinui mie și frumosului meu chip. Am făcut-o numai din mîndrie, pentru a nu rămîne mai prejos de o distinsă doamnă.

– Nu este vioara noastră! strigă ginerele de profesie, cu glasul gîtuit de o dureroasă surpriză.

Remarcînd imediat acest pluralism în privința proprietății, i-am luat vioara din mîini și am pus-o în cutie.

– Acum, domnule Woodrow – am rostit eu, după ce l-am atenționat printr-un semn discret pe Bang, care, ascultător, se duse și se lungi de-a lungul pragului ușii ce da în hol – v-aș ruga să ne oferiți unele explicații. Este, cred, necesar – am precizat eu cît se poate de ferm.

– Cum de vă permiteți? strigă el cu o indignare bine trucată. Cu ce drept vă arogați acest rol?

Înainte de a răspunde, mi-am îndreptat privirea către cele două femei, ca și cum le-aș fi cerut permisiunea de a-i răspunde lui Arnold. Doamna Gardner era palidă și, cu mîna tremurîndă, își turnă un pahar de licoare. Se auzi clar zgomotul sticlei ciocnind sacadat paharul. Nu am văzut cînd i-a dat conținutul pe gît, întrucît privirea mea se mutase rapid la Sibyl, care – la rîndu-i – se uită acum cu o indignare nedisimulată la cel care ar fi trebuit să-i devină rudă.

– Domnul Tempest este îndreptățit să-ți pună orice întrebare crede de cuviință. Socot că Etta te-a informat că domnul Tempest este detectiv particular, că a fost solicitat de ea, iar eu am fost de acord, să lămurească pricina și condițiile dispariției Selinei. Sînt sigură că domnul Tempest știe mai multe despre dumneata, decît putem să știm noi și că are asemenea împuterniciri legale, în baza cărora să-ți ceară să-i dai toate, absolut toate lămuririle pe care le socoate necesare. Domnule Tempest, puteți începe, spuse ea, adresîndu-mi – o dată cu îndemnul – un surîs care ar fi putut însenina întregul nostru oraș în cea mai cețoasă zi din istoria lui.

Drept să vă spun, îmi venea să o sărut pe sora mai tînără a amfitrioanei noastre și aș fi mîncat-o din ochi dacă nu m-aș fi întrebat imediat ce m-aș fi făcut fără ea, în condițiile în care această manifestare de canibalism s-ar fi materializat.

– Woodrow! (îl lăsasem pe *domnule* de o parte). Nu știu cum, cînd și în ce circumstanțe ai cunoscut-o pe miss Selina Gardner. Pentru un om cu antecedentele tale – căci trebuie să știți, doamnelor, acest individ este un aventurier și un escroc notoriu – nu ți-a fost greu să te prezinți.

Cînd am rostit cuvintele *aventurier* și *escroc notoriu*, Woodrow a sărit de pe scaun și, dintr-un salt, a fost la ușă, unde a fost stopat de Bang, care-l urmărise și îi pîndise fiecare gest. Acum îi sărise în față și îi pusese

labele uriașe pe piept, în vreme ce din gîtlej îi răzbătea un mîrîit răgușit.

Sub presiunea lui Bang, logodnicul de meserie se întoarse la scaunul pe care îl părăsise atît de precipitat cu puțin timp în urmă și se lăsă să cadă fără vlagă. Bang, agitîndu-și cu satisfacție coada stufoasă și mergînd țanțos, în pas de defilare, se instală din nou la postul lui de pază.

– Cu permisiunea dumneavostră, doamnelor, să continuăm de acolo de unde am fost întrerupți de încercarea neîndemînatică a prietenului nostru de a ieși din scenă. Woodrow – fost component al unei orchestre de cabaret – este în realitate logodnic de profesie și vînător de zestre, el obținînd venituri frumoase de pe urma credulității femeilor dezamăgite ori fără prea mare experiență de viață. Cum ai cunoscut-o pe miss Selina? mă adresai apoi escrocului sentimental.

– Un bărbat a acostat-o pe o stradă laterală, nu prea circulată, la ieșirea dintr-o videodiscotecă. Am intervenit și l-am izgonit.

Îmi era familiar trucul, folosit în 90% din cazuri, cînd indivizi certați cu legea tocmesc „figuranți" care să le netezească astfel calea spre a cunoaște în chip „onorabil" viitoarele victime. Odată scopul atins, depindea de tactica și dibăcia respectivului cîștigarea cît mai rapidă a încrederii victimelor recunoscătoare.

– Ce a urmat? Te întreb pentru lămurirea distinselor doamne, deoarece eu cunosc scenariul.

– Fata, pardon, miss Selina, mi-a plăcut din prima clipă și – mă credeți, nu mă credeți – am îndrăgit-o. Au urmat cîteva întîlniri nevinovate, după care i-am mărturisit sentimentul nobil de care eram animat. Mi-a mărturisit și ea ce simte față de mine. Am invitat-o la mine; chiar a venit, dar văzînd-o cît era de încrezătoare, de pură și de nevinovată, am respectat-o ca pe o soră, vă rog să mă credeți. I-am făcut cunoscute intențiile mele serioase și atunci m-a invitat acasă la ea, adică aici, unde am avut deosebita cinste și neașteptata plăcere de a o cunoaște pe mult stimata doamnă Gardner, în care,

din prima clipă, am văzut-o pe cea de a doua mea mamă, pe cea bună pierzînd-o la o vîrstă fragedă.

Tipul termină pe un ton patetic și își șterse cu batista o lacrimă inexistentă.

– Ginerele meu – pardon, domnul Woodrow – spune, cred, adevărul, interveni Etta Gardner cu ochii umezi și glasul ușor nesigur. A fost tot timpul de o delicatețe rar întîlnită.

Mă uitai la sticlă, la ea, apoi din nou la sticlă și pahare. Toate erau goale, cu excepția celui din care se servise o singură dată Sibyl Arden. Am umplut din nou paharul doamnei Gardner, iar apoi pe al meu.Văzînd că mai rămăsese ceva în sticlă, am umplut și paharul mirelui. O făcusem atît din altruism, cît și pentru a nu o mai supune tentației pe scumpa noastră amfitrioană, care mai avea puțin și o lua razna.

– Cînd ai cerut-o în căsătorie pe miss Selina?

– Dacă îmi amintesc bine, la a patra vizită.

– Cînd ai văzut pentru prima oară vioara?

– Tot atunci.

– Deci, ai văzut vioara în timpul celei de a patra vizite. Cînd, înainte, sau după cererea în căsătorie?

– După, sună imediat răspunsul celui întrebat.

– Vai, Arnold, nu știu ce ai azi, dar le cam încurci, interveni Etta Gardner cu reproș. Ai remarcat și ai cercetat vioara înainte de a o cere în căsătorie pe Selina. Nu văd ce importanță ar avea acest aspect pentru elucidarea cazului de față, se întoarse doamna spre mine.

– Are, și încă foarte mare, stimată doamnă. Așa se explică cererea în căsătorie. Woodrow a văzut vioara, și-a dat seama de valoarea ei și, ca atare, de venitul care i-ar fi picat plocon, luînd-o în căsătorie pe fiica dumneavoastră. Vă rog să mă iertați dacă fără să vreau rănesc, poate, orgoliul dumneavoastră, dar profitînd de marea doză de credulitate atît a mamei, cît și a fiicei, sînt sigur că, într-un termen foarte scurt, poate la solicitarea lui, i-ați fi dat vioara, și... pe aici i-ar fi fost drumul.

– Toate bune și frumoase, spuse Woodrow care, se pare, își venise în fire, dar cum puteți dovedi toate aceste intenții care, pe moment, mă discreditează.

– Nu este nevoie; cele ce urmează te vor pune în situația să-ți recunoști vina, am răspuns, trebuind totuși să mă stăpînesc, fiindcă insolența individului întrecea orice măsură. Așadar, s-a stabilit fără putință de tăgadă că abia după ce ai văzut vioara te-ai hotărît să te însori. Ai fi procedat astfel dacă vioara ar fi fost una obișnuită?

– Desigur, de îndată ce vă puteți da seama de unul singur că ceea ce aveți în față este un instrument muzical de duzină.

– Ai uitat, se vede, reacția pe care ai avut-o cînd ai înțeles faptul că vioara din fața noastră nu este aceea pe care intenționai să pui mîna. Ai uitat și de faptul că ai dus-o la niște experți, care să-i confirme valoarea reală, vechimea și numele celebrului lutier care a construit-o.

– După părerea mea, toate acestea nu dovedesc lipsa sentimentelor mele curate, care m-au determinat să cer în căsătorie fata pe care o iubesc.

Avea tupeu și o oarecare logică – trebuie să recunosc –, dar el nu știa ceea ce eu cunoșteam de puțină vreme.

– Să zicem că ai dreptate, Woodrow. Dar în planurile tale a intervenit o schimbare pe care nu ai prevăzut-o. Încercînd să te cunoască – fără îndoială, ai grăbit ritmul normal al acestei aventuri –, miss Selina nu a mai vrut să se mărite cu tine. Atunci, pentru a precipita sfîrșitul, ai hotărît să o răpești. Ar fi urmat o scrisoare, prin care ai fi cerut o anume sumă de bani sau vioara, în schimbul căreia miss Selina ar fi fost redată familiei. Dacă nu ai făcut-o încă, aveai de gînd să o faci în cazul în care logodnica răpită și sechestrată nu ar fi fost de acord să te ia de bărbat.

– Cum puteți dovedi această însăilare de acțiuni și intenții, rod al imaginației debordante a unui detectiv particular falimentar? întrebă plin de insolență domnul Arnold Woodrow.

– Atunci cum explici răpirea Selinei chiar de către logodnicul ei, aseară, și cu mașina lui?

Întrebarea pusă de Sibyl Arden m-a uns la inimă, așa încît m-am jurat că dacă nu avea vreo încurcătură sentimentală, să îi ofer eu, cu totul și cu totul dezinteresat, această plăcută experiență.

Acum mi-a picat fisa. Ea era deci femeia care a surprins răpirea, dar și pe mine în postură de rîmă, cu Bang trăgîndu-mă de pantaloni, ca pe un bețiv. De aceea se tot uita înapoi, deși mașina cu cei doi plecase.

– Este o realitate, am intervenit eu. Aseară, în parcarea cea mai apropiată de magazinul *Lady's Fancy*, după ce ai avut o discuție aprinsă cu miss Selina, la care – de la o oarecare distanță – am asistat, tînăra domnișoară opunîndu-se în ultimul moment planului tău, ai încercat să o împingi cu de-a sila în mașină. Văzîndu-mă gata de intervenție, tînăra s-a speriat, a sărit în mașină și, într-o clipă, ați dispărut. Am reținut totuși numărul de înmatriculare al autoturismului, deși eram lungit la pămînt, trîntit de cîinele meu, care tocmai atunci înțelesese că era momentul cel mai potrivit să își manifeste o toană jucăușă. La răpire deci, au fost doi martori – miss Sibyl și cu mine –, cu toate că este suficient și unul singur. Comunicat acolo unde trebuie, numărul mașinii a dus la identificarea proprietarului – domnul Arnold Woodrow. Restul, adică biografia ta și tot tacîmul referitor la performanțele tale, mi-au fost furnizate dintr-un bogat material faptic aflat în posesia unui anumit serviciu de investigații. Ei, ce mai ai de spus? l-am întrebat, mai mult pentru a provoca riposta aventurierului, urmînd apoi să-l chestionez asupra altor aspecte ale cazului.

– Ar fi numai o chestiune de amănunt, reluă el cu un aer neglijent. Unde este miss Selina Gardner? Din cîte știu, pentru a fi acuzat de crimă trebuie găsit cadavrul. Pentru a dovedi răpirea trebuie găsită persoana ultragiată prin privare intenționată de libertate. Parcă așa se argumentează cauza în speță la casele de copii, de către curcani pensionați înainte de termen.

Era de o obrăznicie fenomenală, dar necazul consta în aceea că tipul avea dreptate. Îmi venea să-l pun la punct zdruncinîndu-l puțin, dar destul ca să constate ca prin ceață ora locală. Aveam eu o metodă ce nu a dat greș niciodată, dar m-am reținut printr-un efort apreciabil. Erau două doamne de față, motiv din care nu doream să-l determin să-și plîngă singur de milă.

Numai Bang – din fire, mai colțos decît mine –, ca și cînd ar fi înțeles discuția ce se purta, sau poate sesizînd insolența din tonul lui ginerică, își înfipse colții în gamba lui stîngă, nu prea tare, dar destul ca individul să scoată un geamăt de durere.

După aplicarea acestei metode eficiente pentru a-l pune la punct, cîinele îi dădu drumul, se uită triumfător la doamnele căzute în extaz, își flutură coada plin de sine, după care se așezâ din nou pe carpeta de la ușă. Căscă apoi plictisit și se prefăcu adormit. Deschidea din cînd în cînd un ochi, se uita bănuitor la logodnicul de profesie și îl închidea din nou.

– Așadar, rămîne neelucidată dispariția Selinei, reluai discuția cînd am considerat că doamnele au revenit cu picioarele pe pămînt.

– Aveți o memorie de invidiat, mă provocă Woodrow, lăsîndu-mă pe moment cu gura căscată.

Mi-am impus să nu mă enervez, așa încît am numărat în gînd de la unu pînă la zece și apoi de la zece pînă la unu. Auzisem că această metodă este eficientă, dar în ceea ce mă privește nu și-a dovedit oportunitatea. De la șase, cînd număram în sens invers, am sărit la patru, după care totul a mers perfect. Numai că, în acele clipe tensionate, nu am știut dacă trebuie să-l amintesc și pe zero. Nu știu nici acum, cînd am deosebita plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră. De altfel, niciodată nu m-am împăcat cu matematica și nici ea cu mine, mai ales la școală. Dacă stau și mă gîndesc, nici nu mi-a fost atît de necesară, întrucît bani atît de mulți ca să-i număr nu am avut de cînd mă știu, adică de mai bine de trei decenii.

Dar să revin la ceea ce vă povesteam, deoarece bănuiesc că așteptați cu sufletul la gură. Dacă nu, mai aveți timp de acum încolo, nu vă pierdeți speranța!

– Fiindcă tocmai ai adus vorba despre memoria mea, este cazul să ne dovedești că nu ai uitat-o pe a ta acasă, încuiată în garaj. Deci, exersează-ți puțin creierul obosit, înviorează-l dacă este nevoie și adu-ți aminte unde ai lăsat-o ultima dată pe Selina. Dacă nu îmi vei răspunde, mă voi vedea nevoit să rog distinsele noastre amfitrioane să se lipsească de plăcerea de a-ți admira profilul de medalie feniciană și să ne lase pentru scurt timp să ne ținem unul altuia de urît. Vom avea, sînt sigur, o neuitată și interesantă discuție între patru ochi, ba nu, între șase, deoarece trebuie să-l socotim și pe Bang, cu care ai făcut cunoștință acum cîteva minute. Unde este miss Selina Gardner?

– Fata este atuul meu și, ca să renunț la el, am nevoie de unele garanții. Fac apel la doamne, martore la interesantul nostru dialog, să dovedească mai multă înțelegere decît dumneata. Aș dori ca doamna Gardner, dar și domnișoara Arden să fie de acord ca între dumneata și mine să se încheie un gentleman's agreement, pe care...

– Să nu uiți, interveni Sibyl Arden, că noi sîntem cei care punem condițiile.

Îmi venea să o sărut, dar ceea ce m-a reținut a fost faptul că nu știam cum ar fi primit ea această manifestare sinceră de entuziasm. În locul ei, eu aș fi căutat să încurajez o astfel de inițiativă.

– Ca atare, continuă tînăra mea asociată, dată fiind claritatea întrebării domnului Tempest, așteptăm un răspuns, nu o tîrguială.

– Cred că Sibyl și dumneata, domnule Tempest, spuse șovăielnic doamna Gardner, servindu-se generos din păhărelul cu un conținut atît de nociv pentru ten, trebuie să dați dovadă de o mai multă înțelegere. Este totuși vorba despre soarta acestui tînăr, care a apucat, fără îndoială, pe căi greșite. Cît despre mine, de la bun început...

– Etta, nu uita că se află în joc libertatea și poate chiar viața fiicei tale. Sînt de părere să îl lăsăm pe domnul Tempest să-și facă datoria, cu atît mai mult cu cît l-ai și solicitat în acest sens, o întrerupse Sibyl Arden, după care îmi adresă un surîs, așa cum nu mi-a mai surîs nimeni niciodată.

Că nu am luat-o imediat în brațe și nu m-am dus cu ea direct pe cea mai pustie insulă din Pacific, unde să fim numai noi doi, s-a datorat faptului, deloc neglijabil, că nu îi cerusem și ei părerea. Nu doream ca, anchetînd un caz de răpire de persoană, să cad și eu într-o culpă asemănătoare.

– Ce părere ai, domnule Woodrow? Nu crezi că acum ar trebui să dovedești că înțelegi mai bine situația precară în care te găsești și să renunți la atuul tău? Dar te previn că, indiferent ce vei spune, voi alerta de îndată poliția, invitîndu-i pe cei în drept să aibă plăcerea de a te cunoaște și deosebita satisfacție de a te reține în „vastele lor apartamente".

După părerea mea, i-am vorbit destul de convingător, deoarece știam că insolența face o impresie proastă organelor penale, dar și asupra juriului, mai ales cînd este vorba despre răpirea unor tinere. Cazul este considerat foarte grav dacă în juriu domină bărbații tomnatici, iar fetele răpite sînt frumoase și inocente.

– Vă atrag atenția că sînt un cetățean liber al unui stat democratic. Vă previn totodată că nu voi admite să se facă presiuni asupra mea. Din acest moment nu voi mai răspunde la nici o întrebare, solicitînd totodată asistența unui avocat.

Era monumental, nu altceva, și gata-gata să-mi stîrnească entuziasmul. Pe ce oare se baza curajul său aproape disperat, pentru că – încoltit fiind din toate părțile – despre curaj era vorba.

Brusc îmi veni o idee, care îmi aduse broboane de sudoare la rădăcina părului. Trebuia neapărat să o găsesc rapid pe logodnica răpită și să o aduc la domiciliul părintesc. Aveam nevoie ca de aer de o declarație a ei. Altfel, în lipsa unei reclamații din partea iubitoarei

soacre, domnul logodnic de profesie putea să ne rîdă în nas. După cele întîmplate pînă atunci, îmi dădeam seama că doamna Gardner nu prea înclina să depună o plîngere, fapt regretabil dacă ținem seama că persoana lezată era majoră.

Dacă „logodnicul" era atît de sigur și netulburat, fără îndoială că avea motivele lui bine întemeiate. Care puteau fi acelea? După părerea mea, toate se reduceau la unul singur, acesta fiind și cel mai grav.

M-am ridicat, am întrebat unde este telefonul și, cînd Sibyl mi-a indicat camera cealaltă, m-am dus acolo. Am închis ușa și m-am apropiat de aparatul așezat pe o măsuță. Nu mă temeam că Woodrow ar fi putut fugi, deoarece Bang îl păzea cu un interes nedisimulat. Am ridicat receptorul din furcă și am format numărul special al prietenului meu. De această dată, nu mi-a răspuns robotul, ci tocmai cel căutat. Sunasem la FBI.

– Eu sînt, cine altul să te bată la cap la această oră. Uite despre ce este vorba, dar să știi că este urgent. Ce căsătorie s-a încheiat, unde și de către cine, în ultimele 24 de ore? Pe ce nume? Arnold Woodrow și Selina Gardner. Odată cu răspunsul, trimite-mi doi agenți cu un mandat de reținere pentru individul numit Arnold Woodrow. Repet, este foarte urgent! Iată adresa, am spus eu, dictîndu-i apoi datele necesare.

Ca de obicei, prietenul meu ținu să aibă ultimul cuvînt.

– Dacă individul este sub paza lui Bang, te sfătuiesc ca pînă ce primești răspunsul meu să vizionezi pe canalul 16 ultimele secvențe ale finalei meciului de baseball dintre *Lupii turbați* și *Oile negre*, pentru titlul suprem.

Iubitul meu amic, ați ghicit, era un mare microbist și un fanatic admirator al celor două echipe din elita sportului preferat de americani. Neputîndu-se hotărî cu care echipă să țină, era suporter al amîndurora, așa încît indiferent cine învingea, el era în egală măsură supărat și bucuros. Numai în caz de egalitate era derutat.

Reîntors în camera de zi, mi-am cerut scuze doamnelor că le voi părăsi pentru puțin timp, liniștindu-le totuși că vor rămîne în compania celui care trebuia să le devină o rudă iubitoare. Garanția păstrării limitei rezonabile din partea lui Woodrow era credinciosul meu Bang, ce nu cunoștea compromisuri și nici nu le admitea. Poate pentru că nu se lovise încă de ele.

După ce, cu toate menajamentele de care eram capabil, l-am percheziționat pe fostul logodnic – nu de alta, dar să nu aibă un revolver asupra sa, cu care să se apuce, în lipsa mea, să facă unele giumbușlucuri ca să distreze asistența pînă la leșin –, mi-am luat rămas bun de la gazde, l-am lăsat pe Bang să le țină tovărășie și am plecat.

Aveam adresa locuinței lui Woodrow și cunoșteam orașul ca pe buzunarul meu cînd era gol. În puține minute am fost în fața imobilului în care se găsea apartamentul ocupat de escrocul sentimental.

După ce m-am legitimat, i-am solicitat administratorului cîteva referințe despre ginerică. Am procedat astfel numai pentru a îndeplini o formalitate, întrucît – după cum mă așteptam – referințele erau deosebit de bune. N-am înțeles niciodată de ce este nevoie de referințe în majoritatea cazurilor cînd este vorba de oameni. În cariera mea destul de zbuciumată, legată în special de activitatea văzută și nevăzută a multor indivizi, referințele căpătate au fost întotdeauna excelente, chiar dacă, în cele din urmă, consecințele pentru aceștia au fost dintre cele mai nefericite.

Am urcat la etajul patru, am căutat apartamentul 63, am sunat și nici nu am numărat pînă la zece, că ușa mi-a fost deschisă de proaspăta doamnă Woodrow, fosta miss Selina Gardner.

– Miss Selina, pardon, doamnă Woodrow, îi spusei după ce i-am comunicat protocolar numele pe care îl port, iertați-mă că vă deranjez din preocupările dumneavoastră, dar prezența vă este legitim așteptată, cu firească nerăbdare, la vechea adresă de persoanele pe care le iubiți.

– Domnule Tempest, veni răspunsul, dublat de un zîmbet, nu înțeleg de ce se face atîta tevatură în jurul unui fapt firesc. Nu vă invit înăuntru, dacă spuneți că de prezența mea depinde poate lămurirea unei situații ambigue. Plecăm îndată, numai să-mi las șorțul, să-mi schimb rochia și să-mi iau poșeta. Într-o clipă sînt gata, mai adăugă dintr-o suflare și, fără să închidă ușa, dispăru ca un meteor.

Apăru după puține minute, ca un tren de marfă astmatic, care urcă o pantă abruptă, pusă la punct din cap pînă la picioare și invers, încît am fost nevoit să mă întreb cînd a avut timp să meargă la coafor și pe unde s-a dus și s-a întors, dacă eu nu mă mișcasem din ușă.

Apoi, totul s-a schimbat. Este vorba de precipitarea evenimentelor.

A trebuit să alerg pentru a o ajunge din urmă. Odată urcată în mașină, nerăbdarea ei a devenit și mai mare. Este adevărat, manifestasem și eu o anumită grabă, dar nu mă puteam compara cu Selina. Nu am reușit să o întreb nimic din ceea ce mă interesa, înțelegînd că tînăra femeie era preocupată de cu totul altceva. Astfel încît am lăsat-o cu gîndurile ei.

Cînd am sosit la adresa din Rockies Street, totul era aparent în ordine: doamna Etta Gardner, la locul ei, puțin mai îmbujorată la față, iar miss Sibyl Arden, cu un revolver micuț și cochet în mînă. La femei pînă și revolverele sînt cochete atunci cînd le au la îndemînă, dar fără să știe la ce folosesc. Cred că recursese la revolver doar așa, dintr-o simplă pornire caritabilă, deoarece nu o amenința nici un pericol. Neprețuitul meu Bang se afla în spatele scaunului pe care era pironit domnul Arnold Woodrow, cu picioarele din față pe umerii acestuia și cu botul atît de aproape de el, încît te întrebai dacă nu cumva capetele celor doi nu fuseseră sudate de vreun fenomen natural – de pildă, un fulger.

Aproape imediat, scena s-a completat, după ce, în prealabil, o sonerie stridentă a precedat apariția intempestivă a sergentului Chuck Fawner de la Poliția districtuală.

Probabil că din anumite rațiuni prietenul meu pasase cazul la această cunoscută instituție de binefacere.

Ce e drept, e drept: Fawner se adaptă imediat realității înconjurătoare. La vederea scenei pașnice, noul sosit își introduse tunul în ham, se aplecă galant, cu grația unui mastodont în fața unui cuib de colibri și salută curtenitor doamnele, după care se îndreptă surîzător spre mine.

Închipuiți-vă un buldozer care încearcă să traverseze o încăpere în pas de menuet. Pentru a nu fi zdrobit, mi-am luat în ultima clipă ceva măsuri de protecție, interpunînd între el și mine scaunul pe care se afla fixat onorabilul Woodrow.

A fost destul ca Bang să-i etaleze noului venit colții și să-și manifeste prezența activă printr-un mîrîit amical, care ar fi oprit din elan și un rinocer, pentru ca sergentul Fawner să se oprească la o distanță ce ne avantaja, în egală măsură, pe amîndoi.

– Bună, fiule! spuse el cu atîta amiciție, încît geamurile zbîrnîiră, iar lampadarul de deasupra lui se clătină primejdios, fiind aproape gata să-i lase o amintire în creștet. Zîmbetul lui prietenos ar fi înghețat și lava unui vulcan aflat în plină erupție. Cînd îmi întinse mîna, norocul meu a constat în faptul că nu m-a ajuns. V-am mai spus că între el și mine se afla încremenit pe scaun cel care constituia motivul întrunirii noastre.

– Bună, tăticule! i-am răspuns pentru a fi în ton cu el, dar – cu toată silința mea – cu o intensitate mai scăzută a vocii.

– Ți-am adus un bilet de dragoste de la știab, știi tu de unde și de la cine. Uite-l, mai spuse el, aruncîndu-mi un plic albastru, pe care l-am prins din zbor. Căpitanul Reed mi-a comunicat că ai prins un porumbel alb, pe care trebuie să îl duc plocon la poliție. Am primit prin curier, știi de unde, și mandatul de reținere. Nu știam că-ți ștergi nasul cu batista ălora de la FBI. Nu te felicit, făcu el disprețuitor, țuguindu-și buzele, dar își opri scuipatul la timp, spre beneficiul covorului. Ăsta-i? întrebă el domol, încît blana lui Bang deveni precum țepii

unui arici aflat în plină poziție de apărare, arătînd spre ginerică.

Desfăcusem între timp plicul și citisem cele cîteva rînduri, studiind apoi actul care era alăturat.

– Ăsta-i! am confirmat. Se numește Arnold Woodrow, de meserie fără. Îl acuz de răpire și sechestrare de persoană...

– Nu am răpit și nu am sechestrat pe nimeni, mă întrerupse cu insolența de totdeauna cel incriminat.

– Dacă doamna Etta Gardner sau miss Selina nu reclamă această fărădelege, îl acuz pe sus-numitul de abuz de încredere și de încheierea unei căsătorii false, în scopul însușirii ulterioare a unui obiect de mare preț.

– Nu ai nici o dovadă, bolborosi de data aceasta, fără a mai brava, falsul soț.

– Uite, ultima informare sosită de la FBI atestă că numitul Arnold Woodrow, escroc sentimental, logodnic de meserie, a contractat o căsătorie nelegală cu numita Selina Gardner, la data de 1 aprilie anul curent. Pastorul Andrew Bitbrace, care a celebrat căsătoria, nu avea dreptul să exercite asemenea oficii, deoarece i s-a retras licența de peste cinci ani. Pastorul a fost arestat. Miss Selina, recunoașteți că ați contractat această căsătorie? am întrebat-o pe tînăra ce devenise dintr-o dată palidă.

– Da! rosti ea cu glas tremurător.

– Ați fost silită să contractați o astfel de căsătorie de către numitul Woodrow?

– Nu!

– Ați fost determinată să contractați căsătoria de către sentimentele dumneavoastră de afecțiune, ori de anumite promisiuni din partea incriminatului?

– Numai de afecțiune.

– Miss Selina, am continuat eu, deoarece acum sînteți convinsă de nulitatea căsătoriei dumneavoastră, vă rog să-mi răspundeți cu toată sinceritatea la o întrebare deosebit de importantă.

– Selina, nu răspunde decît în prezența unui avocat și la sfatul acestuia! strigă escrocul.

– Miss Selina nu este acuzată de nimeni și de nimic. Ca persoană liberă de orice acuzație sau bănuială poate răspunde, dacă dorește, fără a fi sfătuită de un avocat, detună vocea sergentului Fawner. Te rog să vorbești numai cînd ești întrebat, adăugă el, punînd o mînă uriașă pe umărul lui Woodrow.

Am privit întreaga asistență. Toată lumea se ridicase în picioare, în afară de falsul soț, imobilizat în scaun ca urmare a gestului protector al sergentului.

Sibyl Arden, care își păstrase sîngele rece, depunea eforturi vizibile pentru a le susține pe celelalte două femei, ajunse la capătul puterilor. I-am adresat un zîmbet încurajator, făcîndu-i totodată semn să pună ceva în pahare, cu speranța că mai există vreo sticlă de tărie în casă. Fata a înțeles pe dată și a procedat întocmai cum îi sugerasem prin gesturi și mimică. În cîteva clipe, doamnele și-au mai recăpătat din puteri, mie mi-a revenit optimismul robust ce mă caracterizează în momentele-cheie, iar aventurierul (îl servisem și pe el, sub privirea indignată a lui Fawner) păru să se înalțe din nou în scaun. Fiind în exercițiul funcțiunii, sergentul nu bău, spre marele lui regret.

În ceea ce-l privește pe Bang, el se uita oarecum dezorientat la cei doi bărbați, neputîndu-se hotărî cui să-i încerce tăria pantalonilor. L-am liniștit cu un gest și atunci se lungi la podea, fără însă a-i scăpa din ochi pe potențialii săi clienți.

– Miss Selina, am reluat firul discuției ce începuse să lîncezească, vă rog să vă amintiți și să-mi spuneți, oricît v-ar veni de greu, dacă în afara sentimentelor există și alte motive care l-au determinat pe Woodrow să vă ia în căsătorie.

– Dacă mă gîndesc bine, de fiecare dată cînd ne întîlneam după ce m-a cerut în căsătorie, amintea ce ar însemna pentru noi dacă mama ne-ar da vioara ca dar de nuntă. Pentru a grăbi derularea evenimentelor, Arnold a întocmit un plan care, după părerea lui, trebuia să dea rezultate pozitive. Pe scurt, eu urma să dispar, adică să dau impresia că am fost răpită, iar mama să primească

o scrisoare de la mine și un telefon de la răpitor, prin care urma să i se solicite cedarea viorii în schimbul eliberării mele. M-am opus inițial, apoi am cedat fiindcă îl iubeam și credeam că mă iubește și el.

– V-ați dat seama că, odată căsătorită, răpirea dumneavoastră nu avea nici un rost?

Vocea suavă a sergentului Fawner suna așa cum răsunaseră probabil glasurile miilor de oameni în sutane negre la anul 1000, cînd anunțau sfîrșitul lumii.

– Nu înțeleg întrebarea, răspunse încurcată miss Selina.

– Sergentul Fawner, într-un chip nu prea clar pentru cei care nu îi cunosc mintea sclipitoare, vrea să spună că Woodrow, luîndu-vă în căsătorie, se asigura că niciodată nu ați fi putut depune mărturie împotriva lui. Prin celebrarea unei căsătorii de către un pastor căruia i s-a anulat licența, această taină devenea nulă, deci nu mai exista o legătură legală între ambele părți. În rezumat, dacă Arnold Woodrow nu poate fi acuzat de răpirea și sechestrarea unei persoane, deși eu am asistat la această răpire, ba, mai mult, mătușa dumneavoastră – miss Sibyl – a fost și ea martoră, puteți totuși depune plîngere că numitul domn a încheiat prin fraudă o căsătorie nelegală.

Mi-am dat seama cît de încîlcită era toată această explicație și asta numai din cauza neclarității cu care Fawner pusese problema.

– Depuneți sau nu această plîngere? am întrebat-o cu toată seriozitatea, privind-o în același timp pe Sibyl Arden, ce părea să-mi spună că pierdeam timpul de pomană.

– Domnule Tempest, luă cuvîntul doamna Etta Gardner, dați-mi voie ca mamă să răspund în numele fiicei mele. Desigur, domnul Woodrow are marea vină de a fi exploatat la maximum sentimentele cele mai sfinte ale unei mame și ale unei tinere fete nevinovate. Fără doar și poate, el a încălcat legile scrise și nescrise ale moralei societății noastre. Noi însă, Selina și cu mine, animate de cele mai pure sentimente creștine, nu vom

depune plîngere împotriva lui. Nu dorim ca numele nostru să ajungă în ziare, în gura clevetitorilor ori a calomniatorilor.

Sergentul Fawner, părînd că-și pierde întreaga răbdare cu care-l înzestrase natura, și natura nu fusese deloc darnică cu el, cel puțin în această privință, intervenì în stilu-i caracteristic:

– Doamnele mele, cu voia dumneavoastră permiteți-mi să-l umflu pe individ, deoarece – animat din fragedă copilărie de aceleași idioțenii creștine – nu-mi pot permite să devin sentimental în dauna legii. Mi-a părut bine de cunoștință, adaugă sergentul Fawner, săltîndu-l de pe scaun pe Woodrow, dezumflat ca vezica unui pește scos din adîncul mării. Scuzați de deranj, încheie el politicos pînă în vîrful unghiilor. Glasul lui, coborît pînă la limita de care era capabil, făcu să vibreze zgomotos geamurile.

– Un moment, Fawner, am intervenit eu, oprindu-l pe sergent din drumul său spre ușă, însoțit de prada sa. Sînt de părere să-i arăți mandatul și să-i comunici faptul că are dreptul să fie asistat de un avocat.

– Lasă Tempest, fiule, toate aceste amănunte în grija noastră. Cunoaștem și noi legile. Doar sînt pîinea noastră cea de toate zilele.

Îl urmăream plin de admirație cu cîtă dibăcie se strecura printre scaune și mobilă, fără să zdrobească în trecere decît un taburet firav, ce i se ivise cu tot dinadinsul în cale. Totodată, agilitatea cu care Bang sări fără un mîrîit cu o fracțiune de secundă înainte de a fi făcut terci de bocancul numărul 45 al reprezentantului forței publice m-a lăsat cu gura căscată.

Cînd puse mîna pe clanță, dînd să iasă cu Woodrow încătușat de brațul său, l-am oprit din nou.

– Ar mai fi o chestiune, sergent. Nu ai văzut vioara de care s-a pomenit în cadrul discuțiilor noastre. Aș vrea cu tot dinadinsul să o vezi și să-l întrebi pe prietenul dumitale, pe care îl duci de braț, ce părere are despre valoarea ei. Cred de asemenea că trebuie să consemnezi

și opinia doamnei Etta Gardner, proprietara de drept a acesteia.

– Ce mai este și cu asta? Iar ai scos un as din mînecă, Tempest?

– Domnule sergent, interveni Sibyl Arden, dumnealui – și-l arătă cu capul pe individul prins cu brățară de polițist –, văzînd vioara pe care sora mea a moștenit-o de la soțul ei, ne-a declarat că este un instrument de mare preț. Mai mult, a amanetat-o unui evreu, în schimbul unei mari sume de bani. Ciudățenia constă în comportamentul lui Woodrow, care, acum, după răscumpărarea instrumentului, ne-a declarat că vioara nu este decît una obișnuită. Ce trebuie să înțelegem din această schimbare de opinie?

– Doamnă, iertați-mă, domnișoară, eu la viori și, în general, la instrumente muzicale nu mă pricep. Vreau să zic că nu sînt calificat să-mi exprim părerea. Aceasta este treaba experților. Ce ai mai inventat și cu vioara asta? îl întrebă el pe prizonier. Ce urmărești? Spune drept și nu umbla cu ascunzișuri. Cu mine nu îți merge, să-ți intre bine în cap, de la bun început.

Hait! Se molipsise și el de la biata doamnă Gardner, de care îmi părea mai rău decît de fiica ei.

Intuiam prăbușirea ce se produsese în sufletul ei, văzîndu-și toate visele spulberate. Totodată, îmi dădeam seama ce eforturi trebuia să depună pentru ca fiica ei să o creadă tare și aptă de a o susține pînă la sfîrșit.

Cît despre Selina, avea într-adevăr ceea ce merita, pentru că nu este posibil ca în fericitele noastre zile să te bazezi, atunci cînd îți organizezi viața, numai pe eroi și eroine desprinși din lecturi facile, din filme sau de pe micul ecran.

Sibyl Arden era croită din altă stofă. Realistă fiind, știa de mult că nu tot ce zboară se mănîncă. Poate că și în activitatea ei de la teatru se lovise de multe ori de pragul de sus, ca să-l vadă acum, în orice ocazie, pe cel de jos. Ea nu își făcea vise și nici idoli. Lua viața așa cum este, cu bucuriile și supărările ei. Acest mod de a privi

lumea, dacă nu aducea satisfacții cu carul, atunci nici nu provoca deziluzii cu vagonul.

Despre mine, ce să vă mai spun. Eram învățat cu astfel de situații. De cele mai multe ori încercam să gîndesc așa cum gîndesc cei din jurul meu. Dacă atingeam această performanță, atunci totul era altfel. Știam, totodată, că trebuie să-mi țin dușmanii aproape, iar prietenii – este adevărat, nu aveam prea mulți – și mai aproape. În general, viața m-a învățat să nu-mi urăsc niciodată dușmanii, altfel situația în sine îmi afecta judecata.

În ceea ce-l privește, Arnold Woodrow, care pînă atunci dovedise o anumită detașare și chiar superioritate, își dădea seama că i se înfundase.

Întrebarea sergentului Fawner nu l-a găsit nepregătit. De cînd am adus vorba despre vioară, avusese probabil timp să-și croiască un răspuns. Acum, regretam că nu i-am pus eu întrebarea. O consideram necesară în cazul în care el singur sau în înțelegere cu Nathan Mayer, proprietarul casei de amanet, înlocuise vioara Stradivarius cu una de duzină, pentru a o comercializa apoi la un preț corespunzător. Oare cînd avusese loc substituirea prețiosului instrument muzical cu unul lipsit de valoare? Dacă așa ceva s-a întîmplat înainte ca vioara să fie amanetată, însemna că Woodrow îl informase pe Mayer despre planul său, altfel acesta nu i-ar fi avansat doamnei Gardner o sumă de bani atît de mare.

Dar, în egală măsură, se putea întîmpla ca Mayer, dîndu-și seama de valoarea viorii și de totala inocență a aducătorilor ei, să fi procedat el însuși la substituirea valorosului obiect. Într-o asemenea ipoteză, suma achitată – evident, după o tocmeală formală – nu mai putea mira pe nimeni. În același timp, devenea explicabilă dureroasa surpriză pe care a avut-o escrocul sentimental atunci cînd și-a dat seama de farsa ce i-a fost jucată.

Se impunea cu precădere să îi fac o vizită evreului, pentru a vedea în ce ape se scaldă.

M-am întors către sergentul Fawner, care se uita tot mai stăruitor la prizonierul său, vrînd parcă să-i citească gîndurile.

– Întrucît nici dumneata și nici eu nu sîntem specialiști pentru a aprecia just valoarea unui astfel de instrument, propun, sergent, să încercăm elucidarea acestei probleme mai tîrziu, cînd cercetările se vor găsi într-un stadiu mai avansat.

– Tempest, te știu de cîțiva ani buni, nu am fost și nici nu sîntem prieteni. De cîte ori ne-am întîlnit, ai născocit cîte ceva, astfel încît mai tot timpul ai ieșit la suprafață. Ești alunecos ca un țipar, din care motiv nu prea am izbutit să-ți aflu trucurile. Sînt sigur că și acum ai ceva în cap, un lucru care mie îmi scapă. Mai devreme sau mai tîrziu, de-mi spui, de nu-mi spui, tot o să ghicesc. Și dacă încerci să mă duci cumva cu zăhărelul, vom avea de furcă împreună.

Acestea fiind zise, se înclină în fața doamnelor, îl împinse pe Woodrow înainte și părăsi furios încăperea.

Se înțelege că nu am mai rămas nici eu, avînd însă surpriza ca la plecare să fiu condus de Sibyl Arden. Mai mult decît atît: cînd să ies în stradă, înainte de a deschide ușa, fără a mă preveni, fata mă ciupi de amîndoi obrajii, după care două buze calde se lipiră de gura mea, în vreme ce eu rămăsesem țeapăn ca o mumie egipteană în sarcofag. Cînd mi-am revenit și am dat să o cuprind în brațe, Sibyl se îndepărtase de mine și îmi impuse tăcerea, ducînd degetul arătător la buze, după care, înainte de a dispărea, o muzică divină umplu holul: *lucrurile bune și frumoase se fac numai o dată.*

Pînă la mașină, am mers ca un drogat. Apoi, mi-a trebuit ceva timp ca să pricep că nu avea nici un sens să caut cheia, deoarece o lăsasem în locașul ei de la volan, fiind necesar numai să fac contactul. Cînd am demarat, a trebuit să opresc imediat, deoarece Bang, pe trotuar, se uita la mine de parcă atunci mă vedea pentru prima dată. Cu scuzele de rigoare, i-am deschis portiera și, după ce a urcat, cu deplina sa aprobare, am pornit în trombă. Ca și multor oameni, îi plăcea viteza.

Știam unde erau Moon Street și casa de amanet al cărei proprietar era Nathan Mayer. Mai știam că el locuia tot acolo, într-un apartament de două camere, situat la etajul întîi, la care se ajungea prin magazin. Nu avea soție și nici copii sau alte rude apropiate. Ducea o viață retrasă. Ieșea rar, de obicei în zilele de sărbătoare, cînd se deplasa la sinagogă. De acolo se întorcea direct acasă. Uneori însă, prefera atmosfera plină de viață a barurilor, unde nu se făcea simțită prezența lui Iehova. Nu știam să aibă prieteni, ci numai legături de afaceri cu colegii de breaslă. Participa rar la licitații de branșă. Nu citisem în ziare să fi achiziționat ceva de o valoare deosebită. În schimb, a vîndut unele obiecte depuse și nerăscumpărate de clienți la termenul legal, cîștigînd astfel sume substanțiale.

În mare, acesta era omul la care doream să ajung. Deoarece magazinul era închis, am sunat îndelung la ușă. M-a întîmpinat însă o liniște ce nu era de bun augur. Strada necirculată la ora aceea, cartierul oarecum izolat îmi ofereau condiții ideale de a folosi nelipsitul meu șperaclu.

În doi timpi și nu știu cîte mișcări, am pătruns în interiorul magazinului, protejat la ferestre de uriașe obloane metalice. Am aprins liniștit lumina și am urcat treptele care duceau la camerele de sus. Am bătut la ușile ambelor încăperi, fără ca din interiorul lor să vină vreun răspuns. Pe rînd, am pătruns în cele două camere, aprinzînd în fiecare lumina. Nici urmă de proprietar. În camere domnea o ordine exemplară, nimic nu era clintit de la locul lui. În încăperea care părea că este dormitor, am simțit o adiere ce venea de afară, pe fereastra larg deschisă, agitînd ușor perdelele și draperia.

Am coborît la parter și abia acum am zărit ceea ce nu putusem să observ cînd am urcat scara.

În dosul unui dulap de înălțime medie, care ocupa aproape toată lungimea peretelui din fundul magazinului pînă la scară, lîngă un scaun dărîmat, zăcea încovoiat pe podea trupul unui bărbat în vîrstă, îmbrăcat în haină de zi. După ce mi-am pus mănușile, făcîndu-i apoi semn

lui Bang să supravegheze scara, m-am apropiat de corpul nemișcat și l-am studiat cu atenție, convingîndu-mă în final că bărbatul era mort de-a binelea. Sîngele ce se scursese prin îmbrăcăminte era deja coagulat, ochii rămăseseră larg deschiși, cu fixitatea specifică celor care s-au împăcat definitiv cu lumea asta, tenul era pămîntiu, iar membrele rigide. Fără îndoială, trecuseră opt-zece ore de cînd fusese asasinat. De ce asasinat? Pentru că, în apropierea lui, nu se vedea arma care-i provocase moartea.

Cu multe precauții, pentru a nu clinti cadavrul, i-am scos portofelul. Fotografia, precum și datele înscrise în actul de identitate îmi confirmau faptul că victima era Nathan Mayer.

După ce am cercetat cu atenție toate compartimentele portofelului, i l-am pus la loc. Nu am găsit nimic care să mă intereseze. Am cercetat apoi buzunarele, rezultatul fiind negativ. Pe dulap, în afară de unele obiecte expuse spre vînzare, nu am observat la prima vedere nimic interesant. Zic la prima vedere, deoarece privirea mi-a fost atrasă imediat de un registru jerpelit, aruncat neglijent lîngă altul mai nou. Așa, cu mîinile înmănușate, l-am deschis pe cel uzat și am întors filele pînă cînd am ajuns la consemnările din data de 16 martie.

Pe pagina corespunzătoare zilei respective, în coloana *primiri și descrierea obiectului*, la numărul de ordine trei, tot ceea ce fusese scris inițial era șters cu grijă, prin hașurare deasă, pe verticală, orizontală și oblic, încît nu se mai putea descifra nimic. La rubrica *observații*, sta scris cu roșu „tranzacția nu s-a mai efectuat".

Am întors foile registrului pînă am găsit-o pe aceea corespunzătoare zilei de 1 aprilie. Și aici, descifrarea datelor consemnate era imposibilă. Numai la rubrica observații apărea scris „înregistrare eronată".

Prin ștergerea grosolană a înscrisurilor respective nu mai erau evidențiate în registru nici primirea și nici eliberarea viorii Stradivarius. În mod cert, persoana care procedase atît de stîngaci în ideea de a înlătura orice urmă a existenței instrumentului muzical își dăduse

seama că la o cercetare mai atentă și cu o tehnică adecvată se putea ușor restabili adevărul. Dovada o oferea cel de-al doilea registru, în care erau reproduse, poziție cu poziție, datele înscrise în primul. Autorul ajunsese cu transcrierea la data de 17 martie. Ei bine, la 16 martie, nu era consemnat absolut nimic referitor la vioara Stradivarius. În schimb, era înregistrată o vioară Conservatory, cu precizarea „veche, uzura 40%", depusă de doamna Etta Gardner.

Fără îndoială, în noul registru, la data de 1 aprilie, s-ar fi operat restituirea viorii către persoana care a amanetat-o. Dacă aș fi căutat cu atenție, fără doar și poate aș fi găsit și chitanța emisă de Mayer, înapoiată ulterior de către doamna Gardner, atunci cînd – returnînd suma primită – a intrat în posesia obiectului amanetat.

Tocmai mă gîndeam să caut vioara însușită probabil de Mayer, cînd m-am oprit. Dacă Mayer pusese mîna pe vioara Stradivarius, era puțin probabil să o găsesc în vreun dulap ori în seif. Eram aproape convins că o scosese din casă și o ascunsese în vreun loc sigur, de unde urma să o ridice cînd apele s-ar mai fi limpezit.

Atunci de ce fusese asasinat bătrînul evreu? Nu iei viața unui om numai din plăcerea de a omorî. De cele mai multe ori, este nevoie de un motiv puternic. Dar dacă Mayer fusese asasinat pentru a i se lua vioara? În acest caz, de unde știa asasinul de existența instrumentului? Și, mai ales, de valoarea lui, pentru că altfel nu avea sens să-și riște capul.

Întrebări și iarăși întrebări. Dar numai una putea duce la dezlegarea tainei.

Enigma semăna cu aceea a unui lacăt încuiat, a cărui cheie, dintr-un anumit motiv, s-a rătăcit. Chiar dacă încercai sute de chei, rezultatul nu ar fi fost cel așteptat. Numai una – cheia lui – putea produce minunea. Dacă o găseai, reușeai, dacă nu, atunci puteai să aștepți mult și bine.

Ajuns în acest punct cu raționamentul și pentru că începuse să miroasă a creier ars, mi-am lăsat mintea să

intre în stare de repaus. Apoi, în lipsă de altceva mai bun, ajutat fiind și de Bang, am început să caut ceva urme de-ale ucigașului. Nu am găsit nimic din ceea ce în mod obișnuit găsești din abundență în filmele ori romanele polițiste. În fața maldărului de probe, eroul pozitiv își pierde uneori capul, neștiind pe care să o aleagă mai întîi, toate fiind concludente. Noroc de eroină – firește, și ea pozitivă –, care-l descurcă din încîlceala de probe. Îl încurcă însă într-o aventură sentimentală, pe care – în afară de autor și de cititori – nu a visat-o nici unul dintre ei pînă la momentul cu pricina.

Nu am căutat în seif și nici în altă parte. Vroiam să-i dau și sergentului Fawner ceva de lucru, ca să nu creadă că ia banii statului de pomană. Numai pentru reținerea unor găinari, care – de cele mai multe ori – se predau singuri pentru că nu aveau unde dormi pe timpul iernii, era plătit cu mult prea mult.

M-am dus în dormitor; mă atrăgea acolo fereastra deschisă. M-a atras degeaba, pentru că nu am găsit nici o urmă. Nimeni nu pătrunsese pe acolo. Asta însemna că asasinul intrase pe ușă, cînd magazinul era încă deschis, îl ucisese cu sînge rece pe Mayer, furase vioara și dispăruse după ce trăsese obloanele și încuiase bine tot ce se putea încuia.

M-am gîndit la numeroasele mele cunoștințe – specialiști recunoscuți în domeniu –, care ar fi putut comite o crimă pentru a sustrage o vioară, fie ea chiar valoroasă. Nu-mi venea nimeni în minte.

Am privit din nou victima și deoarece nu-mi spunea mare lucru, am început să caut tubul cartușului. Zadarnic, însă! Suprafața ce trebuia investigată era oarecum redusă, deoarece – după socoteala mea – asasinul lui Mayer se aflase în apropierea acestuia. Dar, repet, am căutat în zadar. Tubul cu pricina mi-ar fi dezvăluit calibrul și tipul revolverului, înainte ca aceleași date să-mi fie relevate de raportul întocmit de medicul legist, ceea ce însemna un avans de cel puțin zece ore.

M-am apropiat de telefon și am format numărul de la biroul lui Fawner. Cînd am auzit la capătul firului un soi

de tunete, l-am invitat să vină urgent unde mă găseam și să aducă cu el și echipa tehnică, se înțelege.

Am închis înainte ca vocea interlocutorului meu să-mi spargă timpanele și mi-am aprins o țigaretă; m-am așezat pe un scaun și am rămas pe gînduri. La cine credeți că m-am gîndit? La Sibyl Arden, se înțelege. Tot visînd la ea și la gestul său de acum cîteva ore, închipuirea mea a luat-o puțin razna, astfel că vremea a trecut mai repede. Oricum, era aproape miezul nopții cînd sergentul Chuck Fawner bătu delicat în oblonul de la intrare.

Am știut că era el, deoarece cei cîțiva pești ofticoși care pînă în acel moment agonizau într-un mic acvariu, înotau acum ca electrizați. Am sărit ca ars și dintr-un salt am fost la ușă, înainte să se întîmple vreo nenorocire mai mare decît moartea bătrînului evreu.

– Care-i povestea din seara asta, Tempest, fiule? mă luă el în primire imediat ce regimentul de prinzători de muște cu care venise de la Poliția districtuală umplu tot spațiul liber. Noroc că geamul de la dormitor, precum și ușa de la capul scării erau deschise, altfel, în primele zece minute, am fi murit cu toții din lipsă de aer.

I-am explicat pe scurt ceea ce se petrecuse, el ascultîndu-mă într-o tăcere deplină.

– Acum, tu stai deoparte, îmi spuse amical și recunoscător pentru pleașca pe care, dezinteresat, i-am oferit-o. Vezi să nu te calce cineva pe bătături; n-aș vrea să te vizitez la ortopedie. Acum intrăm noi pe fir.

Și au intrat.

Bun organizator, dotat din fragedă pruncie cu o astfel de calitate, în cinci minute după ce declanșase acțiunea, și cea mai infimă urmă – dacă a existat – a fost ștearsă cu desăvîrșire. În nici trei sferturi de oră, totul se terminase: corpul fusese examinat, ridicat și transportat la morgă pentru autopsie, iar fotografii plecaseră împreună cu întreaga echipă de tehnicieni.

Am rămas numai trei persoane. Pe Bang nu l-am socotit; el, deși prezent, nu era o persoană. Una dintre cele trei – un mărunt curcan din cei care se umflă în

pene pe la periferii, după ce pune capăt unei certe dintre două precupețe – s-a postat la intrare, pentru că așa cerea regulamentul. Ceilalți doi eram eu, un amărît de detectiv particular, și Chuck Fawner, mare șef (asta era părerea lui) la Poliția districtuală.

Aerul se mai limpezise de nicotina în expansiune, astfel încît începuserăm să ne trezim la viață și să ne punem mintea la contribuție. Ce mai încolo și-ncoace, ecologiștii au dreptate! Dacă ar fi să-mi exprim vreodată de bună voie și nesilit de nimeni dreptul de alegător garantat de cea mai democrată constituție de pe glob – a noastră, firește –, atunci, în pofida realelor mele convingeri, vă mărturisesc cu conștiința împăcată că i-aș alege cu ochii închiși. Dacă aș deschide ochii, aș alege – puteți fi siguri – o feministă care luptă pînă la măritiș pentru drepturi egale cu cele ale bărbaților.

– Ți-am ascultat basmul, mîrîi într-un tîrziu Fawner, după ce-și supsese zgomotos o măsea, semn că gîndea intens. E bun de legat cu el orbii, ca să le dovedești că sînt lipsiți de simțul văzului. Eu vreau fapte, Tempest, fapte! Înțelegi?

Fapte doream și eu, de această dată fiind în deplin consens cu foamea de ceva concret a sergentului.

– Ce ai spune, de pildă, am început eu șovăielnic, dacă răposatul Mayer ar fi fost un mare escroc. Și, fără să mă hazardez, cred că a fost un escroc toată viața.

– Iar umbli cu fofîrlica, Tempest. Mă aduci în miez de noapte la locul unde s-a comis un asasinat, ca să-mi spui că victima ar fi fost vinovată de nu știu care încălcare a legii. Vrei să mă faci să uit, totodată, că – vinovată sau nu – omorul a fost comis de cel sau cei care sapă la rădăcina societății. Or, rolul nostru, al forței publice...

– Uite ce este, sergent. Gargara asta mi-a răsunat în urechi și pe vremea de tristă amintire a căpitanului Ciril Tate, fostul tău șef. Nu te-am chemat aici ca să mai aud iar fraze sforăitoare, de demagogie ieftină. Să revenim la realitate. Trebuie să elucidezi un asasinat de zile mari, pe care toată crescătoria voastră de curcani îl așteaptă ca pe o mană cerească. Eu mă dau la o parte și las ca toți

laurii victoriei să-ți împodobească fruntea. Eu nu mă bag. Eu nu am nevoie de glorie. Eu vreau numai restabilirea adevărului și pedepsirea vinovatului sau a vinovaților.

– Nu știu ce urmărești, copoiule, dar pe undeva cred că ai dreptate.

– Nu urmăresc altceva, decît să deschizi seiful de colo și dulapul de lîngă mine. Aș fi putut să realizez acest lucru și singur, dar nu am vrut să încalc legea.

– Fiindcă veni vorba de lege, ai avut mandat să te prezinți aici, să descui prăvălia, să faci de unul singur, nestingherit, cercetările pe care le-ai crezut necesare și, cînd ai fost în impas, să-l chemi pe bătrînu' să te scoată la liman? Crezi că dacă deschid sicriele astea, am să găsesc testamentul lui tata Noe?

– Să facem abstracție de toate aceste bagatele. Să zicem că, întîmplător, am descoperit un asasinat și că îmi fac datoria de om cu o înaltă conștiință cetățenească. Sergent, s-ar putea să găsești sau să nu găsești o vioară. Dacă o găsești, crima are cu totul alt substrat, care trebuie căutat. Dacă nu o găsești, atunci lucrurile se complică. Eu presupun că nu vei găsi vioara nici în seif și nici în dulap, dar lasă să fiu eu profet mincinos. Dă-i drumul! îl îndemnai să treacă la acțiune.

– Fiule – rosti el vorba lui favorită, cu care nu mă dezmierda numai pe mine, dar nu eram gelos –, nu încerca să mă duci, pentru că sînt os bătrîn. De ce nu ai făcut-o pînă acum? De ce vrei să scoți castanele din foc cu mîna altuia?

– Știi bine că dacă aș fi fost un spărgător de case de bani, o făceam de mult și nu-ți ceream sfatul sau ajutorul. De cînd intenționați voi, cei de la Poliția districtuală, să puneți mînușița voastră fină pe mine. O fac însă acum, în fața și la îndemnul tău. Nu vei putea niciodată să afirmi contrariul. Un individ ca tine, printre multiplele calități pe care le are, este cinstit, nimic de spus.

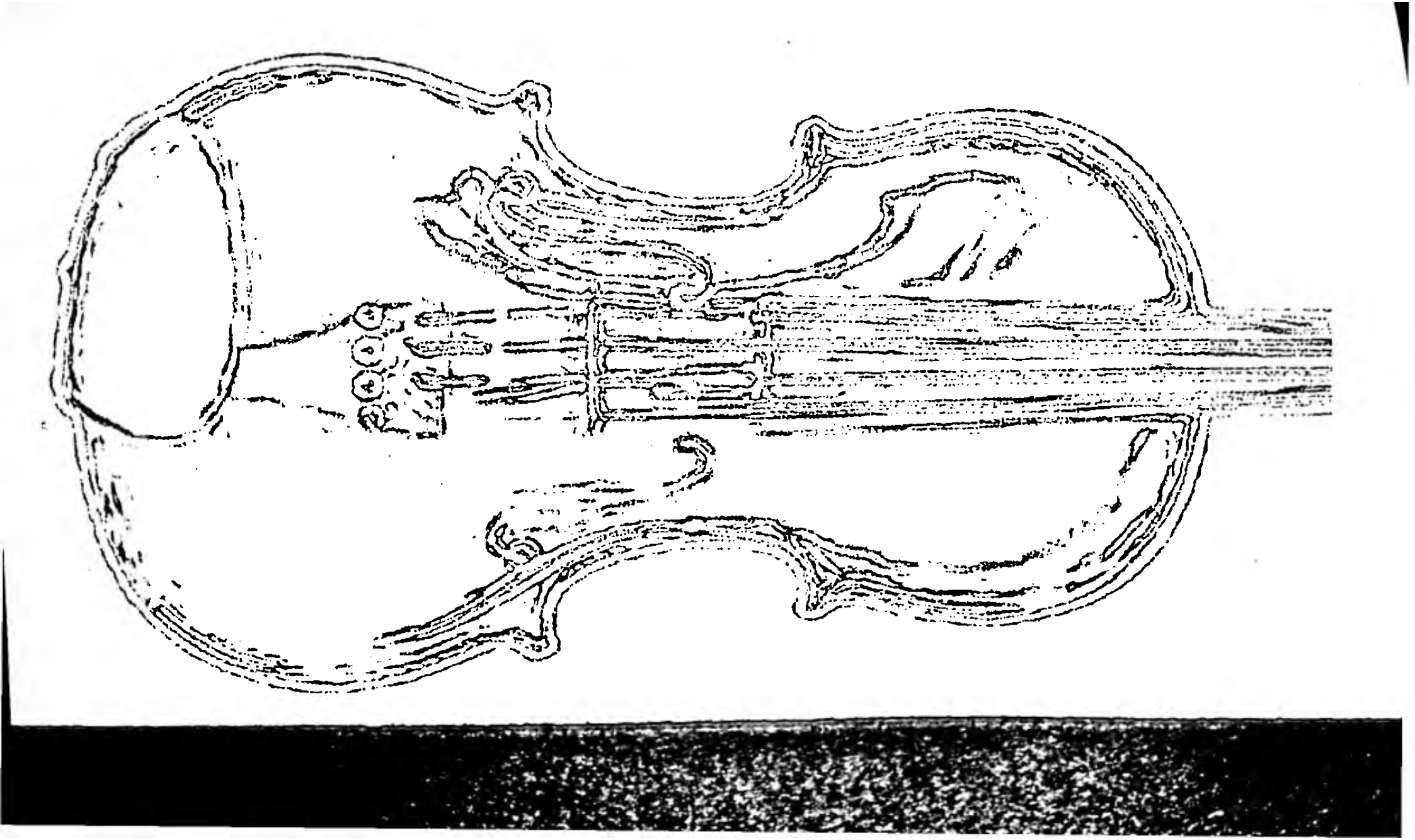

– Să lăsăm declarațiile de dragoste și, la treabă! mă îndemnă el vădit stingherit de etalarea uneia dintre calitățile sale, argument la care apelasem fără să fi dorit.

Mi-au trebuit zece minute bune ca să deschid seiful și numai două minute pentru ca să fac să sară ușile dulapului. Acesta din urmă era de tip vechi și îi cunoșteam de mult secretul.

Nu am fost atît de dezamăgit ca sergentul Fawner cînd, în ambele ascunzători, nu am găsit ceva care ar fi semănat a vioară. Alte diferite lucruri fără însemnătate pentru noi erau cu duiumul. Am închis seiful și dulapul, pentru ca hîrtiile și diferitele obiecte să fie cercetate eventual mai tîrziu.

– Și acum, fiule, să rezumăm ceea ce știm.

Vocea lui Fawner părea obosită, iar el dezamăgit. Și eu eram scos oarecum din circuit, dar nu aveam motive să fiu dezamăgit.

– În rezumat, în momentul de față, în afară de faptul că un om a fost asasinat și că, aparent, nu a dispărut nimic, nu cunoșteam altceva. Este drept, ne-am fi așteptat să găsim cel puțin o urmă a viorii Stradivarius, dacă nu chiar instrumentul în cauză. Este tot atît de drept că am găsit înregistrarea dublă a intrărilor și ieșirilor diverselor materiale și obiecte; este adevărat că în registrul nou nu am găsit rubricile completate identic cu cele din registrul vechi pentru datele de 16 martie și 1 aprilie. Ce dovedește această inadvertență? Că, fără îndoială, Mayer a înlocuit vioara Stradivarius cu o alta, de duzină, bazîndu-se pe faptul că doamna Etta Gardner nu va observa substituirea.

Arnold Woodrow este oare la curent cu această înlocuire? În caz că da, mirarea sau stupefacția manifestată în prezența mea și a celor trei doamne a fost, fără îndoială, doar un truc ieftin.

- Cine l-a omorît pe Mayer? Cine, nu știm. Autorul rămîne cel puțin deocamdată necunoscut. Dar de ce? Răspunsul este unul: pentru ca respectivul să-și însușească vioara Stradivarius. De unde a știut ucigașul că instrumentul se afla în posesia bătrînului evreu? Să-l fi

contactat victima în intervalul cît vioara s-a aflat depusă ca amanet? Așa s-ar explica intrarea ucigașului aici, fără a forța ușa. O altă ipoteză ar fi că, văzîndu-se păcălit de Mayer, escrocul sentimental a luat legătura cu asasinul, urmărind cu orice preț recuperarea viorii.

– Nu sînt de acord cu ultima supoziție, întrucît cel despre care vorbești nu ar fi avut timp să contacteze un individ interesat sau un ucigaș.

– Dar dacă el este asasinul? îl întrebai mai mult ca să mă conving că această supoziție nu putea intra în calcul.

– Este cu totul altceva. Numai că va fi foarte greu de dovedit. Trebuie totuși să o notăm ca pe o posibilă variantă. Restul întrebărilor și planul de acțiune să le lăsăm pe mîine. Sînt foarte obosit și mai am de întocmit raportul, după care trebuie să merg acasă să mă odihnesc.

Spusele lui nu mă mirau defel, întrucît chiar eu mă simțeam oarecum scos din circulație. Numai Bang își făcuse somnul indiferent la agitația ce avusese loc în încăpere. Acum căsca mulțumit și se uita tot atît de prietenos la Chuck, după cum și acesta privea la el. Amîndoi rînjeau într-un colț.

Ce m-a mirat în această seară la distinsul meu interlocutor a fost mai puțin modul profesional în care a purtat discuția cu mine. Este și normal, deoarece îl cunoșteam ca pe un element capabil, nu prea șlefuit, puțin mărginit și impulsiv, dar tenace și dur.

Ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost atmosfera liniștită care a domnit între noi, dar mai ales tonul cu care a discutat. Nu a crăpat nici un perete despărțitor, iar eu nu am fost nevoit să mă ancorez cu ajutorul curelei de unul dintre stîlpii de susținere ai tavanului, pentru a nu fi smuls de curentul care în mod obișnuit se crea atunci cînd el vorbea. Nici măcar nu-mi țiuiau urechile. Nu știu cît l-a costat această stăpînire de sine, dar acum îl prețuiam mai mult decît înainte, cînd se sprijinea pe poziții de forță.

– Înainte de despărțire, aș vrea, Fawner, să stabilim o înțelegere. Ți-am făcut cadou un caz interesant din

punct de vedere profesional, cu care nu te întîlnești în fiecare zi. Fără îndoială, căpitanul Reed, șeful tău, ți-l va încredința spre rezolvare. Eu, la rîndu-mi, înțeleg să-mi duc cercetările pe cont propriu, deși nimeni nu m-a angajat să lămuresc acest caz. O fac așa, de amorul artei, te rog să mă crezi. Unde vreau să ajung: eu te pun la curent cu tot ce aflu, fără a dăuna intereselor mele, iar tu, fără a leza interesele onorabilei instituții în care lucrezi, îmi comunici ceea ce crezi de cuviință. Să fie o încercare cinstită, ca și înțelegerea pe care o statornicim.

– De cînd te cunosc, mă conving tot mai mult că nu faci parte din secta atît de detestată a acelor detectivi particulari, care își bagă nasul unde nu le fierbe oala, umblînd după ciupeli și afaceri necurate. Fiule, ți-o spun cu toată sinceritatea, ai crescut în ochii mei, încheie Chuck, mîndru că a rostit atîtea cuvinte de laudă, ceea ce nu era în firea lui.

Începusem să nu mă simt în largul meu. Nu mi-aș fi închipuit că elefantul acesta potcovit mă vedea în asemenea culori favorabile.

– Încheiem tîrgul? întrebai ca să mai schimb atmosfera. Dacă mai ținea mult ne-am fi prins pe după umeri și am fi vărsat tone de lacrimi, atît eram de înduioșați.

– S-a făcut, răspunse el imediat și îmi întinse mîna.

I-am întins-o și eu pe a mea cu anumite precauții și culmea, mi-a strîns-o, e drept, bărbătește, dar nu mi-a zdrobit falangele.

– Și acum să mergem, am rostit dînd să mă ridic de pe scaun; dar abia acum am înțeles faptul că era imposibil, deoarece tot timpul stătusem în picioare. Ce ți-e și cu surmenajul!

– Ai dreptate.

Ieșirăm toți trei, adică noi doi și cu Bang, care nu mai știa ce să creadă văzîndu-ne cît de prietenoși eram unul cu celălalt.

Copoiul lăsat afară, la intrare, se dădu la o parte ca să putem trece și își salută superiorul care, culmea, îi răspunse. Cred că așa făcea uneori, cînd era distrat.

Ne-am despărțit ca doi buni amici, fără ca totuși să ne îmbrățișăm sau să ne strîngem mîinile. Ar fi fost un semn de prea mare slăbiciune din partea noastră, lucru total inacceptabil. Doar Bang încercă să-i îmbrățișeze un picior, cu intenția vădită de a-i cîrpi cracul de la pantalon. I-am prins însă cu repeziciune lesa, salvîndu-l astfel de la pericolul de a primi un șut ușor peste bot, care i-ar fi fost fatal.

Credeți că, după evenimentele la care am fost părtaș, nu am dormit în restul nopții? Credeți că întrebări chinuitoare și fără răspuns m-au torturat în tot acest răstimp?

Ei bine, nimic din toate astea. Cum m-am întins pe pat, brațele lui Morfeu m-au cuprins atît de delicat, încît am visat-o pe Sibyl în ipostaze dintre cele mai îmbietoare.

Dimineața, pe deplin neodihnit, cu puțin chef de lucru, cu fața luminată de un surîs ca o zi mohorîtă, după ce m-am bărbierit și am făcut un duș recuperator, l-am sculat pe Bang care lătra și mîrîia în somn. Eram sigur că îl visa pe prietenul meu, sergentul Chuck Fawner, care poate mai medita încă la aranjamentul nostru, dacă nu uitase de el imediat ce ne-am despărțit.

La birou, ca de obicei, pe masa de lucru nu mă așteptau maldăre de corespondență, iar secretara – spre deplina mea mulțumire – nu-și făcuse încă apariția.

Am băut cîteva înghițituri din nelipsitu-mi întăritor, am admirat pentru scurtă vreme păianjenul care-și țesuse plasa într-unul din colțurile încăperii și m-am gîndit la ceea ce aveam de făcut în continuare. Mi-am propus, în lipsă de altceva mai bun, să dau o raită pe la colecționari, la casele de achiziții, la licitații și pe la cîțiva tăinuitori. De asemenea, intenționam să mă întîlnesc cu Fred Device, barmanul, și cu amicul meu, Ken Snag, cel care îmi furniza – contra cost, firește – diverse informații. Totodată, trebuia să păstrez contactul cu sergentul Fawner, pentru a afla eventualele noutăți în privința recentului asasinat și multe, multe altele.

Pe Bang l-am lăsat să-mi păzească biroul. În ceea ce o privește pe secretară, nu aveam nici un fel de teamă, deoarece dacă îl găsea singur, nici nu mai îndrăznea să intre, astfel încît cel puțin două zile răsuflam toți trei ușurați.

Avînd spatele asigurat, am pornit la treabă plin de optimism, gîndindu-mă că nu posedam nici un indiciu referitor la cheia cu care aș fi deschis fără nici o ezitare lacătul ce asigura secretul identității ucigașului lui Nathan Mayer și al dispariției viorii Stradivarius, enigme lipite una de alta ca doi frați siamezi.

La căderea serii, încurajat de prezența unei sticle pîntecoase ce se lăfăia în fața mea așteptînd să fie golită, am făcut bilanțul activității mele din ziua aceea. La muzeul de instrumente muzicale nu avusese loc nici o achiziție de trei decenii, adică de la înființarea onorabilei instituții. Am fost asigurat pe un ton doctoral că probabil nici în următorii 30 de ani colecția destul de numeroasă, de circa șase instrumente, nu avea vreo șansă de a se îmbogăți, motivul constînd în lipsa de disperați, doritori să se descotorosească de bunuri atît de valoroase. Tipii de la muzeu au luat act cu toată răspunderea de riscurile pe care și le asumau dacă, întîmplător sau nu, ar fi achiziționat o vioară Stradivarius, fără să-i anunțe pe cei de la poliție ori FBI. Pentru a mă liniști pe deplin, custodele muzeului – un bărbat cărunt, cu fruntea inteligentă, de savant – mi-a mărturisit cu toată sinceritatea că nu auzise de un anume Stradivarius, care ar fi intenționat să vîndă o vioară.

Pe post de gură-cască, am participat la două licitații, unde s-a vîndut cam tot ce-și poate imagina un amator de asemenea distracții – de la o măsea cariată ce a împodobit gurița vestitei doamne Cleopatra, pînă la cupa din care Socrate a băut însetat otravă; de la batista lui Soliman Magnificul (avusese mai multe, dar numai aceasta era curată și se mai afla încă în circulație), pînă la cuiul pe care și l-a bătut în talpă primul tip care – datorită acestei geniale inovații – a avut ideea să

 șchiopăteze.

Plin de răbdare, mușcîndu-mi pînă la sînge buzele, am tot așteptat ca organizatorii – de altfel, persoane simpatice și competente – să supună atenției asistenței înlemnite de admirație vreo vioară, fie ea celebră sau anonimă. Dar se părea că în ziua aceea norocul nu era de partea mea.

L-am vizitat apoi pe Cecil Matthew, singurul colecționar de artă din oraș. M-a primit cu amabilitate, mărturisindu-mi cu discreție că eram primul vizitator din ultimii zece ani. M-a invitat în bibliotecă, am luat loc în jurul unei mese rotunde, după care eu, plin de dezinvoltură, i-am explicat scopul prezenței mele în eleganta sa locuință.

M-a servit cu o havană veritabilă, iar apoi mi-a prezentat cîteva albume de artă, oferindu-mi numeroase explicații din care nu am priceput nimic. În final, animat de cele mai bune sentimente, m-a lăsat să-i admir colecția sa alcătuită numai și numai din obiecte de cult din perioada prebudistă din Tibet.

Am pierdut politicos două ore, vizitînd colecția de oale și alte lucruri extrem de valoroase, fără să mă aleg cu nimic din ceea ce vedeam și nici din explicațiile entuziaste ale colecționarului. În același timp, mă gîndeam cum poate cineva să-și arunce banii pe fereastră pentru niște cioburi de lut, și încă nears, care nici măcar nu arătau mai vechi decît anumite obiecte provenite din epoca de piatră.

Seara, obosit frînt, mă aflam la *Black Book*, localul lui Fred Device, un important obiectiv aflat în planul meu de lucru pentru ziua aceea. Așa cum bine vă amintiți, cel în cauză era unul din puținii mei prieteni din tagma barmanilor, la care îmi făcea plăcere să stau pe un scaun înalt cît o scară de pompieri, rezemat cu coatele de tăblia de inox a barului.

Se înțelege că trecusem pe la birou ca să-l iau pe Bang, ca nu cumva planta din hîrdăul de lîngă ușa localului lui Fred să se usuce din lipsă de umezeală.

Și de data aceasta, ca și în alte împrejurări, l-am întrebat pe Fred – eram amîndoi la al treilea păhărel –

dacă nu avea vreun prieten ori dușman căruia să i-l paseze pe Bang.

La fel de politicos, ca întotdeauna, mi-a răspuns că nu știe pe nimeni pe care să-l urască atît de mult, încît să i-l cadorisească pe Bang; dîndu-mi astfel un răspuns tranșant, începu să umple din nou paharele.

L-am întrebat așa, ca un fapt lipsit de importanță; dacă în localul lui nu avusese loc o tranzacție cu o vioară. Mi-a răspuns că nu auzise de așa ceva; în numeroasele sale afaceri, chiar dacă drogurile nu lipseau, instrumentele muzicale nu prea aveau ce să caute.

Este drept că, deseori, după ora de închidere, îl vizitau diferiți muzicanți, dar aceștia nu discutau despre viori sau despre alte instrumente muzicale. Singurele discuții oarecum tangențiale cu arta se refereau la dansatoarele de revistă, precum și la numeroasele prilejuri pe care acestea le aveau pentru a-și etala anatomia.

Deodată, Fred căzu pe gînduri, își frecă chelia cu palma, se uită în pahare și, văzîndu-le goale, se grăbi să le facă plinul.

– Hm, ar mai fi ceva, dar nu știu dacă vă interesează. Acum vreo săptămînă, stați să-mi amintesc, da, precis pe 28 sau 29, ori poate pe 27, luna trecută, a intrat și s-a așezat la o masă – o vezi, a doua din dreapta – un bătrîn bine îmbrăcat (se vedea că avea bani să umple și buzunarele altora), comandînd un pepsi. Nu am băut în viața mea așa ceva. Comanda era atît de neașteptată, încît am rămas pentru un moment cu gura căscată. Să ceri o astfel de băutură într-un local onorabil, este ca și cum ai solicita la morgă să ți se arate un om viu sub cearșafurile albe. Am căutat să-l conving să-și schimbe preferința și am reușit cu greu să-l determin să comande un nevinovat *Old Buccaneer*, acel whisky de care mă feresc pînă și eu, care mă pot lăuda că am gîtul blindat. L-am observat cu atenție. După ce l-a băut, a pus paharul pe masă cu o mînă sigură. Cunoșteam simptomul și l-am catalogat pe client, dacă îmi permiteți să spun așa, printre băutorii singuratici aflați în pragul alcoolismului. Era probabil un bătrîn singur, care – din lipsă de

rubedenii – nu vroia să lase nici un ban statului. Își consuma banii atît cît îi permiteau baierele pungii, fără teamă că va da curînd de fundul sacului. Dacă i-ar fi cerut însă un cerșetor măcar un dolar, ar fi trecut mai departe, după ce i-ar fi recomandat plin de înțelepciune să înceapă să muncească. Socotea...

– Bine, bine – l-am întrerupt de teamă să nu mă apuce ziua –, dar cine era acest client neobișnuit?

– Nu vă grăbiți, domnule Tempest, vă înțeleg nerăbdarea. Ajungem și la rostul prezenței bătrînului în localul meu, că în ceea ce privește cine era nu știu. Abia sorbi băutura, că privi fix spre ușă. În prag se oprise nehotărît un client care mă vizitează foarte rar, un tip specializat în spargeri de case de bani, pe nume Ed Mingy. Nu m-a mirat atît venirea lui, cît faptul că, după ce s-a orientat stînd cîteva secunde în pragul ușii, s-a îndreptat direct spre masa de care se sprijinea noul meu client. S-a așezat ca unul ce se știa așteptat, au dat din cap amîndoi, salutîndu-se fără să-și strîngă mîna. Imediat bătrînul mi-a făcut un semn cu două degete. Știam ce înseamnă și m-am grăbit să le dau două pahare cu acea băutură pe care în mod obișnuit o beau doar piratii. După ce au golit paharele, cei doi bărbați au început să vorbească potolit, cu glasul coborît și fără gesturi. Au sporovăit aproape o jumătate de oră, timp în care bătrînul a repetat comanda, au terminat ceea ce aveau să-și spună, după care Ed Mingy a plecat. Apoi, bătrînul a mai băut un pahar, a făcut plata și a plecat și el cu pas ferm. A trecut de atunci, așa cum v-am mai spus înainte, aproape o săptămînă, dar nu i-am mai văzut nici pe unul, nici pe altul.

– Pe Mingy îl cunosc. Nu ai putea să-mi spui cum arăta bătrînul? l-am întrebat pe Fred, agățîndu-mă de această informație ca înecatul de un fir de pai.

– Păi, cum să vă spun, zise Fred după ce își frecă chelia cu palma aproape un minut (acesta era ticul lui cînd se concentra), să fi avut în jur de 60 de ani, umerii aduși, ca unul care n-a muncit – fizic, vreau să spun – toată viața, fața rasă, ridată. Avea doar cîteva fire de păr

sur în barba ca o țăcălie de țap, pometii proeminenți, cu vinișoare vineții, iar nasul coroiat. Era chel de tot. Avea ochi mari, negri, umezi și sprîncene groase, bine desenate. Întreaga sa fizionomie m-a făcut să cred că era evreu și că trăia bine, fapt care nu-l deranja, după cîte am putut să constat.

– Seamănă cumva cu tipul din fotografiile acestea? l-am întrebat, punîndu-i în față ziarul local, pe a cărui primă pagină erau trei fotografii înfățisîndu-l pe Nathan Mayer. Două dintre ele îl arătau mort, iar a treia – cea mai clară – era făcută cu puțini ani mai înainte. Era un portret de studio, bine executat.

Din nou, Fred Device își frecă chelia cu palma, își apropie și-și îndepărtă ziarul de ochi, se uită la poze și dintr-o parte și din alta, puse ziarul jos, apoi privi intrigat la mine.

– Nu cumva este el?

– Eu te întreb, replicai; mai bine uită-te și spune-mi da sau ba. O groază de lucruri depind de răspunsul tău.

– Șefule, să nu mă bagi în vreun bucluc. Sînt om serios și n-am stat la răcoare. Localul meu are un bun renume și printre oamenii cinstiți ca dumneata, dar și printre cei care au călcat și mai calcă pe alături. Nu am nevoie de reclamă și nici nu vreau să îmi apară numele în ziare. Ar fi posibil ca, dintr-un anumit motiv, cineva să intenționeze să se răzbune pe mine.

L-am asigurat că nu riscă nimic, că nu îi va fi pomenit numele nicăieri, în presă sau la TV, ori la radio. I-am dat chiar cuvîntul meu de cinste, după care l-am întrebat din nou.

– Recunoști în vreuna din aceste fotografii pe clientul despre care mi-ai relatat?

– Da, sună răspunsul ferm al barmanului.

– Era, sau nu, Mingy cel cu care, în acea seară, a băut și a discutat bătrînul evreu?

– Da! Așa să-mi ajute Dumnezeu.

– Nu am să uit niciodată ajutorul prețios pe care mi l-ai dat, Fred, și poți și de acum încolo să te bizui pe mine.

Au fost cîteva situații în care l-am ajutat pe Fred. În una chiar l-am scăpat de a face cunoștință mai îndeaproape cu sergentul Fawner și știam că îmi purta o anume recunoștință pentru aceste servicii.

L-am asigurat din nou că nu va avea nici o neplăcere, m-am încredințat că Bang își făcuse datoria față de floarea din hîrdăul de la intrare și am părăsit în viteză barul lui Fred Device.

Pașii, mai bine zis mașina, m-a dus în altă direcție, spre capătul opus al orașului, în cartierul bătut de Dumnezeu, dar mai mult de edili, în Molehill. Îl știți, v-am mai vorbit despre el altădată. Am oprit mașina la cîțiva zeci de metri de barul *Hell*, străbătînd pe jos distanța care mă despărțea de intrare.

În spelunca în care am pătruns, în afară de barman nu m-a întîmpinat nici un alt tartor. Cunoscîndu-mă, ce-i drept, nu numai din vedere, s-a grăbit să-mi recomande o tărie nouă, pe care plin de o înșelătoare candoare – asta aveam s-o constat mai tîrziu – a numit-o *Pilgrim*. Ceea ce m-a mirat a fost faptul că mi-a oferit un pahar mic, dar plin ochi, pe care – cu mii de precauții – l-am dat peste cap. Ceva m-a ars pe gîtlej, de parcă aș fi înghițit plumb topit, gîtul mi s-a strîns ca și cum cineva mi-ar fi aruncat un lat, cu intenția de a mă sugruma, iar în stomac a început să-mi fiarbă o cisternă plină cu acid sulfuric. Noroc că mă rezemasem de bar, altfel m-aș fi năruit pe podea, deoarece ceva mă lovise pe neașteptate în creștet. Cred că a fost numai un berbec cu care, odinioară, asediatorii spărgeau porțile cetăților.

Timp de cîteva secunde m-a încercat o senzație de prăbușire în moarte, după care a urmat o tuse seacă de ofticos fără scăpare. În cele din urmă, după ce și acest ultim acces a dispărut, m-am simțit ușor ca un fulg, întremat, calm și mai optimist decît aș fi avut motiv. Barmanul mă privea cu ochi surîzători. Îmi mai turnă un păhărel din aceeași otravă și-mi făcu semn să-l dau peste cap.

– Nu vreau să mă sinucid în localul tău, Gib. Încă nu m-am hotărît cînd, unde și cum să o fac, i-am spus cu un

glas care și mie mi se părea necunoscut. Suna ca un contrabas dezacordat.

– Domnule Tempest, veni plin de optimism răspunsul, din băutura aceasta recomand mai bucuros al doilea și chiar al treilea păhărel. Cu primul, nu se știe niciodată ce ți se poate întîmpla.

Întrucît Gib Perth era doctor în meseria lui, iar eu nu ies din cuvîntul doctorilor, am băut al doilea păhărel, iar apoi al treilea, cu rezultate neașteptat de bune. Mă simțeam în formă de zile mari. În fine, mi-am adus aminte de motivul prezenței mele în acel cinstit local. Ca un prim rezultat, m-am uitat după Bang, asigurîndu-mă că nobilul animal se simțea bine în compania pisicii lui Gib. Aceasta tocmai îi zgîriase urechea bleagă, refugiindu-se pe șemineul fals din fundul încăperii, după ce cîinele o alintase cu o labă amicală, care aproape că îi demolase fizicul. Acum Bang îi zîmbea cuceritor, folosindu-și ca argument întreaga dantură, în timp ce ea, în siguranță, îl scuipa și îl dezmierda pe limba ei.

Se înțelege că prezența mea în acel onorabil local era animată de cele mai pașnice intenții. Întrucît nu doream să încarc atmosfera atît de liniștită a barului cu un număr apreciabil de decibeli, l-am calmat pe Bang cu o lovitură ușoară peste bot, după care – ca răsplată – l-am pus în lesă. L-am dus la bar și, pentru mai multă siguranță, l-am legat de mîna mea stîngă. Dreapta trebuia să-mi fie liberă, pentru că Gib, ca semn că nu ne poartă pică pentru spectacolul oferit, m-a tratat cu un nou păhărel de *Pilgrim*, iar pe Bang cu o bucată mare de salam, pe care acesta se grăbi să pună stăpînire cu labele-i uriașe, mulțumindu-i cu un mîrîit prietenos.

Sceneta jucată de cele două vrednice animale trecuse aproape neobservată de cele aproximativ două duzini de clienți de pe la mese, femei cu sau fără bărbați și bărbați cu sau fără femei. Erau prea ocupați ori ocupate să discute cu glasuri mai mult sau mai puțin scăzute, gesticulînd și agitînd de zor paharele pline sau goale. Unele dintre tipe, amatoare de acte caritabile, depuneau eforturi vizibile, încercînd să trezească din leșin cîțiva

reprezentanți ai sexului așa-zis tare, stare cauzată de salturile lui Bang printre și peste mese, în urmărirea felinei lui Perth. Procedau ca niște experte, turnîndu-le pe gît conținutul paharelor în doze care puteau să scoale din morți elefanți animați de dorința de a părăsi în culmea gloriei viața de pe milostiva noastră planetă.

M-am grăbit să achit consumația și să părăsesc locanta ce devenise puțin cam neîncăpătoare.

Înainte de a ieși, ușa s-a deschis, permițînd intrarea a doi bărbați față de care Bang a manifestat un interes deosebit. Am sesizat la timp intenția lui de a încerca rezistența pantalonilor unuia dintre ei și l-am smucit grăbit, evitînd astfel ca nobilul animal să se manifeste într-un mod nedorit.

Am ieșit din local și m-am urcat în mașină alături de pașnicul meu însoțitor. Am așteptat cu răbdare ca unul din cei doi bărbați întîlniți la ieșire să părăsească barul și să mă întrebe de sănătate. Cel în cauză nu era altul decît amicul meu, Ken Snag, pe care îl cunoscusem cîndva în împrejurări despre care nu-mi face nici o plăcere să vorbesc. Pe el doream să-l întîlnesc, dar – negăsindu-l – am făcut cunoștință cu plăcuta băutură oferită cu atîta generozitate de Gib Perth.

Însoțitorul lui Snag, cel cu care avusese intenția să se împrietenească Bang, nu-mi era cunoscut pe deplin. Totuși, parcă îl mai văzusem undeva. Mi-aș fi amintit, desigur, numai că nu știam de unde să-l iau, sau poate că memoria îmi juca un renghi. Să nu credeți că vinovate erau păhărelele băute. Încredințat fiind că ați sesizat acest adevăr, am renunțat să-mi chinui memoria, înțelegînd că pînă la urmă credinciosul meu prieten, Snag, mă va lămuri pe deplin. Doar avea și el atribuțiile sale....

Așa cum m-am așteptat, Ken nu a întîrziat.

– Bună, șefule! îmi spuse imediat ce se urcă în mașină, întinzîndu-se pe bancheta din spate. Nu te așteptam așa curînd. Cărui fapt îi datorez plăcerea de a te vedea?

– Bună, Ken! Plăcerea este de partea mea.

– Spune, șefule!

– Ken, vei avea bucuria să-mi faci un serviciu, pe care voi ști să-l apreciez. Îmbătrînesc, Ken, și memoria a început să mă cam lase chiar atunci cînd am mai mare nevoie.

– Să intrăm în subiect, șefule. Nu mă lua cu subțirelul. Ce vrei să afli de la mine?

– Să intrăm în subiect, precum zici. Uite despre ce este vorba: caut un anumit om și îți cer sprijinul pentru a da de urma lui. Îmi este necesar precum apa celui rătăcit în pustiu.

– Știi, șefule, conștiința....

– Știu, șefule, și de aceea uite o diligență din partea papei de la Roma, pentru iertarea păcatelor, l-am întrerupt eu, strecurîndu-i obișnuita bancnotă cu care îi adormeam scrupulele și îi salvam onoarea.

– Despre ce vrei să ciripesc?

– Nu mă trata cu un asemenea limbaj ales, Ken; doar nu ne aflăm, din fericire, la poliție ori la FBI. Mă interesează un anume Ed Mingy... Să nu-mi spui că nu-l cunoști sau că nu ai auzit de el.

– De cînd te-am văzut la *Hell* și te-ai încrucișat cu noi, taman cînd intram, am știut eu că asta te doare.

– Deci, ăsta este! am exclamat, amintindu-mi unde îl mai văzusem pe însoțitorul lui Snag. Acum vreo doi ani, mă aflam întîmplător la FBI, vizitîndu-l pe prietenul meu. Știți despre cine este vorba, cel care, cu un anumit prilej, mi-l dăruise atît de dezinteresat pe Bang. La rugămintea mea, mi-a arătat albumul lui *special*, cum îl numea chiar el. Era de fapt un album cu fotografiile unor delincvenți. Conținea mai ales fotografii și date de identificare ale diferiților criminali și escroci care îi trecuseră sau care urmau să-i mai treacă prin mînă. Atunci am văzut fotografiile, din față și din profil, ale numitului Ed Mingy, însoțite de cîteva informații necesare identificării individului.

La momentul respectiv, nu am dat prea mare atenție acestor fotografii. Individul nu mă interesa. Așa se explică faptul că nu-mi amintisem de el atunci cînd l-am văzut, la intrarea barului, însoțit de Ken Snag.

– De ce te interesează Mingy, șefule?

– Vreau să știu ce face el acum și ce hram porți tu pe lîngă el. De ce-ți freci coatele de el, Ken? Vezi să nu intri în bucluc, că nu te va scoate nici dracu', cu toate că frecventezi locanta lui Perth.

– Dacă-mi vorbești așa, s-ar părea că e groasă, șefule!

– Nu știu cît este de groasă pentru tine, căci nu-mi dau seama ce amestec ai, dar pentru el este groasă de tot. Uite ce vreau de la tine. Nu mă interesează cum l-ai cunoscut sau dacă ați lucrat vreodată împreună. În schimb, mă interesează ce aveți voi acum de împărțit. Și asta să mi-o spui imediat, că de nu, te iau cu mine și cred că-ți dai seama unde vei primi casă și masă gratuite.

– Șefule, de ce mă amenințI? Doar n-am făcut nimic rău. Mă jur pe libertatea mea... De ce să fiu acuzat?

– Complicitate și tăinuirea unei crime, Snag! Și ți-o mai spun: toți dracii nu te mai pot scăpa, chiar dacă ar încerca; și nici eu, cît îți sînt de prieten.

– Nu știu nimic de nici o crimă, spuse Snag cu glas șovăielnic. Era speriat la culme, fapt cît se poate de vizibil.

– Ce vrea Ed Mingy de la tine?

– Nu-ți ascund nimic! Știi, eu am multe relații... Unora le fac anumite servicii. Cunosc amatori de droguri. Mai iau și eu un ban cinstit. Îți spun cu toată sinceritatea: m-am retras definitiv din afaceri. Am fost de trei ori la pîrnaie, așa încît îmi ajunge. Ți-am spus că am relații. Cunosc lumea interlopă ca pe propriile-mi buzunare. De aceea m-a căutat Ed Mingy. Are o vioară de care vrea să scape. Mi-a cerut să iau legătura cu Edwin Preston, proprietarul barului și sălilor de joc de la *Night Club*. Îl cunoști? Îl știe amator de așa ceva. A fost pe vremuri muzicant într-o orchestră.

Firește, îl cunoșteam ca pe un cal breaz. Fost traficant de droguri, îndeletnicire pe care, se pare, a părăsit-o după ce a făcut o avere frumușică, s-a reprofilat de vreo trei ani pe o meserie mai puțin riscantă. Edwin Preston era acum proprietarul unui club fandosit, în

care se intra numai pe baza unei legitimații speciale. Clubul avea un număr limitat de membri, aproape 300, dacă nu mă înșel. Numai aceștia puteau să frecventeze atît barul, cît și sălile de joc. Membrii clubului aveau dreptul să fie însoțiți de cel mult doi invitați, aprobarea fiind dată în prealabil de un așa-zis comitet de administrație, care se limita de fapt la persoana lui Edwin Preston.

Proprietarul faimosului *Night Club* era un bărbat trecut de 40 de ani, cu pregătire intelectuală (poseda diploma unei școli sau academii de muzică). Se spunea că, atunci cînd se găsea în toane bune, obișnuia să-și delecteze oaspeții mai apropiați executînd la vioară sau la pian piese de muzică clasică ori modernă.

Din lipsă de probe, nu fusese arestat niciodată, dar înainte de a deveni proprietar de club, avusese de-a face, în cîteva ocazii, cu organele de anchetă.

– Așadar, ți-ai șters tălpile de covoarele de la *Night Club*. Cum ai pătruns acolo? Pe unde ai avut acces la biroul lui Edwin Preston? Ce ai văzut? Descrie-mi cît poți mai exact localul.

Cerîndu-i acest lucru, încercam de fapt să-mi dau seama de buna sa credință. Eu cunoșteam amănunte din datele existente la FBI.

Ken Snag se execută, oferindu-mi elemente interesante. Apoi interlocutorul meu dădu să mă părăsească.

– Nu pleca încă. Ceea ce este mai interesant nu mi-ai spus. Ce ai discutat cu Edwin Preston?

– Păi, i-am zis despre Ed Mingy, că doar el m-a trimis să-i spun că, dacă vrea să cumpere o vioară Stradivarius sau așa ceva, să-l anunțe prin mine. Despre lovele urmau să discute atunci cînd se vor întîlni.

– Ce răspuns ți-a dat?

– Apăi, Preston ăsta m-a repezit mai întîi, după care a zis să-i transmit lui Ed că el nu tratează afaceri prin intermediari și că, dacă are ceva de vorbit cu el, îl așteaptă mîine pe la el, dar nu mai tîrziu de nouă seara. Asta a fost tot, să n-am parte de Edna, pe onoarea mea! încheie pe nerăsuflate Ken.

Apoi l-am lăsat să plece. El s-a strecurat, ca de fiecare dată, ca un șarpe din mașină și numai portiera trîntită, care îl trezise pe Bang dintr-un somn adînc, mă anunță că rămăsesem singur cu gîndurile mele.

Ne-am dus să ne culcăm (Bang și cu mine) și, odată ajunși în apartamentul nostru, după ce am făcut un duș – numai eu – am servit amîndoi ceva frugal, potrivit pentru ora aceea de seară. Nu aș putea preciza cît era ceasul, deoarece, ca mai întotdeauna, eu uit să înregistrez momentele în care se petrec evenimentele cruciale.

După aceea ne-am culcat. Eu am visat-o pe Sibyl. Cum, care Sibyl? Ați uitat-o așa de curînd? Eu nu o voi uita prea repede. Poate niciodată, ca să zic o vorbă mare. Sibyl Arden este fata aceea șugubeață, artistă sau figurantă la teatru, care a îndrăznit să mă ciupească de obraji și, parcă, m-a sărutat. Folosea o expresie pe care, pentru a fi mai convingător, vi-o reamintesc: „Lucrurile bune și frumoase se fac numai o dată". Nu-i așa că v-ați adus aminte?

Așadar, am visat-o pe Sibyl. A fost un vis frumos, de neuitat, dătător de speranțe și de bună dispoziție pentru cel puțin zece luni. De ce zece luni și nu opt, sau un an, ori un an și ceva? M-am bazat numai pe inspirație și, dacă am greșit cu ceva, fac mea culpa, întrucît m-am gîndit numai la perioada de timp în care bănuiam că voi trăi sub impresia lui (a visului, desigur).

A fost atît de frumos, încît am uitat esențialul. Îmi amintesc numai de un amănunt nesemnificativ, anume că Sibyl nici nu se uita la mine. Avea ochi numai pentru Woodrow – știți, logodnicul de meserie, bărbatul cu profil de medalie egipteană ori feniciană, dacă îmi aduc bine aminte.

Și cum vă povesteam, Sibyl avea ochi numai pentru Adonis, adică pentru Woodrow. Îl săruta – îl săruta, știți – ca la cinematograf, cînd cu asta începe filmul și cu asta se sfîrșește, iar la mijloc nu-i nimic, ba uneori tot un sărut. Și uite-așa, îl săruta cu patimă, iar el îi răspundea în aceeași măsură, așa încît, dacă nu aș fi prins-o în brațe la timp pe nepoata ei, miss Selina, martoră oculară

și sentimentală la această tragedie, ea, miss Selina, cuprinsă de disperare, s-ar fi aruncat pe fereastră, uitînd – era și firesc – că apartamentul se afla plasat la parter.

Bang – ei bine, neprețuitul meu ajutor, de care amicul meu Fred Device, barmanul de la selectul local *Black Book*, nu voia să mă scape cu nici un preț – o visase pe gingașa și pașnica mîță de la *Hell* (era, desigur, o simplă presupunere).

Cînd m-am trezit, era cu certitudine 4 aprilie; trecuseră deci numai două zile de la evenimentele care îmi produseseră atîtea dureri de cap. Am rămas cu gura căscată: Bang tocmai ieșea de la WC, lăsînd ușa deschisă ca să se audă zgomotul apei trase. Mergea țanțoș, mîndru nevoie mare, cu coada îmbîrligată și cu urechea aceea, în formă de „L" întors, avînd cele două părți componente plasate într-un unghi a cărui valoare se apropia, aș spune nefiresc, de 90°.

A mers așa, în pas de defilare, prin fața mea, cu un aer superior și plin de sine, fiind conștient de performanța cu apa. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor, constatînd că vaza – știți, vaza aceea de pe parchet – era și ea plină, dar nu de apă.

Hotărît mai mult ca oricînd să mă descotorosesc de el, i-am administrat o morală bună. Apoi, am căutat în cartea de telefon adresa Serviciului de ecarisaj. Nu am găsit nimic de acest gen. Nu am dezarmat însă, fiindcă de felul meu sînt cam insistent. În consecință, am verificat – tot în cartea de telefon, firește – instituții, case particulare ori societăți de caritate, dar de prisos. Nu am sesizat prezența vreunei formațiuni care să se ocupe cu eliberarea oamenilor de coșmarul cîinilor. Mi-am pierdut timpul citind anunțurile din diferite ziare, în care văduve neconsolate, pensionare ori fete bătrîne disperate își etalau disponibilitatea sufletească de a umple golul unei triste singurătăți cu un exemplar ideal din rasa canină, întrucît – eu nu eram prea convins – cîinele este cel mai credincios prieten al omului.

Privind strict obiectiv calitățile, dar mai ales defectele lui Bang, am considerat că el nu reprezenta idealul în ceea ce privește acoperirea unui gol sentimental, motiv pentru care am preferat să renunț la intenția mea de a-l înstrăina cu orice preț.

Mi-am amintit că trebuie să trec pe la sediul poliției, la biroul căpitanului Reed, unde lucra sergentul Chuck Fawner. Mai întîi am dat un telefon și, după ce mi s-a comunicat disponibilitatea acestui domn de a sta de vorbă cu mine, am pornit (alături de Bang, se înțelege) spre clădirea care adăpostea această cunoscută instituție de ocrotire a delicvenților.

Mai întîi, am trecut pe la birou și, deoarece – ca de obicei – secretara nu-și făcuse simțită prezența, am luat eu primul cunoștință de scrisorile care-mi fuseseră expediate, de maldărul de reclame, horoscoape, pliante, invitații din partea unor congregații religioase de a participa la ședințele și corurile duminicale, cerșetorii deghizate sub forma unor cereri de împrumuturi, oferte de a participa la descoperirea unor zăcăminte sigure de uraniu și chiar cereri în căsătorie ale unor disperate, care visau să devină și mai disperate prin contractarea unei asemenea alianțe legalizate etc., etc., pentru a nu spune și multe altele.

La sediul poliției am avut plăcerea să fiu primit de căpitanul Reed. Era un bărbat brunet, cu ten măsliniu, cu o tristețe adîncă întipărită în ochii afundați în orbite, părul înspicat la tîmple, de o înălțime peste medie, impresie datorată și slăbiciunii nefirești a trupului drept și țeapăn, de parcă ar fi înghițit un baston din dotarea numeroșilor săi subordonați. Arăta ca și cum ar mînca numai miercurea și vinerea, și atunci numai bucate de post. Îți venea să-i plîngi de milă, dar dacă îi picai în mînă, aveai plăcuta șansă de a-l ține minte toată viața.

În aparență calm, cu un glas baritonal plăcut, fără a ridica niciodată tonul, nu știai cînd își ieșea din pepeni. Te trezeai udat cu apă, pînă să-ți dai seama ce catapultă te lovise.

Acesta era superiorul sergentului Chuck Fawner. Subalternul, cu toată deosebirea de constituție fizică și psihică, era demn de șeful său.

– Luați loc, domnule Tempest, mă invită el. (Cînd dorea, putea să fie politețea întruchipată.) Cărui fapt îi datorăm plăcerea prezenței dumneavoastră în onorabila noastră instituție?

– Domnule căpitan, Fawner, sergentul Fawner, a fost de acord să ne vedem ori de cîte ori va fi nevoie pentru a ne informa reciproc cu unele date referitoare la un caz pe care-l cercetăm împreună.

– Din cîte știu, în prezent Fawner este preocupat de găsirea celui care l-a ucis pe bătrînul evreu Nathan Mayer, căruia – dacă îmi amintesc bine – i-a fost sustrasă o vioară Stradivarius. Din nefericire, prezența neprețuitului meu Fawner este reclamată în altă parte. M-a rugat să vă exprim regretul lui că nu vă poate vedea și m-a rugat – era și firesc – să încerc să vă țin eu tovărășie. Dacă acceptați, o fac cu toată plăcerea, dacă nu, trebuie să vă mulțumiți cu promisiunea de a aștepta momentul cînd colaboratorul meu va fi disponibil pentru dumneavoastră.

În timp ce vorbea, înțelegeam tot mai clar că Reed – ca un adevărat șef – ținea să fie la curent cu fiecare din cazurile la care lucrau subordonații săi, lucru cît se poate de firesc. Mai înțelegeam că, departe de a refuza colaborarea mea, se eschiva de a mi-o oferi pe a sa. Era un mod de a acționa care nu-mi convenea deloc. Eu să-i arăt toate atuurile, chiar asul din mînecă, iar el să nu-mi divulge decît ceea ce crede de cuviință.

Dar, întrucît nu puteam concura cu posibilitățile sale de investigare, de desfășurare a forțelor, de analiză a datelor și, deoarece nu dispuneam de laboratoare, de tehnicieni și alți numeroși specialiști – o întreagă poiată de curcani pedeștri sau pe cai, ori cai putere – mi-am ales imediat calea de urmat.

– Domnule căpitan, sînt sigur că Fawner v-a raportat detaliat despre cazul în speță. Din cîte știți, în seara zilei de 2 aprilie, l-am găsit asasinat pe numitul Nathan

Mayer, proprietarul unei case de amanet. Nici urmă de asasin, după cum nu am găsit nici vioara Stradivarius, pe care Mayer și-o însușise prin fraudă, profitînd de nepriceperea proprietarei de drept și de fapt a acestui valoros instrument. Încunoștințat de mine, segentul Fawner a sosit la fața locului și a preluat cazul. În acel moment, am încheiat o anumită înțelegere: eu urma să-i comunic tot ceea ce știu și ceea ce eventual voi afla, iar el – la rîndul său – trebuia să mă pună în temă cu mersul cercetărilor oficiale. Știu, așa ceva, nu se prea obișnuiește...

– Nu se obișnuiește deloc, mă întrerupse glasul blînd, baritonal, al căpitanului Reed.

– Nu se prea obișnuiește, este adevărat, am continuat eu fără a mă arăta impresionat. Ne-am înțeles însă ca, la terminarea cercetărilor, eu să nu am nici o pretenție în ceea ce privește umila mea contribuție la elucidarea cazului, întregul merit aparținîndu-vă dumneavoastră, celor de la Poliția districtuală. Nici ziarele, nici eventualele emisiuni radio sau TV nu trebuie să amintească numele meu. Cum este și firesc – urmare a înțelegerii mele cu subordonatul dumneavoastră –, am venit să solicit aprobarea de a vizita din nou locul unde s-a comis asasinatul și să aflu, numai atît cît este posibil, ceea ce a întreprins Fawner pînă în prezent, precum și rezultatele anchetei preliminare.

– Și dumneata ce ne aduci pe tavă?

– Vă rog să aveți încredere în mine și să-mi acordați tot creditul. S-ar putea să fiu pe o urmă bună, dar confirmarea celor spuse de mine o voi avea numai după ce voi vizita din nou locul crimei. Oricum, mîine, pe la aceeași oră, voi fi la dumneavoastră spre a vă comunica dacă presupunerile mele s-au confirmat sau nu.

– Este drept că instituția noastră colaborează deseori cu persoane de bună credință din afară, dar în condiții cu totul diferite. Este total neobișnuit ca noi să facem cunoscute cercetările noastre și rezultatele acestora înainte de încheierea dosarelor și predarea lor procuraturii. Dar, avînd în vedere unele circumstanțe și prerogativele

pe care le dețin, voi face de data aceasta o excepție, acordîndu-vă întregul credit. Consider că îl meritați.

– Să înțeleg că aprobați să efectuez cercetări suplimentare la locul crimei?

– Puteți fi sigur, sună imediat răspunsul.

Apăsă o clapetă și ceru prin interfon să i se prezinte spre semnare aprobarea ca numitul Nick Tempest, detectiv particular, să facă cercetări la locuința defunctului Nathan Mayer. Apoi continuă:

– Pînă vă vom înmîna hîrtia, vă rog să luați la cunoștință următoarele: Nathan Mayer a fost ucis cu un glonte de revolver de calibru 8 mm, un *Keen* cu amortizor, tras de la o distanță de circa doi metri, ceea ce denotă că ucigașul îl cunoștea pe cel asasinat. Această concluzie este întărită de faptul că asasinul nu a forțat intrarea, ci – după toate aparențele – a fost admis înăuntru de victimă. Nu există semne sau urme care să confirme ipoteza conform căreia ar fi avut loc o luptă. Asasinul a știut unde este vioara..., deși mă îndoiesc de faptul că – dată fiind valoarea ei – victima i-ar fi arătat-o. Intrusul este specialist în case de bani, deoarece nu am găsit amprente și nici urme de forțare a mecanismului de închidere. Ancheta preliminară a conchis că Nathan Mayer a fost ucis de o persoană neidentificată, cu un foc de revolver tras în regiunea inimii. Autopsia a condus la stabilirea tipului și calibrului revolverului, precum și a cauzei decesului. Am întreprins și întreprindem cercetări pentru a da de urma viorii pe la colecționari, tăinuitori, case de amanet, case de bagaje din gări și de la aeroport. Zilnic, oamenii noștri vor fi prezenți la licitații, mijlocitorii notorii fiind supravegheați continuu. Vedeți, de îndată ce v-ați înțeles prietenește cu Fawner, noi jucăm cu cărțile pe masă și vă promitem că, pe cît ne va sta în putință, și de acum încolo vă vom pune la dispoziție datele pe care le vom avea. Și acum, poftiți, aveți și documentul cerut, mai spuse el ridicîndu-se și înmînîndu-mi o hîrtie ștampilată, pe care o semnase după ce o primise de la un colaborator. Sper că v-am dovedit bunele noastre intenții și ne așteptăm la

același fair play din partea dumneavoastră, încheie el, întinzîndu-mi mîna.

I-am strîns mîna firavă și în sinea mea m-am bucurat că nu am fost luat pe neașteptate. Pentru că de la un aparent schelet ambulant, nu te-ai fi așteptat la atît de multă forță. Nu am arătat în nici un fel că aproape îmi dislocase articulațiile, am deschis ușa și, cînd să evacuez biroul, glasul său baritonal, liniștit și blînd ca al unui pastor mă ajunse din urmă.

– Cînd vă veți aminti de năzdrăvăniile cățelușului dumneavoastră făcute aseară la barul *Hell*, v-aș ruga să aveți amabilitatea să ne povestiți și nouă. Fără îndoială, va fi nespus de instructiv și de distractiv, în același timp. La revedere!

Am fost atît de surprins, încît nu am putut replica nimic. Am ieșit mut, l-am luat pe Bang de la locul de parcare a cîinilor, prevăzut în mod special în clădirea poliției, și m-am îndreptat îngîndurat spre mașina oprită în imediata apropiere a unui semn urias, care amintea celor interesați că acest lucru este interzis. Instinctiv, am dus mîna la buzunarul în care-mi țineam portofelul, dar am oprit gestul la jumătate. Unde putea fi mai în siguranță o mașină, astfel încît proprietarul ei să nu fie amendat, decît în fața sediului poliției?

Am ajuns acasă fără ca, din fericire, să-mi rup gîtul. Condusesem ca un ageamiu, periclitînd integritatea corporală a cîtorva pietoni care se încumetaseră să traverseze liniștiți strada, și a unui agent de circulație, ce a sărit în ultimul moment din calea mea, prea surprins că a scăpat cu viață ca să-i mai treacă prin minte să-și noteze numărul mașinii mele.

Odată sosit la propriul meu domiciliu, m-am repezit la un dulap, din care am scos o sticlă ce conținea un lichid de culoare incertă, că să nu zic dubioasă, dar cu eticheta arătoasă, și am tras un gît bun, apoi încă unul. Am pus dopul și am așezat sticla la locul ei, iar apoi am încuiat dulapul. Nu îmi era teamă că Bang ar putea avea fantezia să încerce gustul lichidului din sticlă, deși îl văzusem cum urmărise cu o privire curioasă tot ceea ce

făcusem. De mine îmi era teamă. Așa sînt eu, fricos cîteodată. Aș fi putut fi ispitit să mai beau, dar asta ar fi însemnat că nu aș mai fi avut posibilitatea să urmez programul stabilit de mine însumi pentru acea zi.

Deci, nu am mai băut; poate din lipsa acestei ocupații reconfortante, m-am întrebat de nenumărate ori cum de știa căpitanul Reed de prezența mea la barul *Hell* și dacă numai acest episod al serii trecute îi era cunoscut. Cine să-l fi informat? Puteam să mă întreb pînă la adînci bătrîneți și tot nu mi-aș fi putut da, cît de cît, un răspuns.

Înțelept ca întotdeauna cînd sînt pus pe moment în fața unor probleme de nerezolvat, am lăsat gîndurile și întrebările și m-am culcat, mai ales că Bang începuse să latre în somn, el care făcea acest antrenament vocal numai cînd nu dormea. Progresase.

Nu îmi era somn și bine că nu am adormit. Am sărit ca ars, deoarece uitasem să trec pe la casa de amanet. L-am luat pe Bang la subțioară – așa adormit cum era – am ieșit din casă și am sărit în mașină.

Am ajuns cu bine la destinație, mi-am trezit însoțitorul patruped și m-am prezentat statuii aflate în fața ușii.

De fapt, nu era nevoie să mă legitimez, deoarece profilul meu cu atîtea nuanțe clasice era cunoscut de toți slujbașii poliției. Vorbesc de cei în viață. De ceilalți nu eram sigur dacă acolo unde plecaseră aveau atîta timp liber încît să adoarmă cu poza mea în brațe.

Am fluturat aprobarea prin fața ochilor betonului armat echipat într-o uniformă menită să sperie copiii, pe care o purta cu eleganța unui elefant aflat în plină traversare a junglei – știți, hîrtia primită cu autograf de la șeful cotețului de curcani, căpitanul Reed. Fără o vorbă și fără să se uite la permisul de intrare, mi-a făcut semn să mă descurc singur. Mi-am propus ca la plecare să-l întreb pentru cît timp a fost plantat în acel loc plăcut, dar am renunțat, amintindu-mi că pot fi și poli-
 ticos cîteodată sau cînd nu am încotro.

Am descuiat oblonul și ușa de la intrare, le-am închis după mine și am aprins luminile. Bang, după obiceiul tuturor cîinilor care se respectă, începu să adulmece zgomotos peste tot. Dîndu-și seama că este liber, pentru a se convinge că nu este strunit de nimeni – eu nu contam – ridică dezinvolt un picior de dinapoi și botează din belșug partea inferioară a unei înfricoșătoare armuri cavalerești, după care începu să cutreiere încăperile.

Neștiind la drept vorbind ce căutam acolo, începui să procedez ca Bang, mai puțin demonstrația cu armura. Pe scurt, umblam încoace și încolo, prefăcîndu-mă că gîndesc intens.

Tocmai pusesem mîinile la spate – trebuia să fac ceva cu ele –, cînd m-am ciocnit de Bang, care se holba la un tablou în ulei, înfățișînd un bătrîn cu barba albă, ochi pătrunzători, îmbrăcat cu un caftan și cu ceva care părea a fi o rochie de doliu. De bună seamă vreun rabin, mi-am zis, cu toate că nu văzusem nici unul pînă atunci.

Cînd Bang își dădu seama că îl privesc, porni ofensiva împotriva persoanei din tablou, sări pe birou și de acolo pe perete, încercînd să ajungă la tablou. Firește, Bang căzu, dar nu mai înainte de a se agăța de rama tabloului. Urmînd legea căderii libere a corpurilor, căzu mai întîi Bang și, la un infim interval de timp, tabloul.

Nu am fost uimit de faptul că Bang cunoștea legea fizică amintită, ci de rezultatul aplicării ei în practică. Pe perete se observau clar urma lăsată de rama tabloului, dar mai clar două cercuri lucioase, de mărimea ochilor. Am privit cu atenție tabloul. Ochii rabinului nu aveau pupile. Însoțit de Bang, am urcat scara și, în camera de zi, pe peretele despărțitor, am văzut un alt tablou, agățat la o înălțime corespunzătoare aceleia la care fusese prins tabloul doborît de Bang. Am dat tabloul jos și a apărut ușa metalică a unui cofret.

Pentru mine a fost o simplă formalitate să-l deschid și, spre marea admirație a lui Bang, care îmi urmărise toate mișcările, am văzut ceva la care de fapt mă așteptam. O cameră de luat vederi construită pe principiul stereofotografiei, ultimul răcnet în domeniul tehnicii,

era instalată în acea cutie camuflată. Cele două mici lentile albastre corespundeau locului unde ar fi trebuit să se afle pupilele ochilor rabinului din tabloul pe care îl dărîmase Bang.

Se înțelege că am luat cu precauțiile necesare filmul, după ce l-am rulat în sens invers în rola sa. Am încercat să caut și am izbutit să găsesc modul de declanșare a filmării. Ori de cîte ori cineva deschidea ușa de la intrare, se stabilea un contact al unui circuit de raze infraroșii; odată filmarea declanșată, erau înregistrate pe peliculă persoana care pătrunsese în încăpere, precum și întreaga sa deplasare.

Sub biroul în spatele căruia sta de obicei Mayer, se găsea butonul întrerupător, pe care bătrînul apăsa cînd dorea să oprească filmarea. Dacă nu o făcea, înregistrarea se oprea automat după zece minute.

Întîlnisem multe sisteme de alarmă, de siguranță, de prevenire a unor surprize nedorite, dar așa ceva încă nu. Se vedea cu ochiul liber că Mayer avusese multe taine de ascuns, din moment ce ținuse să se asigure că poate proba vizitele dorite sau nedorite pe care le primea.

Dîndu-mi seama pe ce comoară pusesem mîna, i-am strîns călduros laba lui Bang, care, modest ca niciodată, departe de a se umfla în pene, doar că nu spuse: „lasă bătrîne, am făcut și eu ce m-am priceput".

Am telefonat imediat la poliție. De fapt, imediat ce l-am pus în temă pe prietenul meu de la FBI despre noua situație ivită. Firește, l-am căutat pe sergentul Chuck Fawner, dar negăsindu-l, a trebuit să mă mulțumesc cu compania căpitanului Reed.

Poate doriți o informație mai consistentă referitoare la interlocutorul meu. Adevărul este că nu cunoșteam decît că se numește Reed, căpitanul Reed, dar care îi era prenumele nu știam și nici nu era treaba mea. Poate că nici nu fusese botezat, ceea ce, desigur, îl privea în mod direct.

Foarte operativ, a trimis o mașină să preia filmul. Desigur, am trimis-o înapoi așa cum sosise, adică fără

film. La poliție am sosit eu și Bang, avînd asupra noastră filmul care stîrnise un asemenea interes.

Se înțelege că, în timp ce eu relatam căpitanului Reed ceea ce se întîmplase, filmul era developat în laboratorul serviciului tehnic. Nu am fumat complet a doua țigaretă, după cele cîteva fumate în timpul expunerii pe care o făcusem și îngurgitarea cîtorva pahare de scotch, că filmul developat, împreună cu instalația necesară, ne-a fost adus și, la încuviințarea șefului, prezentat în fața onorabilei noastre asistențe.

Am fost martor, prin intermediul peliculei, la prezența cît se poate de cunoscută, la casa de amanet, a doamnei Etta Gardner, cu fiica sa Selina, însoțite de ginerică, adică de Arnold Woodrow; desigur, apăreau diverși alți clienți fără însemnătate pentru cazul pe care-l cercetam. Deodată, inima mi-a sărit din loc, și nu numai mie. Căpitanul Reed se foi pe scaun și sesizai distinct zgomotul pe care un pahar îl produce atunci cînd se lovește de un alt obiect asemănător; în consecință, am întins doar mîna, întrînd în posesia unei noi porții de scotch, pe care o dădui de dușcă.

Pe ecran apăru distinct, la lumina lămpilor aflate în încăpere, un bărbat bine îmbrăcat, înalt și zvelt, cu pălăria trasă pe ochi și gulerul de la pardesiu ridicat. Se vedea că bătrînul evreu îl aștepta, pentru că apăru filmat din spate, ieșind în întîmpinarea oaspetelui și întinzîndu-i mîna. Acesta, după ce i-o strînse, înaintă spre mijlocul încăperii, în vreme ce bătrînul dispăru din obiectiv.

Urmară cîteva secvențe de film mut, în care se observa cum vizitatorul purta o convorbire însuflețită cu gazda sa. Părea că se încălzise în toiul discuției, căci își dăduse pălăria pe ceafă și își lăsase în jos gulerul pardesiului.

– Ed Mingy! exclamă căpitanul Reed, care era renumit pentru memoria sa vizuală fenomenală.

– Ed Mingy, confirmai eu, care, fără să fi fost atît de dotat ca el în privința memoriei, știam la ce să mă aștept. Vorbisem doar cu Ken Snag, vă mai amintiți?

Deodată Ed începu să rîdă sardonic; cu un gest fulgerător, scoase un pistol și trase. Scena era atît de reală încît, deși știam că filmul era mut, am auzit detunătura.

Apoi, se ridică de pe scaun, dispăru din obiectiv (probabil se aplecase să culeagă tubul ars), după care apăru în fața seifului. Am asistat la deschiderea acestuia și la însușirea viorii, cu cutie cu tot. Preț de cîteva clipe, îl mai văzurăm pe Mingy îndreptîndu-se spre ieșire, iar apoi nimic.

După un timp apărui eu în colimator, urmărit pas cu pas de obiectiv în momentele în care am descoperit crima. După imortalizarea pe peliculă a persoanei mele fotogenice, au fost surprinse cît se poate de grăitor prezența unui trib de sălbatici din nu știu care junglă, îmbrăcați în uniforme de polițiști, conduși de sergentul Chuck Fawner, precum și toate cele pe care le știți, deoarece vi le-am povestit la momentul potrivit.

– Acum cînd, datorită flerului dumneavoastră, știm cine l-a ucis pe Mayer, totul este o problemă de rutină. Vă mulțumim și să rugăm să ne lăsați pe noi să facem toate cele necesare pentru a pune mîna pe asasin. Vă mulțumesc încă o dată, mai spuse căpitanul Reed, ridicîndu-se de pe scaun și întinzîndu-mi mîna.

Era și acesta un mod mai mult sau mai puțin politicos de a mi se da de înțeles că nu mai aveam ce căuta în afacere, mai ales că Reed împinsese politețea pînă la a mă conduce la ușă, deschizîndu-mi-o cu un zîmbet fermecător.

Am părăsit încăperea, l-am eliberat pe Bang din camera în care fusese sechestrat în timpul în care avusesem audiență la căpitanul Reed, ne-am suit în mașină și ne-am dus acasă.

Trebuia să am mîinile libere pentru ceea ce aveam de gînd să fac în noaptea aceea. În consecință, l-am lăsat pe Bang să-mi păzească casa și să tragă de cîte ori va crede necesar apa de la WC. I-am recomandat inutil să fie cuminte, să nu latre mai mult decît altădată, mai ales să nu urle și să nu mai dea atît de multă atenție vazei de

pe parchet. Încolo, putea să doarmă liniștit, pentru că eu nu-l voi deranja prea curînd.

Știam unde își petrece timpul Mingy. Am ajuns în jumătate de oră, nu cred că am făcut mai mult; la ceas nu m-am uitat, cu toate că pornisem la o acțiune de cea mai mare importanță. Ce să fac, acesta este defectul meu, deși văzusem în filme, pe vremea cînd mergeam la cinematograf, și mai citisem în cărți că polițiștii și detectivii, mai ales cei particulari, se uită mereu la ceas, că de aia îl au.

În Molehill, printre puținele baruri mai curățele, dacă nu foarte curate, se afla *Tuft Hunter*, în care, printre cei cîțiva oameni cumsecade din cartier, se găseau emigranți, cîte un hoț de magazin ori vreun proxenet, unul sau mai mulți obsedați sexual, precum și alte persoane tot atît de onorabile. Alături de ei, defilau în toată splendoarea femei de stradă sau dansatoare de revistă, venite – după terminarea programului – cu feciori de bani gata în căutare de atmosferă *shocking*.

Al Selkirk – barmanul – nu îmi era prieten ca majoritatea confraților lui. Bănuiesc că nu mă cunoștea, ceea ce nu însemna că nu intenționam să facem cunoștință.

La ora aceea – nu era încă miezul nopții –, barul nu era aglomerat, așa încît puteam să conversez în liniște cu Selkirk. Am încălecat un scaun fără să fac apel la pompieri ca să-mi aducă o scară, am comandat o poșircă oarecare, am dat zeama de dinamită peste cap și, cînd am achitat, am pus pe masă cîteva hîrtii colorate.

– Domnul dorește ceva special? a întrebat el dulce, fixîndu-și ochii bulbucați asupra mea. Se pare că i-am făcut o impresie favorabilă. După îmbrăcăminte, căci după față, n-aș crede.

– Cu ce vă pot fi de folos? mai întrebă, văzînd că răspunsul întîrzie.

– Știi, făcui eu părînd încurcat de-a binelea. Caut pe cineva. M-a trimis altcineva. Este vorba de un pont gras. Știe pe cineva care are de vîndut ceva, dar dacă... încheiai eu evaziv, după ce făcusem lux de atîtea date concrete.

– Vezi mata – nu îmi mai zicea „domnule", ceea ce însemna un punct pentru mine –, după precizările pe care mi le-ai făcut, persoana pe care o cauți poate fi oricare dintre clienții din sală, dacă s-ar potrivi ca vîrstă.

Selkirk nu era chiar prost dacă îmi răspundea cu aceeași monedă.

– Îl cheamă Mingy, strecurai secretos, printre dinți.

– Pe cine? întrebă tot atît de secretos barmanul. Pe ăl de te-a trimis, ori pe ăl de-l cauți?

– Îl caut pe Ed Mingy. Nu pot să ți-l spun pe ăl de m-a trimis.

– Ăla-i pasăre rară, dom'le! De ți-aș spune și ar afla, pielea fiului lu' tata n-ar mai face doi bani. Și de ce-l cauți, mă rog, matale?

– Dacă-mi spui unde-l pot găsi, mai ai două hîrtii cu un zero, dar dacă vrei să știi de ce-l caut, trebuie să-mi dai „matale" de două ori cît ți-am dat prima dată.

– Știi ceva, amice, nu facem tîrgul. Banii nu îi iei îndărăt, că nu de pomană mi-am răcit eu gura cu matale. Bună seara, mai spuse. Am crezut că îmi dă papucii, dar în realitate el se adresase unui bărbat elegant, însoțit de o pipiță, vampă, nu alta, care tocmai trecea prin partea locului.

– Bună seara, mister Snag! repetă urarea de bun venit către noii sosiți, dar aceștia trecură fără să-l bage în seamă. Am crezut că nici nu m-au văzut, dar mi-am dat seama mai tîrziu că m-am înșelat.

S-a ajuns amicul nostru Snag, dacă umbla înțolit ca un mire, am meditat eu în gînd, după care încercai din nou să-l fac pe barman să vorbească.

– Dar domnul acela bine și cu vampa, cine sînt?

– Nu-i cunosc, răspunse scurt barmanul.

– Nu te prea poți lăuda cu memoria, amice. Abia acum un minut l-ai salutat pe prietenul nostru comun, Ken Snag. Era cu tipa lui, Edna Page. Dacă susții că nu o cunoști nici pe ea, am să ți-o recomand într-o zi. Să știi că nu e mofturoasă, tocmai de aceea face parale. Acum, în loc de lacrimi la despărțire, îți dau un sfat care nu te costă nimic. Data viitoare cînd voi mai face apel la

memoria ta, vezi să fii mai vorbăreț, dacă nu dorești să-ți reînnoiești proteza dentară. Pa și pusi! i-am mai spus fără năduf. I-am suflat din față banii pe care nu-i cîștigase și m-am îndepărtat alene, lăsîndu-l cu gura căscată.

M-am îndreptat către masa la care se instalaseră Snag și jumătatea lui. De îndată ce am fost lîngă ei, Ken s-a ridicat politicos. Pe chipul lui, ca și pe cel al Ednei, se citea satisfacția că mă văd în viață, iar din cuvintele lor răzbătea dorul pe care mi l-au dus de cînd nu ne mai văzusem.

Pe el l-am crezut mai puțin, deoarece nu ne mai întîlnisem din ajun, dar pe ea o credeam pînă la un anumit punct, întrucît era mare amatoare de bărbați, cu toate că, datorită farmecelor ei și meseriei, nu prea ducea lipsă de ei.

Am luat împreună cîte două, trei pahare de *White Horse*, am suportat cîteva asalturi pe sub masă ale Ednei, după care ea – dîndu-și seama că noi, bărbații, aveam ceva de discutat – a pretextat că merge să-și împrospăteze machiajul și ne-a lăsat singuri.

Ken s-a uitat după ea cum se îndepărta legănîndu-și formele încă atrăgătoare, aruncă o privire furișă spre mine, iar apoi își fixă ochii asupra feței de masă. Nu spunea nimic. Nu spuneam nici eu. Aveam mai multă răbdare decît el și cunoșteam motivele.

– Spune, șefule, ce ai pe suflet în seara asta? rupse el tăcerea într-un tîrziu.

– Uite, Ken, mi-a venit, așa, o toană, dar mă tem că îți stric seara. În plus, mai ești și cu Edna.

– M-a turnat cineva, șefule? întrebă el cu glasul pierit. Că eu, la viața sufletului meu...

– Uite ce-i, prietene. Te văd îmbrăcat cu un costum costisitor, ceea ce dovedește că ai o situație financiară înfloritoare, la care ai ajuns, bănuiesc, nu numai prin antrenament asiduu, ci și prin agerimea minții. În același timp, te găsești în societatea unei doamne. Așadar, în această ambianță plăcută aștept de la tine să te porți

ca un gentleman, cum ai fost poate cîndva, și să vorbești ca atare.

– Bănuiesc că nu pentru a-mi aminti de trecut și nici pentru a-mi da lecții de comportament în societate am plăcerea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Ce s-o fi întîmplat cu amicul meu Ken de-i creșteau colții de la o zi la alta? Trebuia să analizez acest fenomen.

– Nu, bătrîne. Ți-am amintit toate acestea pentru că, de la un timp, cînd te văd, începe să-mi fie greață. Ai dus și duci o viață dublă, care pe unii ar putea să-i inducă în eroare. Pentru moment, nu mă interesezi. Dacă tu consideri că te-ai achitat de unele obligații față de mine, uite, din seara aceasta, îți mărturisesc că nu voi mai apela niciodată la tine. Dar nici tu la mine, se-nțelege... Îți cer însă un singur lucru: spune-mi ce părere ai despre Ed Mingy și care este adevărul în ceea ce-l privește. Pentru că, pînă acum, m-ai mințit, nu-i așa?

– Domnule Tempest, deoarece ați spus lucrurilor pe nume, nu are sens să mă mai prefac. De cînd ne-am cunoscut, prietenia dintre noi a fost marcată de ceea ce se poate caracteriza succint prin poziția vînătorului față de vînat. Eu, vînatul, mi-am văzut de ale mele, fiind sigur că pentru un timp voi fi liniștit în privința dumneavoastră. Pe de altă parte, cu toată prietenia pe care mi-ați arătat-o, mi-am dat seama permanent că eu nu reprezint în planurile dumneavoastră decît ceea ce reprezintă pe tabla de șah cea mai neînsemnată piesă – un pion, pe care ești dispus să-l sacrifici pentru a obține un cîștig pozițional sau de piesă. Aceasta este situația, conchise interlocutorul meu.

– Să nu exagerăm, Ken. Mi-ai făcut și ți-am făcut servicii. Am închis ochii și ți-am deschis ochii. Nici tu, nici eu nu am procedat dezinteresat. Nu știu, n-am analizat cine este mai cîștigat. Mai este ceva ce nu știu, îl luai prin surprindere, deoarece nelămurirea mea nu avea nimic de-a face cu tot ceea ce discutaserăm mai înainte: nu cunosc ce hram poartă Ed Mingy și care este legătura dintre el și tine.

– Șefule, Ed a fost o figură în felul lui. Om cu educație, din cauza firii lui aventuroase și a disprețului față de tot ceea ce este încorsetat în legi a ajuns să-și facă o situație în lumea asta a noastră. Îi cunoașteți biografia tot atît de bine ca și mine. Nu vă pot aduce nimic nou în această privință. Vă rog să mă credeți, încă nu știu ce vreți de la mine. Nu cunosc activitatea lui Ed din ultimii ani, în afară de ceea ce v-am spus, știți, chestia cu vioara. Între noi nu au existat relații de dependență, ci de colaborare în limitele legale.

– Ken, nu trebuie să dăm lucrurilor și faptelor decît prețul pe care îl au; orice exagerare ar însemna să sărim peste cal. Să zicem că tot ceea ce mi-ai spus mă satisface. Dar știi cum sînt eu... Uite, la ora aceasta – am privit ceasul fără să înregistrez ora – aș dori să știu unde locuiește Mingy. Îmi spui, ești liber să o aștepți pe Edna, nu, îmi pare rău, dar trebuie să vii cu mine, de vrei ori de nu vrei.

– Șefule, joci tare! zise admirativ Snag, scoțînd un ușor șuierat printre dinți. Atuurile sînt de partea dumitale. Cred, dați-mi voie să spun așa, că faceți o nedreptate cu mine, vopsindu-mă cu o astfel de bidinea. Nu am jucat niciodată pe două tablouri. Socot că aparențele sînt împotriva mea, iar viitorul va dovedi ceea ce afirm. Pentru a spulbera măcar o parte din îndoielile pe care le mai aveți, cu toate spusele mele sincere, vă dau adresa cerută. Ed Mingy locuiește la hotelul *Serwick*, apartamentul 654; cel puțin acolo l-am văzut ultima dată. Dacă vă duceți neanunțat la el, așa, ca să-i faceți o surpriză, este necesar să aveți revolverul la îndemînă.

Cînd a apărut Edna, cu fardul refăcut, luminoasă ca luceafărul de seară, a fost rîndul lui Ken să se scuze că ne lasă singuri.

Înainte de a începe să-mi facă avansuri, o întrebai, ca din întîmplare, dacă nu a văzut sau nu a auzit de vreo vioară, așa, mai cu cîntec. A înțeles ce am vrut să spun, nu era o femeie proastă, mintea o ducea chiar la mai mult.

Pînă să se întoarcă Ken, a avut timp să-mi șoptească plină de căldură și promisiuni în priviri că mă așteaptă oricînd să-i fac o vizită, numai să o anunț din timp, pentru a pregăti terenul în privința actualului său iubit.

Ne-am despărțit, se înțelege, în cele mai bune raporturi, toți sperînd cîte ceva în urma acestei întîlniri: Edna (încep cu ea, fiind femeie) că voi veni să o văd în lipsa prietenului ei, Ken, că mult timp de acum încolo îl voi lăsa în pace, iar eu, că datorită spuselor lui voi pune mîna pe asasinul bătrînului Mayer și voi recupera vioara Stradivarius.

Iată-mă din nou la drum pe o pistă certă de astă dată. M-am urcat în mașină, fără a informa poliția cu ceea ce aveam de gînd, deoarece căpitanul Reed mă expediase fără preaviz, ca să zic așa. Îmi spusese direct, cu alte cuvinte, să nu îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Înainte de a opri mașina în fața hotelului *Serwick*, am simțit o strîngere de inimă, dîndu-mi seama că se petrecuse ceva.

Cum să nu te aștepți la cele mai rele lucruri, cînd în fața edificiului pentru care manifești un deosebit interes vezi la ora aceea o gorilă în uniformă. Părea abia căzută din copac; făcea trotuarul, deși acesta fusese terminat odată cu predarea la cheie a imobilului, acum aproape un veac. Am cam încurcat-o, ca totdeauna cînd vreau să fiu subtil.

Regretînd că nu îl am cu mine pe Bang – nu de alta, dar să nu-mi ducă dorul –, am luat liftul și am urcat la etajul șase. Imediat ce am ieșit din cutia aceea de chibrituri și m-am îndreptat spre camera 654, a început să nu-mi miroasă a bine.

Cum altfel, cînd am zărit de departe un căpcăun echipat în uniformă de polițist, care se uită la mine cu o curiozitate nedisimulată.

– Accesul interzis! șopti crocodilul vorbitor, arătîndu-și colții, tot numai zîmbet și poftă, cu intenția vădită de a mă înghiți pe nemestecate.

– Am o întîlnire, anume aici, spusei eu cu aplombul celui ce se lovește de un iceberg.

– Aveți permis, în cazul acesta, mister...

– Sînt Nick Tempest, detectiv particular. Nu am nevoie de nici un permis.

– Mister Tempest, dacă vreți să-l vedeți pe Ed Mingy ați cam întîrziat puțin; luați-vă nădejdea. Pentru lumea cealaltă vă trebuie pașaport pe care ar putea să vi-l elibereze, bucuros, orice delincvent care a avut de a face cu dumneavoastră.

– În acest caz, spusei surprins la culme, aș vrea să vorbesc cu cel care conduce cercetările.

– Vă rog să așteptați pînă veți obține aprobarea.

Orfelinul de la Poliția districtuală bătu la ușă. Am crezut că intenționa să transmită un semnal fonic celui care străjuia inutil la stradă, așa de delicat atinse ușa cu ciotul degetelor. Curios însă, acela nu dădu fuga sus să vadă de ce este alertat, ci ușa se întredeschise după nici cinci minute și un cap, sau eu știu ce, se ivi prin crăpătură.

– Ce este, Gable?

– Sergent, mister Tempest dorește să intre.

Îl cunoșteam pe cel care deschisese ușa. Se numea Gaffe – mîna dreaptă a căpitanului Reed. Mîna stîngă era sergentul Chuck Fawner, pe care îl știți – fostul meu neprieten, scos pentru moment din circulație de către șeful său, fiindcă devenisem oarecum apropiați. După principiile rigide ale căpitanului Reed, un polițist nu trebuie să aibă minte, prieteni și soție. Eram de acord numai cu ultima condiție, dar cu unele rezerve. Nu știi ce ți se poate întîmpla. Vorbesc desigur de bărbații holtei, chiar dacă nu sînt polițiști.

– Mister Tempest, știți, ordinele... Mă duc să-l anunț pe căpitanul Reed.

Nu am apucat să deschid gura ca să-i mulțumesc pentru amabilitate, deoarece bravul membru al comunității de la Poliția districtuală dispăru, închizînd ușa.

Peste aproape douăzeci de minute, socotite în gînd, ușa se deschise larg și nu-mi veni să-mi cred ochilor. Căpitanul Reed, în carne și oase, mai mult oase – carnea o lăsase la sediu sau acasă –, își făcu zîmbitor apariția,

ținînd mîna întinsă, gata să o cuprindă pe a mea. Nu mi-o strînse, ci mă prinse de braț. Și bine a făcut. Dacă era vorba de o primire amicală, socotind după presiunea imprimată pe mușchii mei, îmi închipuiam ce aș fi simțit în situația în care, brusc, aș fi devenit inoportun.

Se bucură la vederea mea, fața și ochii mărturisindu-mi acest nobil sentiment. Cuvintele, ca și tonul cu care erau pronunțate, nu lăsau nici un dubiu.

– Să nu credeți că nu apreciez eforturile pe care le depuneți în lupta împotriva infractorilor. V-am invidiat, v-o spun cinstit, ori de cîte ori ați obținut succese acolo unde noi nu am izbutit. Acum, pronia cerească a vrut ca noi să fim înaintea dumneavoastră cu o lungime, cum se spune în mod obișnuit la curse. Ați venit prea tîrziu, domnule Tempest. Cadavrul a și fost ridicat, iar noi...

– Vreți să spuneți, domnule căpitan, că Ed Mingy a dat ortul popii? întrebai mai mult ca să stăvilesc potopul de vorbe ale distinsului meu interlocutor.

– Da, domnule Tempest, cu tot regretul. După spusele medicului legist, Ed Mingy a fost asasinat acum patru sau cinci ore. A fost ucis cu un glonț de 8 mm, tras în ceafă de la o distanță de doi-trei metri, dintr-un revolver cu amortizor, sigur un *Handout*. Motivul nu-l cunoaștem. Nici făptașul. Nu am găsit amprente digitale și nici un indiciu asupra făptuitorului. Mai aveți vreo întrebare? răsună vocea domoală, ușor voalată, a căpitanului Reed.

Nu pusesem nici o întrebare, deși aveam cîteva, însă debitul verbal debordant al șefului poliției din bunul nostru oraș nu-mi dăduse prilejul.

– Spuneți-mi, vioara ați găsit-o? rezumai eu întrebările la una singură.

– Vioara, care vioară? Ah, da, vioara care a dispărut de la decedatul Mayer? Nu, nu a fost găsită. Ne-am spus că, de bună seamă, a fost plasată de victimă înainte de nefericitul eveniment.

Auziți, nefericitul eveniment! Nefericit pentru Mingy, pentru muritorii cinstiți era o adevărată fericire că au scăpat de o asemenea podoabă.

– Așa cred și eu, aveți dreptate. V-aș ruga numai să fiți de acord să mă prezint la dumneavoastră pentru a lua cunoștință de concluziile anchetei preliminare și ale medicului care a făcut autopsia. Ar fi destul de instructiv pentru mine.

– Domnule Tempest, sînt un mare admirator al dumneavoastră, vă rog să mă credeți, și nu singurul. Mai este, de pildă, Fawner, care momentan se află în concediu.

Cu toate acestea, țin să vă amintesc că la ultima noastră întrevedere am hotărît că numai poliției, repet, numai poliției îi revine în mod legal, de fapt și de drept, sarcina de a conduce cercetările în afacerea viorii Stradivarius. Orice ingerință din partea dumneavoastră o considerăm neavenită și o caracterizăm ca un amestec nedorit în problemele noastre. V-am rugat încă de astăzi, cu ocazia plăcutei noastre întrevederi, să vă țineți de-o parte. Mi-ați promis că vă veți conforma, dar iată, după numai cîteva ore, ne întîlnim din nou pe aceeași pistă. Vă rog încă o dată, cu toată considerația pe care o am pentru dumneavoastră, să respectați dorința noastră. Nu am vrea să nu putem evita măsuri neplăcute pentru dumneavoastră, în cazul în care nu veți da curs acestei rugăminți. Noapte bună!

Nu mi-a întins mîna, dar vocea îi era deosebit de politicoasă și, aparent, lipsită de rigiditate.

Am făcut calea întoarsă, m-am urcat în mașină, m-am dus acasă, l-am dus pe Bang la WC, i-am dat ceva de mîncare, după care, în mare viteză, am rezolvat alte cîteva probleme gospodărești.

Cînd am ieșit pe ușă, pășind peste Bang, acesta sforăia. Liniștit în privința lui, știind că nu peste mult timp se va scula ca să se tolănească în patul meu, am coborît plin de elan scările, am ieșit din imobil bucuros de condiția fizică pe care o aveam și am sărit în mașină. După un timp, am sosit la amicul meu de la FBI.

– Ce-i cu tine, la ora asta? sună întrebarea lui plină de nedumerire.

– Am chef să petrec în seara aceasta și mi-am spus că *Night Club* este locul cel mai potrivit.

Fluieră admirativ și mă privi cu mult interes de sus pînă jos și invers, ca și cînd ar fi vrut să știe cîte parale fac pe dinafară. Pe dinăuntru nu încerca, nu știam nici eu din care motiv.

– Nu ai gusturi proaste, bătrîne. Dar știi tu cine este proprietarul locantei și cum se intră acolo?

– Este motivul care m-a determinat să-mi fie dor de tine. Cunosc faptul că ești membru al clubului lui Edwin Preston și mai știu că orice membru are dreptul să aducă un invitat sau doi. Așa că, iată-mă.

– Ia să-mi mărturisești tu ce urmărești să afli mergînd la localul lui Preston? Că nu de florile mărului ți-a venit chef să-ți pierzi timpul în văgăuna aceea.

I-am povestit amănunțit despre vioara care-și schimba stăpînii, constituind, în plus, pînă acum, cauza a două morți violente.

M-a ascultat cu cea mai mare atenție.

– Nu știu unde vrei să ajungi, în afară de faptul că dorești să găsești cheia acestei afaceri.

– Uite ce, bătrîne! Dacă îmi amintesc bine, sînt cîțiva ani bătuți pe muchie de cînd ne-au înțărcat mamele. Ajuns la vîrsta cînd din dotare ți-a fost luat biberonul, socot că, fără a risca să-ți frîngi gîtul, poți dovedi fără prea mare greutate că deosebești ziua de noapte, negrul de alb, răul de bine și că preferi „cedează trecerea" oprirîlor la intersecție, dacă ai habar cît de cît să conduci un automobil. Nu există nimic mai bun decît sensul regulilor de circulație auto. Uite, de pildă, cînd circuli grăbit sau mai puțin grăbit, la un moment dat se întrerupe alimentarea electrică a semafoarelor. Un banal accident. Ei bine, privește-te, admiră-i dacă poți pe ceilalți conducători auto. Vei vedea că toată lumea este dezorientată, chiar dacă această bîjbîială durează cîteva clipe. Apoi totul reintră în normal, odată cu restabilirea circuitului. Ce vreau să spun: numeroși cetățeni, unii dintre ei aflați la volan, sînt opriți din activitatea lor de un factor neprevăzut. Odată cauza înlăturată, totul

revine la normal. Noi, ca să revenim la umilele noastre persoane, sîntem asemenea acelor factori care izbutesc, mai devreme sau mai tîrziu, să aducă apele în matca lor, să restabilească fluxul normal...

– Ca să revenim cu picioarele pe pămînt, îmi întrerupse el discursul, te întreb dacă socoți că în această seară, lăsînd la o parte problema valorii deosebite a nărăvașei viori despre care este vorba în context, merită să pui în mișcare angrenajul atît de greu de urnit al FBI?

– Nu este vorba numai despre un angrenaj. Nu avem de-a face cu noțiuni și probleme abstracte, cu care să jonglezi de la catedră. Este vorba despre oameni, de încălcarea drepturilor lor, de amenințarea securității lor. Cei care îi amenință sînt contemporani bipezi, care nu cunosc decît legile bunului plac și...

– Ajunge, bătrîne, îmi curmă el potopul de vorbe. Ce crezi că vei descoperi în această seară, intrînd ca o pisică cu clopoței în mocirla de la *Night Club*?

– Practic vorbind, nu am un plan bine stabilit. Mă bazez mai mult pe fler, dacă asta îți spune ceva, pe un al șaselea simț. S-ar putea, știind că Ed Mingy a tratat prin intermediul lui Ken Snag vînzarea viorii, ca aceasta să se afle în bîrlogul lui Edwin Preston. Dacă nu o găsim, atunci Dumnezeu cu mila.

– Crezi că este necesar ca FBI să se ocupe de acest caz?

– De îndată ce poliția m-a expediat fără preaviz, consider că în lipsa ajutorului tău, respectiv al FBI, nu voi putea provoca încetarea jocului de-a moartea cauzat de această vioară.

– M-ai convins, bătrîne! Te întreb însă dacă vrei să activezi ca și pînă acum, ca un lup singuratic, sau dorești să te reîntorci la matca pe care ai părăsit-o nesilit de nimeni, ci din propria-ți voință.

– Aș vrea ca și de acum încolo să urlu de unul singur. Modalitatea respectivă îmi oferă avantajul de a acționa independent, acolo unde canoanele obișnuite implică multă pierdere de timp, ca și o vădită strangulare a

inițiativei personale. Lasă-mă și pe mai departe să fiu, așa cum ai spus, un lup singuratic.

– Bine, din partea mea ai toată libertatea. Va trebui totuși să mai discut cu unii dintre colaboratorii mei. Dar, din cîte cunosc, atmosfera nu este favorabilă unei activități singulare, așa cum dorești tu. Însă aceasta este o problemă de viitor, iar în cazul nostru prezentul contează... Practic, ce vom face noi în această seară și, cu atît mai mult, de acum înainte?

– Ce vom face de acum înainte depinde de ceea ce se va întîmpla în această seară. Cred că este momentul să ne plasăm pe orbită. Să începem numărătoarea inversă.

– M-ai convins, Nick, ți-am spus-o. Zarurile sînt aruncate.

Așadar, ne-am îndreptat către raiul cunoscut sub numele de *Night Club*. Am sunat, cineva ne-a spionat printr-un vizor ca de pușcărie, ni s-a deschis și un mareșal în ținută de paradă, solid ca un gladiator, s-a înclinat și a apăsat pe un buton.

A apărut o gorilă, rasă însă pe obraz, în rest căzută dintr-un arbore de cocos, dar scăpată teafără. Gorila, vorbind omenește, ne-a cerut politicos legitimațiile de intrare.

Prietenul mei i-a înmînat un mic dreptunghi din material plastic, pe care, în afară de fotografie, se afla imprimată o serie de cifre și litere. Gorila strecură dreptunghiul în fanta unui dispozitiv electronic prins în perete, apăsă pe un buton, se uită la un mic ecran, după care dreptunghiul de plastic fu expulzat printr-o deschidere dispusă în partea inferioară a dispozitivului respectiv.

Gorila luă legitimația și o dădu prietenului meu, însoțind gestul de un rînjet care îi descoperea albeața danturii de canibal.

– Este în regulă pentru dumneavoastră, mister Vance (era numele pe care era eliberată legitimația). Consider că mister Tempest este cu dumneavoastră. Petrecere frumoasă!

Ne-am uitat unul la altul, adică mister Tempest la mister Vance și invers. Devenisem notoriu, dacă domnul frate al celor care încercau să coboare din copaci mă cunoștea. Și eu care nu-mi dădusem seama pînă atunci că începusem să devin cineva!

Am intrat în sala restaurantului, căruia nu puteai să-i aduci nici o critică, oricît ai fi fost de pornit – de la mobilier, ornamente, zugrăveli, lumini discrete, pînă la serviciul ireproșabil, la meniurile alese și costisitoare. Era un local superb. Dacă vă spun eu, vă rog să mă credeți, cu toate că nu-mi plac aceste locante poleite, în care îți îngheață mîncarea în farfuriile din cel mai fin porțelan, de teamă să nu pătezi cumva șervețelul sau fața de masă imaculate. Prefer o bombă, în care mănînci fără frică, după pofta inimii, fără teamă că un gealat în smoching, cu alură de diplomat în retragere, îți numără dumicații. Într-un asemenea loc te ridici de la masă sătul și cu plinul de carburant la cel mai înalt nivel.

După miezul nopții, optimiști în urma unei mese copioase, udate din belșug cu cele mai alese băuturi, am trecut în salonul alăturat. Acolo, într-o ambianță dominată de culoarea albastră, se juca pocher sau chemin de fer. Cele două rulete din salonul verde nu mă interesau; cîștigurile prea erau dirijate de felurite trucaje ale bilei ori ale dispozitivului de stopare a rostogolirii acesteia. La pocher, ca și la chemin de fer, totul depindea de priceperea partenerilor, stăpînirea de sine și dibăcia mîinilor. Nu vorbesc de trucajele ieftine, cărți înțepate sau însemnate etc. De ce mă aflam eu acolo? Aici era de mine.

Într-o oră am lichidat două perechi de pocheriști, în fiecare dintre ele aflîndu-se un trișor de-al casei. Nu mi-a părut rău de ageamii pe care i-am ușurat pur și simplu de veniturile lor, mai bine zis ale părinților lor, pe cîteva luni. Să vadă și bătrînii cum le toacă banii odraslele lor iubite. Măcar de le-ar fi învățătură de minte și unora, și altora, dar nu cred.

Veneam tocmai dinspre bancă, unde am depus banii contra cecuri ale casei Preston, proprietarul clubului,

cînd privirea îmi fu atrasă de doi bărbați în costume de seară, care discutau însuflețiți.

Făcui un semn discret, cu cotul, lui Vance și ne traserăm după o colonadă, pe care arhitectul care renovase localul la preluarea acestuia de către noul proprietar, o plantase tocmai în acel loc ca să avem noi unde să ne ascundem.

I-am recunoscut imediat pe cei doi bărbați. Unul era informatorul meu, Ken Snag, iar celălalt nu era altul decît Rob Ruskin, secretarul lui Edwin Preston. Respectivul îi era cunoscut lui Vance ca un cal breaz, din scripte, firește. Rar avea prietenul meu de-a face direct cu oamenii. Era mai mult un fel de mîzgălitor de hîrtie, care – de acolo, din ungherul lui de la FBI – îi punea pe alții să asude în urmărirea infractorilor, dădea directive, croia planuri și capcane. Nu cunosc nici un caz în care să fi greșit vreodată, iar sugestiile lui să nu se fi dovedit utile, mai ales începătorilor, în elucidarea unor cazuri dificile.

Ce căuta Ken Snag aici, în acest mediu și în compania lui Ruskin? De unde se cunoșteau? Cînd îi pomenisem de venirea lui oficială, ca să zic așa, ca mesager al lui Ed Mingy, nu-mi aminteam ca el să fi pomenit de Ruskin. Dacă era ceva între ei, trebuia să cunosc și eu. I-am spus în două cuvinte prietenului meu că am de gînd să aflu ce hram poartă cei doi, după care l-am lăsat singur în spatele coloanei protectoare.

Inițial, nu mi-a fost greu să devin umbra celor doi. Dar ei au ieșit pe o ușă, mai întîi Ruskin, apoi poama de Snag. Cînd am deschis și eu ușa, m-am trezit într-un fel de hol, care mai avea două uși, în afară de aceea pe care intrasem. Pe unde dispăruseră, că aici nici urmă de ei?

Am făcut, precaut, cîțiva pași pînă la ușa din dreapta și am ciulit urechile, cu toate că știu că nu este frumos să asculți pe la uși – așa spunea bunica. Dar în situația în care mă găseam era absolut necesar să eludez sfaturile bunicii. Am ascultat deci cu atenție, dar nu am auzit nimic. Din descrierea detaliată pe care mi-o făcuse Snag, știam că această ușă dă în apartamentul pro-

prietarului, iar cea de-a doua, așijderea. M-am dus la ușa cealaltă, la care de asemenea am ascultat. Acum mi-am adus aminte că și mama m-a sfătuit odată, nu-mi amintesc cu ce ocazie, că nu este frumos să spionezi, mai ales pe la uși. Totuși, nu am ținut seama nici de sfatul ei. Este adevărat, nu era pentru prima dată și, bănuiesc, nici pentru ultima.

Nu am auzit nimic nici aici. M-am uitat prin gaura cheii – numai copiii nu au voie, deoarece trebuie feriți de unele experiențe nepotrivite pentru vîrsta lor; ca detectiv particular, eram dezlegat de acest păcat grav, în cazul că îl săvîrșeam în exercițiul funcțiunii, ca să zic așa.

Nu am regretat. În raza mea vizuală i-am zărit pe cei urmăriți. Și nu numai atît. Am văzut clar cum Ruskin îi puse în brațe lui Snag un pachet, acesta ducîndu-l la piept, ca pentru a-l ocroti. Cei doi și-au dat mîna, îndreptîndu-se spre o altă ușă din interior, din care vedeam numai o parte, totuși destul ca să-mi dau seama că pachetul ce mă interesa a părăsit încăperea, împreună cu cel care îl transporta cu atît de multă grijă.

M-am îndepărtat de locul periculos și, în cîteva secunde, eram afară din hol, adică în salonul albastru. Într-o clipă m-am aflat lîngă Vance, care mi-a șoptit că tocmai avea de gînd să vină după mine, recunoscînd astfel că se lipsea cu greu de prezența mea reconfortantă.

Mi-a spus că am făcut bine că nu m-am luat după Snag, deoarece știam de unde să-l iau. Mai important era să-l vedem pe onorabilul Preston. Socoteam că ne va duce la el tot atît de onorabilul său secretar.

L-am lăsat din nou pe Vance ca acoperire, și am pornit în căutarea lui Ruskin. L-am văzut în salonul verde, stînd de vorbă cu unul dintre crupieri. Nu după mult timp, s-a dus la bancă, de unde a ridicat un obiect asemănător unei cutii de vioară. Fără să-i treacă prin minte că este urmărit, a intrat în salonul albastru. Eu, după el, ca o umbră.

Cînd am ajuns în preajma locului în care presupuneam că se află prietenul meu, m-am așteptat ca acesta să-i iasă înainte, dar nu s-a întîmplat nimic. Secretarul

lui Preston a trecut de punctul periculos, urmat de mine, tot mai intrigat de dispariția lui Vance. Ruskin s-a făcut nevăzut, pătrunzînd în hol și închizînd ușa după el. Abia ajuns la ușă, am auzit un zgomot nedefinit, care m-a făcut să mă opresc intrigat. Zgomotul repetîndu-se, m-am grăbit să deschid ușa cu un gest brusc și să o închid, dîndu-i un brînci cu piciorul. Am rămas o clipă martor mut la ceea ce se petrecea înaintea mea.

Vance, cu nasul însîngerat, încerca să se ridice de jos, clătinîndu-se, în timp ce Ruskin dispărea, avînd cutia în brațe, pe ușa care dădea în camera unde, cu cîteva minute înainte, se aflase în compania lui Ken Snag.

M-am repezit la Vance cu intenția de a-l ajuta, dar acesta îmi strigă să mă iau după fugar. Am ascultat de îndemnul prietenului meu, dar m-am izbit de ușa pe care tocmai dispăruse Ruskin. Era încuiată, secretarul avînd timp să răsucească cheia. Am pierdut destul timp pînă am reușit să împing cheia rămasă în broască și apoi să descui ușa cu șperaclul meu, pe care, mă miram că, de la un timp, nu-l mai uitam acasă ori la birou.

Camera, un fel de bibliotecă spațioasă, avea o ușă care dădea în încăperea alăturată, aceasta fiind deschisă. Încuiată era numai ușa pe care ieșise mai înainte Snag și prin care, după toate probabilitățile, părăsise zona și Ruskin. Știam că această ușă dă într-un fel de casă a scării, de unde exista posibilitatea de a coborî în curte pe o scară metalică abruptă.

Abătut, am intrat în cealaltă încăpere, care – fără îndoială – era biroul lui Edwin Preston. În el tocmai pătrundea prietenul meu, ținînd încă batista la nas.

Am deschis o ușă cu două canaturi și am pătruns amîndoi în dormitorul care, fără îndoială, aparținea proprietarului clubului. După ce am observat timp de cîteva secunde spațiul în care ne găseam, atenția ne-a fost atrasă de forma ce zăcea nemișcată pe pat.

Lungit, îmbrăcat într-un frac albastru, Edwin Preston, fost violonist, apoi traficant de droguri notoriu, fost pînă de foarte curînd – chestiune de ore – proprietarul unuia dintre cele mai exclusiviste cluburi de noapte,

părea cît se poate de indiferent la tot ceea ce se petrecea în jurul său.

Că era mort, nu exista îndoială. Amîndoi aveam destulă experiență în materie ca să nu ne înșelăm. Culoarea cadaverică, ochii larg deschiși, cu privire înghețată, fixă, rigiditatea ce începuse să se instaleze în membre, lipsa pulsului și a bătăilor inimii, toată această simptomatologie nu mai lăsa nici un dubiu. Aparent, nu era nici urmă de rană. Am procedat la investigarea corpului, încercînd ca deranjamentul să fie minim. L-am căutat în buzunare, dar nu am găsit nimic remarcabil. Pe noptieră am zărit o seringă. Nu ne-am atins de ea.

Prietenul meu s-a îndreptat spre telefon, a format un număr și a alertat persoana de la capătul firului.

– Nu, nu am sunat la FBI, după cum te-ai fi așteptat, mă lămuri el, observînd privirea mea întrebătoare. Am format numărul centralei telefonice a Poliției districtuale. Este mai bine așa. Nu aș dori să-l aud mîine pe Reed că ne-am amestecat în parohia lui, fără să-l încunoștințăm. Noi ne vom continua cercetările independent de ceea ce va întreprinde el. Cu ceea ce știm și cu raportul pe care îl va întocmi la cererea oficială a FBI, te asigur că laurii victoriei vor fi ai tăi.

Am apreciat mărinimia de care dădea dovadă, lăsîndu-mă să înțeleg că el se va afla departe chiar atunci cînd va avea loc „împărțirea premiilor". Am luat loc pe un scaun și mi-am rotit privirea prin dormitor. În mod special, nu mi-a atras nimic atenția, în afară de un mic carnet, pe care majoritatea bărbaților ocupați îl poartă cu ei, ca să-și noteze poate ceea ce vor să uite.

Nu știu de ce, nu-mi amintesc să mai fi făcut așa ceva, cred că nu mai avusesem prilejul, dar m-am ridicat, am luat carnețelul și, după ce l-am pus în buzunar, m-am așezat la loc pe scaun. Pe un alt scaun luase loc prietenul meu, privindu-mă mustrător, dar totuși cu înțelegere. Nu își mai tampona nasul, ceea ce însemna că se simțea într-o anume măsură mai bine.

– Am vorbit cu sergentul Fawner; el era de serviciu. Parcă ziceai că se afla în concediu.

– Așa mi-a spus și mie podoaba lui de șef.

– I-am cerut să-și anunțe șeful că îl așteptăm aici. Dar să trecem dincolo, nu mă simt bine lîngă un corp inert.

– Va turba atunci cînd va da cu ochii de mine, zisei eu după ce am intrat în birou și ne-am așezat pe scaune. Doar cunoști că mi-a interzis să mă ocup de afacerea viorii.

– Nu te teme, te iau sub protecția mea. Te voi delega în fața lui, în numele FBI, să continui cercetările pînă la descoperirea celor vinovați. Mai mult, acțiunile pe care le vei întreprinde vor trebui sprijinite atît de el, cît și de subordonații săi.

Liniștit în această privință, m-am ridicat de pe scaun și am început să cercetez camera, fără să ating nimic. Știam că o fac în zadar, pentru că venisem prea tîrziu.

– Cauți vioara? întrebă domol prietenul meu. Nu are nici un rost să o cauți aici. După toate probabilitățile, a fost dusă fie de Ruskin, fie de Snag. Poate autorul este o terță persoană care, aflînd întîmplător de vioara cu pricina, l-a omorît mai întîi pe Ed Mingy pentru a o lua de la acesta. Negăsind-o la el, a trecut la Preston.

– De acord, dar mai întîi trebuie ca „ al treilea“ să fi fost inițial informat despre tratativele care au avut loc între Mingy și Preston, replicai eu. Aceasta nu a putut-o face decît Ken Snag ori secretarul, care – în calitatea sa – fie a asistat la tratative, deși mă îndoiesc, fie a aflat de la prietenul nostru Snag.

– Nu cumva îi acorzi lui Snag o importanță prea mare? Îl crezi în stare pe micul gangster să ducă, din însărcinarea lui Mingy, tratative cu Preston?

– Ce nu este posibil în lumea asta! spusei, nu pentru a grăi ceva, ci pentru a-mi acorda un timp de gîndire.

– Ar însemna că Snag i-a asasinat pe Mingy și Preston. Poate îl va asasina și pe Rob Ruskin, secretarul celui ce zace pe patul din dormitor, în cazul în care și el este amestecat în această afacere.

– S-ar putea ca Ruskin să-l asasineze pe Ken pentru a fi el stăpînul viorii.

– Nu este exclus, dar toate acestea sînt simple speculații. Mai întîi, trebuie dovedit că Edwin Preston a fost asasinat.

Am vrut să spun ceva, nu mai știu ce, dar nu am mai apucat. În birou a năvălit o oaste înarmată pînă în dinți cu cea mai modernă tehnică în materie de omucideri, care a început să acționeze în forță și, trebuie să recunosc, cu multă pricepere.

Căpitanul Reed, după ce se înclină în fața noastră, începu să-și supravegheze subordonații cu un profesionalism ce părea – la o primă vedere – oarecum prețios.

– Căpitane Reed, după cum se vede, îl cunoști pe domnul Tempest. M-ați scutit amîndoi de formalitatea de a vă prezenta.

– Am avut deosebita plăcere de a colabora un timp destul de scurt, dar, din nefericire, relațiile noastre au încetat. Trecînd peste precizarea mea, poate îmi explicați cum ați ajuns aici, unde, după toate probabilitățile, s-a comis o crimă.

Desigur, prietenul meu i-a oferit explicațiile de rigoare, inclusiv cele referitoare la prezența mea în acel loc unde, se pare, nu prea aveam ce căuta.

– Nu am nimic de obiectat, spuse căpitanul Reed. Aș dori numai ca în viitoarea noastră colaborare partea reprezentată de mister Tempest să dea dovadă de mai multă sinceritate, dar și de încredere în capacitatea noastră de a duce la bun sfîrșit ceea ce ne propunem să rezolvăm.

– Sînt sigur că după astfel de clarificări (unde erau ele, eu nu puteam vedea), lucrurile vor merge pe făgașul normal. Domnule căpitan, nu dorim să vă mai reținem. Cu permisiunea dumneavoastră, mîine, prietenul nostru comun, mister Tempest, va trece pe la sediul poliției, urmînd să-l puneți la curent cu absolut toate concluziile la care veți ajunge după investigarea împrejurărilor trecerii în lumea de dincolo a celui care a fost Edwin Preston. Acum, cu voia dumneavoastră, plecăm și sper ca animozitățile existente între doi factori care au totuși

un țel comun, indiferent de metodele aplicate, să înceteze pentru totdeauna. Vă salut!

Apoi, prietenul meu și cu mine am părăsit *Night Club*, lăsîndu-l la dispoziția celor care, cu forțe proaspete, își făceau meseria.

M-am despărțit de Vance și m-am dus acasă să mă culc. Eram tare obosit și, semn că începusem să îmbătrînesc, mă simțeam epuizat din punct de vedere nervos. Numai un somn recuperator m-ar fi putut pune pe picioare.

Ajuns la propriul meu domiciliu, mi-am spus că nu era a bună. Bang dormea dus și nu m-a simțit cînd am intrat în apartament. Dormea în patul meu și trăsese și cuvertura peste el. Aș fi putut fi un răufăcător sau, și mai grav, un atentator la viața celor care s-ar fi putut afla în apartamentul meu, dar el, fără nici un fel de intenție de a se trezi, făcea pe mortul în păpușoi.

După ce m-am odihnit preț de cîteva ore, cu forțe proaspete – nici eu nu credeam – și cu dorința de a soluționa cît mai rapid cazul la care lucram, soseam la sediul Poliției districtuale. Nu se schimbase aproape nimic de la ultima mea vizită în acel loc pe care orice om cinstit l-ar fi blestemat fără nici un fel de reticență. M-a întîmpinat o curcă cu părul cînepiu, tuns băiețește, uniformă îngrijită, alură de sportiv accidentat, mers de lebădă pe gheață, fața neridată ca a unei mumii egiptene, doar cu cîteva zile mai tînără, care m-a condus la biroul căpitanului Reed. Am fost curios să aud glasul vestalei, dar probabil că și-l păstra pentru vreo sărbătoare națională, ca să strige îndemnuri sau sfaturi la vederea șefului poliției, defilînd călare pe vreun cal ramolit, refuzat de abator. De cînd m-a luat în primire și pînă cînd am ajuns la ușa șefului ei, nu a scos nici un cuvînt. Mi-am dat seama că este mută și mi-a fost milă de ea. I-am mulțumit prin cîteva semne – cunoșteam și eu acest mijloc de comunicare –, însă răspunsul a fost o privire atît de rece, încît am regretat pe dată că nu îmi luasem paltonul pe mine, cînd am plecat de acasă.

Spre norocul meu, în cabinetul căpitanului Reed atmosfera – la propriu – era caldă, altfel aș fi degerat. M-am convins imediat că atmosfera era caldă și la figurat, deoarece biroul era gol, cu excepția unui sergent, care se prefăcea că scrie ceva important într-un carnet. După figură și după faptul că încerca să scrie cu un creion bont, pe care la intervale regulate îl băga în gură, am dedus că era un analfabet de prin provincie. Cei de la oraș au toți stilouri sau măcar pixuri.

M-am amuzat un timp, citind cîteva instructive anunțuri de felul „urmăriți, prindeți..." ori „se oferă 5 000 dolari recompensă pentru...". Mi-au încîntat ochii, pe care i-am zgîit cît am putut, cele cîteva zeci de fotografii sau vederi, nu știu cum este mai potrivit să le zic, din închisori, ilustrînd confortul, curățenia, mediul civilizat și înaltul nivel de trai din aceste hoteluri de lux. Dacă nu aș fi avut asigurat un confort cît de cît, m-aș fi făcut luntre și punte ca să ajung să mi se ofere o asemenea cazare și un trai mai ceva ca la Acapulco. Nu e de mirare că oamenii se grăbesc să încalce legile pentru a putea da buzna, care mai de care, cu sau fără protecție, pe poarta acestor locuri de binefacere.

M-a trezit din vis o tuse seacă, ușor stăpînită. M-am răsucit brusc, dar nu mi-am arătat mirarea. Căpitanul Reed intrase în încăpere și se instalase la birou, iar analfabetul ieșise. Primise, probabil, indicații precise de unde să-și procure un abecedar și cum să citească după ce-și va da seama că nu-l ține cu susul în jos.

Văzînd că m-am deșteptat din visare, căpitanul Reed se ridică protocolar și-mi întinse mîna.

– Mă bucur că nu ne-ați uitat, mister Tempest, îmi spuse el cu glas egal, prietenesc, deși fața lui nu trăda bucuria pe care tocmai mi-o mărturisise. Să fiu drept, nu demonstra nici ură, nici alt sentiment ori resentiment. Era chipul unui versat jucător de pocher, care nu arată dacă are ful deași sau trage o cacealma.

– Conform celor stabilite azi-noapte între dumneavoastră și mister Vance, am venit să aflu rezultatul autopsiei lui Edwin Preston și să vă solicit cîteva infor-

mații referitoare la asasinatul pe care-l investigați, dacă, desigur, sînteți în posesia lor.

– Șeful dumneavoastră, mister Vance...

– Iertați-mă, dar trebuie să fac de la început o precizare: Vance nu este șeful meu, îmi este doar prieten. Eu nu fac parte din FBI și nu sînt subordonatul nimănui. Sînt un simplu detectiv particular, cu care colaborează pe o durată limitată onorata instituție.

– Așadar, asta e! făcu șeful poliției, cu un ton ca și cînd de precizarea pe care o făcusem depindeau liniștea lui sufletească, dar și siguranța familiei sale; dacă o avea. Dar luați loc, mister Tempest, nu am vrea să ne meargă vestea că sîntem gazde neprimitoare.

Fără să vreau, privirea mi se fixă pe cîteva dintre fotografiile de pe pereți. După ce mă văzu instalat într-un scaun care nu scîrția ca angrenajul instituției în care lucra, Reed începu să frunzărească tacticos un maldăr de hîrtii, determinîndu-mă să mă gîndesc la momentul fericit în care va găsi ceea ce căuta. În fine, după o întîrziere studiată – cel puțin așa credeam –, mi-a pus în față un buletin. L-am privit cu cea mai mare atenție. Erau rezultatele autopsiei făcute fostului proprietar al clubului de noapte în care mă aflasem și eu cu puține ore înainte, încercînd să dezleg enigma viorii buclucașe.

Am citit nu fără uimire că Edwin Preston fusese asasinat prin injectarea în venă a unei bule de aer. Mecanismul acestui asasinat era cît se poate de simplu, deși, la o prima vedere, părea destul de complicat. Preston fusese mai întîi adormit prin administrarea unui soporific într-un pahar cu lapte. S-a constatat că în fiecare seară, în loc de cină, el servea un astfel de aliment, care mie nu-mi produce nici o plăcere. Odată adormit, i s-a făcut o injecție cu morfină, ca să se creadă că a murit din această cauză. Analiza de laborator a precizat că doza nu putea fi mortală nici pentru o pisică. Pentru a-l omorî, asasinul a recurs la o modalitate sigură: i-a injectat într-o venă apă distilată, avînd grijă ca odată cu ea să pătrundă și o bulă de aer din seringă. Metoda nu dă greș, dar cauza decesului poate fi depis-

tată fără prea multe dificultăți de orice medic cu o experiență nu prea bogată.

După ce am citit constatările privind autopsia cadavrului, l-am privit pe căpitanul Reed. Acesta se uitase la mine atîta vreme cît lecturasem buletinul sau, cum i se mai spune, raportul medicului legist. Nu am știut niciodată care era denumirea exactă. Nu știu nici acum.

– Cu alte cuvinte, dacă am înțeles bine, am spus după ce ne-am benoclat unul la altul pînă ne-am săturat fiecare de mutra celuilalt, metoda aleasă de asasin pentru a-l lichida pe Preston demonstrează cît de ciudat este raționamentul oricărui criminal cînd își alege procedeul de a ucide.

– Aveți dreptate, mister Tempest. Cel care l-a ucis putea să-i pună otravă în paharul cu lapte. Ar mai fi avut posibilitatea – odată Preston adormit, datorită somniferului din lapte – să-i fi injectat o doză mortală de narcotic. De ce totuși nu a ales această modalitate de a ucide și a ales-o pe cea de a treia?

– Probabil, fiindcă a crezut că nu va fi descoperită adevărata cauză a morții, concluziile urmînd să constea – după părerea lui – în faptul că decesul a survenit datorită intoxicării cu o doză prea mare de narcotic pe care și-a injectat-o.

– În consecință, nu ar mai fi urmat nici o anchetă a criminaliștilor noștri, de îndată ce Preston s-a sinucis ori a murit din cauza unei doze mărite de narcotic.

– Ucigașul a lucrat fie ca un ageamiu, fie ca un specialist. A dorit să ne pierdem în această adevărată rețea de metode de omucidere.

– Cred că a fost un nepriceput... Cine ar fi putut să-și închipuie că cineva va crede că un om se sinucide cu o doză de narcotic, indiferent care, dar pe seringă nu se găsesc amprente digitale. Mai mult, este de notorietate faptul că victima nu se droga nici măcar cu ani în urmă, cînd era un cunoscut traficant de droguri. De altfel, în casă nu am găsit urme de drog.

– Fără îndoială, motivul crimei a fost însușirea viorii. Însă, care dintre cei doi a luat-o? Dacă secretarul i-a dat

vioara lui Snag, atunci ce și-a însușit el de la casieria clubului? Pe de altă parte, dacă Ruskin a luat vioara, ce i-a dat lui Snag? Întrebarea de căpetenie este unde sînt cei doi?

– Pentru moment nu știm, răspunse amical Reed. În ceea ce ne privește, am luat – cred – toate măsurile pentru a da de urma lor.

M-am uitat la ceasul de perete și am tresărit îngrijorat. Nu aș fi vrut ca Bang să se impacienteze datorită faptului că lipseam de atîta timp. Îmi închipuiam de ce ar fi fost în stare, așa că mi-am luat un călduros rămas bun de la căpitanul Reed, mulțumindu-i pentru succintele-i informații pe care mi le-a pus la dispoziție.

În fine, după o cursă îndrăcită pe străzile orașului, am ajuns acasă. Singurul care a dat semne că se bucură de faptul că mă revede – de altfel, nici nu prea avea cine – a fost cîinele meu. Liniștindu-mă puțin, am început să raționez precum pompierii după declanșarea unui incendiu. Din cîte știm cu toții, nimeni nu-i oprește să vină înainte. Ba chiar ar fi de dorit.

Doi oameni cunoșteau precis soarta viorii: Rob Ruskin și Ken Snag. Unul dintre ei îi cauzase moartea lui Edwin Preston, dar amîndoi încropiseră planul uciderii acestuia. În mintea celor doi se punea problema celui care trebuia să devină stăpînul viorii. Valoarea ei era prea mare. Cine să aibă partea leului? Cel care ucisese, firește, socotea că lui i se cuvenea partea cea mai grasă, deoarece, în eventualitatea capturării sale de către poliție, i-ar fi revenit cea mai grea pedeapsă. Celălalt, desigur, nu putea fi de acord cu împărțirea în mod egal a prăzii. Socotea că lui i se cuvenea să ia mai mult, datorită faptului că el vînduse pontul, participînd la elaborarea planului de însușire a viorii. Se implicase inclusiv în elaborarea celuilalt plan – acela al uciderii lui Preston –, avînd un rol important poate în finalizarea acestuia.

După părerea mea, argumentația era valabilă numai în ceea ce-l privește pe Ken Snag. Atunci? Atunci cel mai

iute de mîna dintre cei doi rămînea singurul stăpîn al valorosului instrument.

De aici gîndul și imediata mea hotărîre de a vizita cele două mari spitale din oraș. Am părăsit în viteză locuința, lăsîndu-l pe Bang pe jumătate adormit. Eram cuprins de neliniște numai în ceea ce mă privește, cît despre Bang știam că se putea descurca și singur. Nu avea decît să doarmă și să mă aștepte cu o nerăbdare pe care nu o afișa niciodată.

Am traversat *Civic Center*, am ocolit partea sudică a lui *Central Park*, am mai străbătut un număr nedefinit de străzi și am oprit la Spitalul St. Patrick. În curtea stabilimentului se afla una dintre morgi, cealaltă funcționînd pe lîngă Spitalul districtual, la capătul opus al orașului.

M-am legitimat mai întîi portarului, apoi chirurgului de serviciu, după care mi s-a permis să vizitez, dacă pot spune așa, morții aduși aici pentru autopsiere și identificare.

Nu m-am simțit niciodată în apele mele venind la morgă, dar meseria îmi impunea deseori să iau parte la formalitățile de recunoaștere a unor cadavre, care – cel mai adesea – purtau eticheta de „necunoscut". După o jumătate de oră, eram lămurit. Nici unul dintre cei doi fugari nu era „adăpostit" aici, în nedorita ipostază de cadavru.

Am părăsit bucuros morga și am inspirat cu nesaț aerul lipsit de mirosul specific unor astfel de locuri. Am pornit spre Spitalul districtual, dar nici aici nu am avut noroc, dacă noroc înseamnă să găsești un cadavru la morgă.

Apoi m-am dus – fără un gînd anume – la *Black Book*. Am uitat să vă spun că în prealabil am trecut pe acasă ca să abordez – aveam și așa ceva – o ținută corespunzătoare unor vizite simandicoase. Bang a insistat să meargă cu mine, așa încît a trebuit să-i îndeplinesc dorința. Desigur, Fred Device s-a simțit fericit că mă vede, dar – constatînd că sînt însoțit de cîine – pe chipul său s-a citit o vădită îngrijorare.

– Ce-ai spune, Fred, de un tur, am spus ca să înseninez atmosfera; îl dau eu, de data aceasta.

– Vai, nu se poate! Sînteți în casa mea, protestă el, grăbindu-se să umple două doze de *Rickey*, un gin cu suc de fructe. Din acest amestec cîștigau și ginul, și fructele, dar mai ales consumatorul.

– Știi, Fred, te-am rugat de fiecare dată cînd am trecut pe la tine să-l cauți printre dușmanii tăi pe acela pe care ai dori să-l vezi cît mai curînd la balamuc. Dacă l-ai fi găsit, eu mă ofeream să te ajut, dîndu-ți-l pe Bang, ca să i-l cadorisești. Ești un om demn de invidiat, deoarece la repetatele mele insistențe ai declinat oferta, motivînd că nu ai dușmani pe care să-i urăști atît de mult încît să-i vezi la casa de nebuni. M-am gîndit că poate din timiditate nu ai îndrăznit să mi-l iei pe Bang. Văzînd cu ce priviri drăgăstoase îi urmărești fiecare mișcare, devin tot mai convins că trebuia să ți-l ofer de la bun început, ca să-l păstrezi pentru tine.

Văzînd schimbările ce se petreceau pe fața lui – stupoare, neîncredere, surpriză –, m-am grăbit să-mi continui pledoaria, sperînd că voi fi cît mai convingător.

– Vezi tu, Fred, cu toată părerea de rău, ai pierdut cursa. Bang s-a dat pe brazdă, este în prezent ceea ce se poate numi un cîine model. Mi-a făcut numeroase servicii pe linie profesională, iar în ultimul timp are un comportament atît de delicat, de civilizat, încît nu m-aș putea lipsi de el pentru nimic în lume.

M-am uitat cu drag la Bang și apoi, cercetător, la Device. Primul, intuind parcă ceea ce spuneam, veni lîngă mine și își frecă de picioarele mele capul lui enorm, ai cărui ochi luceau umezi. Am întins mîna și l-am mîngîiat pe creștet. A gemut ușor, de plăcere, și s-a tolănit lîngă scaunul meu.

Cît despre Device, parcă nevenindu-i să creadă ce aude și ce vede, umplu două pahare cu otravă, după care ciocnirăm.

– Să vă spun drept, aș fi dat mult să mi-l cedați pe Bang, dar, precum ați spus, nu am îndrăznit. Nu din timiditate... Nu am îndrăznit să vă despart, știind că

numai să-l fi cerut și mi l-ați fi oferit, din cîte vă cunosc. Nu sînteți omul acela care să nu facă o bucurie unui prieten devotat. În momentul de față, cînd recunoașteți cît de bun și de necesar este Bang, ne-ar fi părut rău amîndurora dacă el s-ar fi aflat la mine.

Ne-am strîns mîinile prietenește, am mai băut cîte un trăscău și, cînd să pun paharul jos, Fred îmi făcu discret cu ochiul.

– Fainã bucățică! Vine la mine de multă vreme, însoțită numai de Ken Snag. Edna Page, prietena lui de ani de zile. Acum o văd pentru prima dată cu altcineva. Însoțitorul ei a mai fost aseară pe aici. Singur. Mi-a spus Rita, o știți, iubita lui Tom Lerry, cel care a murit în închisoare acum doi ani. Falsificase niște cecuri ori state de plată de la *Central Bank*, unde fusese funcționar. Lucru curios pentru femeile cu meseria ei: nu are nici un prieten de inimă, nici protector, știți ce vreau să zic.

– De ce a fost Rita la închisoare?

– Nu ea, Tom.

– Și ce a spus Tom? întrebai mai mult ca să mă aflu în treabă, deoarece eram atent la noul cuplu intrat în bar, care se instalase la o masă nu departe de noi și vorbea însuflețit.

– Eu zic să mai luăm unul și apoi vă lămuresc.

Mai luarăm un păhărel și Fred mă deslușì.

– Unde am rămas? Ah, da! Rita mi-a spus că respectivul este un fost marinar... Acum se ocupă cu drogurile și a intrat în afaceri cu Ken. El i-a povestit Ritei, că a agățat-o după ce a plecat de la mine. Știți, Rita face piața nu departe de aici... Și-a petrecut cu ea mai toată noaptea. Mi-a spus ea, ziceam acum cîteva clipe. Dar să știți, a întrebat de dumneavoastră.

– De ce să întrebe Rita de mine? Nu o cunosc prea bine, am văzut-o de cîteva ori dînd tîrcoale pe aici și am vorbit de vreo două ori cu ea. Nu a fost nimic între noi, te asigur. De altfel, îmi cunoști părerea față de astfel de femei. De ce să întrebe Rita de mine, am repetat eu întrebarea.

– Nu Rita, marinarul.

Hotărît lucru, în momentele acelea eram prea obosit ca să mă pot concentra îndeajuns. Îmi era teamă să nu-l supăr pe Fred. Nu de alta, dar mai aveam nevoie de el.

– Așadar, marinarul a întrebat-o pe Rita de mine. Și anume ce? Dar cînd ai vorbit cu Rita?

– V-am spus, parcă. Dacă nu, vă spun acum. Rita a trecut pe aici cam pe la ora prînzului. A gustat ceva și a plecat, că era grăbită; zicea că are un angajament. Ei, dar între două îmbucături a apucat să-mi spună să vă transmit că marinarul, pe nume Orson Stowe, a întrebat de dumneavoastră. A întrebat-o dacă vă cunoaște, cînd veniți pe aici și alte de-alde astea, de parcă făcea o anchetă. Apoi a plecat.

– Unde a plecat Stowe?

– Nu Stowe, ci Rita a plecat, că era grăbită. Dar de Stowe nu mi-a spus unde a plecat. Principalul este că îl aveți aici. Dacă vreți să vorbiți cu el, aveți camera mea de sus, pe care v-am mai dat-o cînd a trebuit să purtați anumite discuții particulare.

– Mulțumesc, Fred, pentru tot ce mi-ai spus. Nu am nevoie de cameră pentru că nu am chef să stau de vorbă cu Orson Stowe. Momentan nu am nici un motiv. (Ar fi fost mai bine să-l fi avut.) Acum, să ne mai întărim cît de cît cu încă un păhărel și apoi mă duc la masa unde stă perechea de porumbei.

Fred parcă abia ar fi așteptat îndemnul meu și iată-ne închinînd ultimul pahar al plăcutei seri. Mă ridicai, mai bine zis coborîi de pe scaunul de la bar, i-am întins mîna lui Fred, acesta se grăbi să mi-o strîngă și, făcînd un semn lui Bang, am pornit spre țintă, adică spre masa cu pricina.

– Stimată doamnă Page – am rostit eu protocolar, înclinîndu-mă – vă rog să mă iertați, nu vreau să vă inoportunez, dar nu am putut rezista dorinței de a vă exprima omagiile mele. Ca mulțumirea să fie deplină, vă rog totodată să-mi faceți cunoscut numele distinsului gentleman care vă ține companie în seara aceasta.

Stimata și distinsa doamnă Page – Edna noastră rămăsese cu gura căscată și făcuse ochii mari, mari de

tot, de surprinsă ce era – nu știa ce să creadă. Vorbeam serios, ori – după cum se spune în lumea ei – o luam în balon.

Cît despre distinsul domn care-i ținea companie, se uita tîmp de la mine la ea și, apoi, iar la mine. Era ceva în neregulă cu el și știam de ce. Nu degeaba activasem un timp în brigada antidrog, pe cînd pierdeam vremea la FBI. Tipul se droga, nu de prea mult timp ca să facă urît dacă nu avea pe moment ce priza. Era în faza cînd lipsa drogului te deprimă, te face bun de nimic. Altfel, părea destul de zdravăn și chiar chipeș.

– Domnule Tempest, am plăcerea să ți-l prezint pe domnul Orson Stowe, un vechi și bun prieten al lui Ken. Și al meu, adăugă ea, venindu-și repede în fire.

Cînd se va fi împrietenit Ken cu fostul marinar, că eu nu știam defel, și nici nu-i văzusem împreună. În ceea ce o privește pe distinsa doamnă, nu mă îndoiam. Ea lega prietenii în fiecare noapte, aceasta îi era meseria. Cine îl scosese la lumină și cu ce scop?

Trebuia să analizez motivul apariției pe scenă a lui mister Orson Stowe, să-l identific mai întîi în albumul cu fotografiile delincvenților existent la poliție, să solicit prietenului meu de la FBI informații despre acest nou personaj...

– Nu vă simțiți bine, mister Stowe? îl întrebai mimînd curiozitatea și, în același timp, o oarecare compasiune.

– Vă rog să mă iertați cîteva minute, mă duc să iau puțin aer, nu mă simt bine, îmi răspunse el; se ridică de pe scaun, îl susținui, apoi se îndepărtă, clătinîndu-se puțin.

M-am uitat după el. Nu se ducea afară, ci la toaletă, și știam pentru ce. Eram sigur că va apărea cu totul schimbat, plin de viață.

– Acum că sîntem singuri, Edna, spune-mi de unde l-ai pescuit și ce este cu povestea că vă este prieten ție și lui Ken.

– Îți spun, domnule Tempest. Știu că nu se glumește cu dumneata. Mi-a spus Ken, adăugă ea repede. Ieri,

vine Ken și-mi spune o poveste precum că un tip pe care l-a cunoscut în armată și pe care nu l-a văzut de mult timp a venit să-și petreacă un scurt concediu în orașul nostru.

– De unde ți-a spus că sosește prietenul?

– Nu mi-a spus; nici despre familie, nici despre ocupația lui. Ken mi-a recomandat să fiu drăguță cu el, chiar dacă ar avea dorințe de ordin intim. Asta m-a cam șocat. Oi fi eu femeie ușoară – a rostit un cuvînt mai tare, care nu își poate avea locul aici –, dar să mi se comande să fac așa ceva, mie? Am și eu amorul meu propriu, nu-i așa?

– Ai dreptate, Edna, i-am răspuns consolator. Lucrurile stau rău cu Ken, dacă a ajuns să te considere ca pe un obiect de care uzează după bunul lui plac. Asta înseamnă că s-a schimbat mult față de cum l-am cunoscut. Ce s-a întîmplat cu el?

– Nu știu, domnule Tempest. Și eu m-am întrebat. A devenit așa de secretos, de nu știu cum, de la un timp. Și astă-noapte a venit tîrziu și părea puțin cam speriat. Nu a vrut nici în ruptul capului să-mi spună – el, care pînă nu de mult îmi spunea tot ce avea pe suflet, sfătuindu-se cu mine. La insistențele mele, mi-a spus că, pentru un timp, trebuie să se dea la fund și a stăruit să vă evit, ori dacă vreți să mă vedeți să fiu drăguță cu dumneavoastră. Dacă ați încerca să mă trageți de limbă despre el, să vă spun că nu l-am văzut de atunci, din seara petrecută la local, cînd ați venit la masa noastră.

– Te-am ascultat, Edna și, să zicem că, într-o oarecare măsură, te cred. Te-aș înțelege integral dacă mi-ai spune fără omisiuni basmul cu vioara. Vioara aceea jucăușă, care fuge de colo-colo, de la un stăpîn la altul.

– Ce vioară? Mi-ați mai pomenit o dată de acest instrument, nu-i așa?

– Uite că vine prietenul nostru, pare parcă mai înviorat.

– Să-mi dați un telefon mîine. Nu, mai bine veniți la mine, să știți că vă aștept cu nerăbdare.

Tonul ușor gutural și o foame ciudată ce i se citea în privire nu lăsau nici o îndoială asupra intențiilor ei de un ordin ceva mai special.

Nu am apucat să-i răspund. Orson Stowe se apropiase de masa noastră și s-a așezat pe scaun. Părea reconfortat, iar culorile îi reveniseră în obraji. Eram curios dacă, pe lîngă indispoziție, lăsase la toaletă și revolverul. Îl simțisem atunci cînd l-am susținut după ce se ridicase de pe scaun, ca să meargă acolo.

Perechea nu a mai stat mult. Edna a fost aceea care a insistat să plece, spunînd că este foarte obosită. Stowe nu a obiectat și, după ce ne-am luat rămas bun ca niște vechi cunoștințe, eu am întîrziat puțin pe gînduri la masă. Abia atunci mi-am adus aminte că nu băusem nimic cu ei și că respectivii nu achitaseră consumația.

M-am îndreptat spre bar, intenționînd să-mi repar greșeala. Bang, lucru de mirare, stătuse liniștit lîngă mine tot timpul cît am ținut companie cuplului care tocmai ieșise, cu excepția faptului că mîrîise în felul lui discret cînd Stowe dăduse mîna cu mine. Acum, veni după mine și se tolănise lenevos, cu botul pe labe, la picioarele mele.

– Fred, sper că nu ai nimic împotrivă dacă te invit la un scotch dublu, dar să știi, acum este rîndul meu, am spus rezemîndu-mă de tejgheaua confecționată din tablă de inox.

Firește, amicul meu, barmanul, nu a avut nimic de obiectat, și, peste cîteva momente, am dat cu răspundere peste cap băutura pusă în pahare.

Cînd turna turul următor, l-am întrebat dacă a observat că perechea plecase fără să plătească.

– Fred vede tot, mister Tempest. Să știți că Edna poate consuma la noi orice. Are cont deschis de Ken Snag, de cînd s-a ajuns, că pînă mai ieri nu i se prea rupeau buzunarele de greutatea banilor: Acum se vede că a dat de o comoară. S-au înțolit și el, și Edna, fac o consumație pe care nu și-o permiteau înainte; mai mult, vin și cu invitați. El plătește tot.

Din una, din alta, nu știu cum s-a făcut că amîndoi am pierdut socoteala băuturilor oferite și băute. Cînd am sesizat că mă cuprinde euforia, am hotărît să mă duc acasă.

L-am îmbrățișat pe Fred. Nu ne venea să ne despărțim, de teamă ca unul din noi să nu se simtă atît de slăbit sufletește, încît să se prăbușească datorită emoției. În consecință, am depășit cu brio momentul, ceea ce dovedea faptul că o urmă de rațiune încă mai exista.

Așadar, am plecat, ajutat de către Bang. Dacă nu-l luam, venea singur. Nu mă putea lăsa în starea aceea de slăbiciune și oboseală, care în mod vizibil îmi afecta echilibrul sufletesc, și nu numai.

Trebuie să recunosc, mă moleșisem. În schimb, amicul meu Bang părea în plenitudinea forțelor, ceea ce nu putea să fie decît în avantajul meu. Deoarece eram într-o stare nu tocmai propice marilor realizări, m-am cam lungit pe trotuar, în căutarea unei clipe de odihnă la care probabil aveam dreptul. Tocmai atunci răsună o împușcătură, dar pașii autorului se pierduseră în noapte. Nu mă simțeam în stare să-l urmăresc.

M-am ridicat cu greu, cu ajutorul lui Bang, care hotărîse cu înțelepciunea lui de cîine că este mai de folos stăpînului aflat în primejdie, decît să fugă bezmetic în noapte, numai ca să se afle în treabă. M-am ridicat cu greu, v-am mai spus, m-am trezit de-a binelea și tot cu dificultate mi-am recîștigat echilibrul, nu din cauza împușcăturii, știți dumneavoastră de ce. Mi-am scuturat hainele cu multă migală, deși nu sînt eu atît de pedant după miezul nopții, dar știți dumneavoastră de ce. O știa mai ales Bang, care îmi aducea pălăria ce se rostogolise la trei metri de mine.

Abia mi-o pusesem pe cap, cînd sesizai pași ușori apropiindu-se, dublați de țăcănitul tocurilor pe asfalt. Acest țăcănit, pentru mine grăitor, mă determină să nu apelez la pistol. Am rămas pe loc și am așteptat. Cînd pașii se apropiară suficient, am întins brusc brațele și în ele îmi căzu cu ușurință, de parcă abia aștepta, Rita. Nu păream așa de surprins, deși poate ar fi trebuit să fiu.

Probabil că farmecul pe care îl degajam – și de care nu aveam de ce să nu fiu conștient – se dovedea chiar în această situație irezistibil.

Fără o vorbă, Rita mă strînse în brațe și dădu să mă sărute. Nu eram ferm convins că mă recunoscuse. Poate că profesiunea ei o obliga la astfel de gesturi.

– Lasă prostiile, Rita! Nu-mi arde de asta! Pe cine ai întîlnit venind încoace?

– Oh, domnul Tempest! gînguri ea surprinsă. Scuzați, nu știam că erați dumneavoastră. Sînteți teafăr? Am auzit o împușcătură și am văzut un om fugind. Dacă nu mă dădeam la o parte, m-ar fi dărîmat. M-am grăbit să vin încoace, să văd ce s-a întîmplat. Mi-am spus că poate are nevoie cineva de ajutor. Bine că nu vi s-a întîmplat nimic.

– Spune, Rita, nu ți-a fost frică să vii încoace, după ce ai auzit împușcătura?

– Defel, de îndată ce bărbatul care a tras a fugit. Era fără îndoială năluca aceea care era să mă doboare. Nu, nu mi-a fost frică. De obicei am la mine un revolver. Știu să trag... Cînd ai de-a face cu fel de fel de lume, trebuie să înveți ce-i aceea teama.

– Să văd pistolul, Rita, arată-mi-l!

– Doamne, domnule Tempest, doar nu credeți că eu...

– Nu cred nimic. Totuși, aș vrea să văd arma. Vreau să știu cînd s-a tras ultima dată cu ea. Sînt sigur că acum zece minute nu ai tras tu. De cînd ai revolverul și de unde?

– Îl am mai de mult, de peste două luni. Mi l-a dat un anume Mingy, Ed Mingy, nu cred să-l cunoașteți, într-o seară cînd mă plîngeam că nu mai poate o femeie cumsecade să se plimbe seara pe stradă și să se simtă în siguranță.

După ce mi-a făcut această mărturisire, Rita a deschis geanta, a scos din ea un revolver și mi l-a înmînat, ținîndu-l de țeavă.

L-am luat și l-am reconoscut imediat. Era un *Keen* de 8 mm, cu amortizor. Cu o asemenea armă fusese ucis bătrînul Mayer. I-am scos încărcătorul – am constatat că

lipsea un cartuș – și am mirosit țeava. Dacă simțul meu olfactiv nu mă înșela – date fiind în plus arma și calibrul ei –, puteam afirma cu toată fermitatea că ea adusese moartea bătrînului evreu Nathan Mayer.

– Rita, caută să-ți amintești bine de unde ai revolverul.

– V-am mai spus, mi l-a dat Ed Mingy, acum aproape două luni.

– De atunci și, să zicem, pînă în seara aceasta l-ai avut mereu la tine?

– Nu, domnule Tempest, de ce să vă ascund? Nu l-am avut asupra mea timp de trei zile, pînă pe 3 aprilie, pe la șase dimineața. Atunci a venit Ed Mingy pe la mine și mi l-a înapoiat.

– Cum a motivat cererea de a-i împrumuta arma?

– Mi-a spus că are un dușman de care se teme și că dacă l-ar vedea, ar ieși ceva vărsare de sînge.

– Ce a spus cînd ți-a înapoiat revolverul?

– A zis că nu-i mai trebuie, că individul de care se temea a părăsit statul pentru totdeauna. Nu mi-a spus dacă s-au întîlnit ori ba.

I-am mulțumit pentru informațiile pe care mi le-a dat, aș zice cu spontaneitate, am reținut arma și i-am dat Ritei revolverul meu. Nu o puteam lăsa dezarmată în fața ofensivei masculilor, cum li se întîmplă de multe ori femeilor, mai ales celor cu meseria ei. I-am spus că va fi nevoie de o declarație scrisă, pe care să o dea în fața mielușeilor de la poliție sau FBI, peste vreo două zile. A fost de acord.

Se înțelege că ne-am luat rămas bun ca doi prieteni și ne-am dus fiecare pe drumul lui. Ea, ca să măsoare trotuarul în lung și în lat, iar eu, să mă bag în așternut. În propriu-mi așternut.

Nu vă mai spun cîtă caznă am avut cu Bang să-l țin pe drum drept. Nu știu din care motiv trăgea de lesă cînd în dreapta, cînd în stînga, cînd mă stopa, cînd relua mersul în zig-zag din proprie inițiativă, de parcă ar fi băut el, nu eu. Trebuie să recunosc că amîndoi am ajuns teferi pînă la mașină, datorită eforturilor mele, se înțe-

lege, de a-l menține pe linie dreaptă. Lucru de mirare însă, la ora aceea – nu știu care, că nu vedeam nici o clepsidră pe aproape – nu-mi venea să cred că-mi parcasem mașina atît de departe.

În fine, iată-ne ajunși acasă, după un adevărat slalom printre semafoare, semnalizări luminoase, claxoane și alte chestii de acestea menite să zăpăcească un om normal, care – surmenat – se întoarce la liniștea propriului său domiciliu.

Să dăm cezarului ce este al cezarului, mi-am spus după ce am lăsat ușa de la baie deschisă. Apoi m-am dezbrăcat, mi-am luat pijamaua și m-am predat lui Morfeu, care mi-a pus cătușele pînă dimineața.

Cum-necum, am fost amîndoi la birou la orele 11:45, record pe care m-am grăbit să-l consemnez pe sugativa care se află pe masa mea de lucru. Relaxat fiind, cu Bang culcat la picioarele mele, mi-am scuturat ușor sertarele, astfel încît să nu stîrnesc prea mult praful de pe ele. Rezultatul a fost acela că am sărit ca ars și am început să mă scotocesc.

Se înțelege că nu am dat de ceea ce căutam, altfel nu aș fi continuat scotocitul. Am luat bucată cu bucată fiecare din piesele de vestimentație care, în final, reconstituiau un tot în lipsa căruia Adam a trebuit să se mulțumească, în cele din urmă, cu o umilă și banală frunză de viță.

Nu e un secret pentru nimeni, nici pentru mine, mai ales, că ceea ce căutam era un anumit carnețel de însemnări, singurul lucru pe care-l luasem din apartamentul lui Edwin Preston. A mai trecut o jumătate bună de oră pînă mi-am amintit că în noaptea cînd a fost ucis proprietarul clubului de noapte eram îmbrăcat în costum de seară.

Eram gata să dau un telefon la mine acasă, să văd dacă nu sînt la domiciliu, cînd mi-am adus aminte că plecasem spre birou. Avînd această binevenită revelație, am încuiat biroul, lăsîndu-l pe Bang paznic în interior, am sărit în mașină – așa cum eram în acele momente,

numai în cămașă (pălăria și sacoul le lăsasem atîrnînd neglijent în cuier) – și am demarat spre locuința mea.

Nu știu cît timp fac în mod obișnuit (v-am mărturisit această lacună a mea de a nu consemna orar evenimentele), dar după ceva minute am ajuns teafăr la punctul terminus al rătăcirii mele prin oraș. Am sărit din mașină, am intrat în apartament, constatînd că nu era încuiat. A fost norocul meu, deoarece cheile le lăsasem la birou. În cinci minute, am priceput că prin camere a suflat un vînt cît se poate de nervos. Toate erau cu susul în jos, restul cu josul în sus. Abia m-am așezat pe un scaun, singurul rămas ca prin minune în picioare, și mi-am dat seama de cauza acestei dezordini planificate. Și cel care mă devansase căutase ceea ce nu găsisem eu, cel puțin deocamdată.

Disperat, am sărit de parcă aș fi stat pe jăratec și... fuga la birou. Desigur, cu automobilul care, în liniște, mă aștepta afară, cu motorul torcînd calm. Uitasem să tai contactul și bine făcusem, deoarece eram așa de nervos, încît nu știu dacă aș fi nimerit locașul cheii în contact.

De ce mă grăbeam să mă întorc de unde plecasem? Simplu de tot! Îmi amintisem că atunci cînd am plecat la birou, scosesem carnețelul din unul dintre buzunarele costumului de seară și îl pusesem în portmoneul pe care-l aveam în buzunarul de la piept al sacoului pe care îl purtam de obicei.

Sosit la birou, pe deplin liniștit acum că secretara tot nu venise, am scos portofelul din buzunarul amintit, am extras din el carnețelul și m-am așezat la masa de lucru. Am deschis compartimentul în care se găsea o anumită provizie atît de plăcută mie, m-am autoservit cu cîteva înghițituri din lichidul dătător de energie, recomandat în special hipertensivilor, mi-am aprins o țigaretă și m-am apucat de lucru.

Mai pe înțelesul tuturor, am deschis carnetul și, începînd cu prima pagină, m-am uitat ca mîța în calendar la diferitele note scurte ori numere de telefon, care nu-mi spuneau aproape nimic. După aproape o jumătate

de oră de răsfoire zadarnică, am avut bucuria să dau peste un număr de telefon urmat de un nume. În continuare – după nume, se înțelege – era trecut cu o scriere apăsată, cu litere de tipar, cuvîntul PERICULOS. Dedesubt, tot cu litere de tipar, se afla scris PERICOL DE MOARTE.

Cunoșteam atît numărul de telefon, cît și numele. Regret că încă nu vi-l pot divulga, cu toată legitima dumneavoastră nerăbdare. Îmi cer scuze, dar este în interesul cercetărilor să nu vi-l fac cunoscut. Vă promit însă că nu peste mult timp îl veți cunoaște și dumneavoastră, deși poate pentru cei mai mulți nu va fi nici o surpriză. Mai surprins am fost eu, deoarece această însemnare mă avertiza în mod direct că eram gata-gata să o iau razna.

Aflînd numărul de telefon, numele abonatului, cît și semnificația adnotărilor lui Edwin Preston, am simțit nevoia să mă remontez cumva, apelînd la una din sticlele pe care le aveam în barul meu aflat întotdeauna la îndemînă. Apoi, cu mintea limpezită, am început să gîndesc. Și tot gîndind eu așa adînc, cu ochii închiși, deconectat, am fost trezit din productiva-mi meditație de o tuse atît de discretă, încît brusc m-am dezmeticit.

Bang, care se așezase cu botul lipit de scaunul meu, mîrîia dezarmant.

Am ridicat capul și am zărit intrusul. Nu am tresărit, căci am o putere de stăpînire cum rar se întîlnește chiar și la eroii pozitivi din serialele TV. Am privit atent, cu ochii mari, pe cine credeți? Nu, nu ați ghicit și cred că este mai bine să vă spun, pentru a evita un eventual salt al tensiunii arteriale ce ar putea deveni periculos pentru sănătatea dumneavoastră.

În fața mea stătea țeapăn, cu picioarele larg desfăcute, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unui vas clătinat de valuri, cunoștința mea de aseară, Orson Stowe, cavalerul Ednei. Avea ochii strălucitori, o roșeață anormală în pomeți și broboane fine de sudoare la tîmple. Se cunoștea că își luase de foarte curînd tainul de droguri.

Mă ridicai în picioare, iar Bang mă imită imediat. Curios, dar nici nu-l lătră, nici măcar nu-l mîrîi. Nici eu.

Cîinele sta în așteptare, indecis. Stowe era și el tot în așteptare, dar decis, cu mîna dreaptă sub haină, desigur nu ca să caute un pachet de gumă de mestecat.

– Bună ziua, Stowe, deschisei eu ostilitățile cu această urare de întîmpinare, pe un ton ce vroia să pară normal.

– Pentru cineva nu va fi bună defel, răspunse el tăios, dînd dovadă că nu este animat de gînduri pașnice. Cred că avem ceva de discutat, continuă interlocutorul meu nedorit.

Eram cu ochii numai la mîna lui. Fusesem luat prin surprindere. Nu puteam face nici o mișcare, el avea toate avantajele de partea lui. Pînă să duc mîna la ham, pînă să scot revolverul, pînă să trag, avea tot timpul să mă ciuruiască, iar apoi să citească rubrica deceselor din ziarul local.

– Afacerile nu se tratează stînd în picioare, așa încît te rog să iei loc.

Dar Stowe părea că are alte intenții, pe care eu, cel puțin deocamdată, nu puteam să le contracarez.

– Ascultă, Tempest, ai primit un avertisment aseară. Îmi pare rău că nu te-am omorît. Ai avut un noroc orb. Ești primul care-mi scapă după primul foc. Ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala. Te-ai amestecat în treburi care nu te privesc. Ne încurci socotelile. Ți s-a hotărît moartea, iar eu va trebui să duc la îndeplinire sentința. Fă-ți rugăciunea din urmă! Număr pînă la zece!

Tocmai cînd timpul pe care – după părerea lui – îl mai aveam de trăit începuse să se scurgă cu rapiditate, mi s-a ivit șansa cea mare. Stowe scoase revolverul cu iuțeala fulgerului; abia am avut timp să mă feresc, cînd detună prima împușcătură. Din prag trăsese mîndrețea mea de secretară. Cînd sosise oare la birou, așa, pe nesimțite? Glonțul îmi arse tîmpla stîngă, în vreme ce fata se nărui leșinată.

Mai rapid decît v-ați putea imagina, răsună și cea de-a doua împușcătură. Era rîndul lui Stowe să-și manifeste prezența, dar și de această dată norocul a fost de partea mea. Bang se repezise la adversarul meu, îl prinsese de picior și nu-i mai dădea drumul. Cînd tocmai

săream peste birou, vrînd să plachez agresorul ca la rugby, am auzit o nouă împușcătură, dublată aproape imediat de un schelălăit. Stowe, înnebunit de durere, mă lăsase de sub observație și trăsese în cîine.

Atentatorul și cîinele se zvîrcoleau însîngerați pe podea. Nu puteam să trag pentru a nu lovi cîinele, care, fără îndoială, fusese atins de glonțul tras de Stowe. Pe de altă parte, nu vroiam să-l împușc nici pe agresor; el îmi trebuia viu.

M-am apropiat pe nesimțite de Stowe și, cînd mi-a venit bine, l-am pocnit cu patul revolverului drept în creștet.

Individul nu mai mișca, aflîndu-se undeva în lumea viselor. Secretara mea nu mă îngrijora prea tare, deoarece în curînd avea să-și revină. Cel mai șifonat părea credinciosul meu cîine, care – nemișcat, cu ochii închiși – răsufla sacadat, la fiecare expirație năvălindu-i din gură valuri de sînge. Eram ferm convins că fusese rănit cît se poate de grav.

I-am pus nemernicului cătușe la mîini și la picioare, după care i-am lăsat două rînduri secretarei, comunicîndu-i să mă aștepte și, ca să nu se plictisească, să-l păzească pe Stowe ca să nu facă vreo năzdrăvănie. Îl credeam pe individ în stare de orice, chiar și să-i facă o declarație de dragoste.

Am înfășurat într-un ștergar pieptul lui Bang, am luat cîinele în brațe și am pornit cu toată viteza în direcția clinicii unde lucra medicul veterinar Power, pe care-l cunoșteam de mai multă vreme. După ce l-a consultat, amicul meu a dat dispoziție să fie pregătită imediat sala de operație.

– Ce părere ai, doctore? l-am întrebat cu lacrimi în ochi. Fă tot ce este omenește posibil și vindecă-l. Acest cîine mi-a salvat viața.

Nu am putut să mai continui, ceva îmi strîngea dureros gîtlejul și lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Nu le ștergeam. Era una din puținele ocazii cînd nu regretam că sînt atît de sensibil la durerea altuia, că sînt atît de sentimental.

Doctorul Power m-a consolat și m-a calmat. Extraordinar cum știu doctorii să amestece în asemenea situații vorbele dulci de compasiune, cu cele dure, dar care, pînă la urmă, te liniștesc și îți insuflă curaj.

– Domnule Tempest, dumneata nu mai ai ce face aici. De acum încolo este treaba noastră. Vom face tot ce ne stă în putere pentru a salva viața prietenului dumneavoastră. Desigur, vă voi ține la curent cu starea sănătății sale.

I-am mulțumit – știam că Bang va fi bine îngrijit – și am plecat oarecum liniștit la locul dramei. Odată ajuns, am intrat ca o vijelie în birou și am rămas trăznit în prag.

Onorabilul domn Orson Stowe, tot cu cătușele puse, împodobit la gît cu un fel de colan confecționat din șnurul împletit în două sau în trei al draperiei, sta în vîrful picioarelor ca o balerină, spînzurat de galeria ce susținea draperia. Capătul șnurului era înfășurat pe mîna stîngă a secretarei, care se afla la masa mea de lucru și scria ceva. Era atît de concentrată, încît nici nu mi-a sesizat prezența. Din cînd în cînd, mecanic, trăgea de șnur atît cît Stowe să scoată limba de un cot, apoi îl slăbea, după care relua operația ce părea că o atrage destul de mult.

O priveam admirativ. Într-adevăr, drăguță fată... În ceea ce privește capitolul inventivitate, astăzi se depășise pe sine însăși, găsind cel mai eficace mijloc de a-l liniști pe nepoftitul oaspete. Tot ea găsise cea mai potrivită metodă de a se descotorosi de un patron care o neglija din toate punctele de vedere: să-l salveze dintr-o situație limită, trăgînd în el, în loc să-l țintească pe năbădăiosul intrus.

Oricum, chiar dacă întîrziase la serviciu și trăsese aiurea, îmi salvase viața, din care motiv îi eram profund recunoscător.

Aceste gînduri îmi treceau prin minte cînd fata înălță privirea. Se ridică brusc în picioare și dădu drumul șnurului, ceea ce avu drept rezultat năruirea pe parchet a prizonierului nostru. Trebui să caute mult

capătul inferior al fustei strîmte, care – atîta timp cît stătuse pe scaun – se ridicase fără să-și dea seama pînă la un nivel alarmant. În sfîrșit, îl găsi cam pe lîngă centură și reuși să-l coboare suficient de mult. Dar indiferent de situație, tot aveai ce admira.

– Ce te uiți așa? Doar nu ai vrea să umblu goală!

Glasul ei era puțin răgușit, dar ferm. Era glasul unei femei puse pe ceartă. Nu mă miram că mă tutuia.

– Mă uit că am la ce. Un astfel de spectacol de zile mari nu ai dat încă. Nu te jena dacă vrei să umbli goală. Nu am nimic împotrivă. Sînt sigur că numărul clienților noștri va crește, aspect ce nu trebuie neglijat.

– M-am săturat de biroul acesta infect și de clientela lui. M-am săturat și de patron, dacă vrei să știi. Pe masă ai demisia mea. De-mi-si-a!

Se opri ca pentru a urmări reacția mea la această veste pe care o considera neașteptată pentru mine.

Tăceam, deși simțeam cum mă năpădea bucuria. Nu lăsam să se citească nimic pe chipul meu. Era răzbunarea mea pentru tot ceea ce îmi făcuse luni și luni de zile.

– Vrei să cunoști motivele?

Nu am răspuns, bucuria îmi luase graiul.

– Cînd am acceptat acest post – continuă ea –, m-am așteptat să dau peste un patron adevărat, care să-mi facă morală, observații, să-mi dea ocazia de a vedea în el un bărbat ce merită ca o femeie ca mine să îi dea atenție. Dinadins am întîrziat, dinadins am făcut greșeli elementare în lucrări, dinadins nu am șters praful. În fine, dinadins ți-am căzut odată în brațe. Îți amintești momentul cînd te-a vizitat șeful poliției, iar eu m-am prefăcut leșinată. Mă tem că te-am și sărutat, în starea în care mă aflam. Ca să spun drept, eram gata să-mi pierd capul. Un patron adevărat mai aduce, sub un pretext oarecare, o floare, dacă nu un buchet, un cadou, de obicei mai scump... Și cînd te gîndești că ți-am pus pozele din ziare în album! În același timp, te rog să mă crezi, am sperat că voi lucra la o firmă serioasă, liniștită. Cînd

colo, aici se obișnuiește să se tragă cu pistoalele, boală de care m-am molipsit și eu.

Se opri, cu intenția de a-și recîștiga respirația. Profitînd de acest lucru, m-am apropiat de ea, după care am sărutat-o.

Mi-am desprins gura de pe buzele frumoasei mele interlocutoare, i-am desfăcut cu blîndețe mîinile, mi-am oglindit privirea în ochii ei și am îndepărtat-o de mine, după care l-am privit pe oaspetele nostru drag. Nici acum nu-și venise în fire.

– Te-am sărutat în ideea de a-ți mulțumi. Mai întîi, că nu m-ai împușcat, apoi pentru că poate mi-ai salvat viața. Trăgînd un foc de revolver, atentatorul și-a pierdut atenția, ceea ce i-a prilejuit lui Bang posibilitatea de a interveni. Totodată – să nu regreți – îți mulțumesc pentru faptul că mă părăsești, sper că pentru totdeauna. Salariul pentru timpul cît ai lucrat îl ridici de la avocatul meu. Și încă ceva: îți cer scuze că te-am dezamăgit ca patron și, poate, ca bărbat; dar dacă procedam altfel, ar fi fost împotriva principiilor mele, dacă ai auzit de așa ceva. Așadar, adio!

Nu știu cum a reușit să se stăpînească. Mi-a fost teamă să nu facă un infarct. M-a privit cu un dispreț suveran, a trecut pe alături ca pe lîngă un lepros și, ieșind pe ușă, a rostit delicat din vîrful buzelor, cu un glas suav cum nu i-l cunoșteam:

– Ai ratat și ultima ocazie, pederastule!

Copleșit de atîta drăgălășenie, m-am îndreptat către masa de lucru ca să mă asigur că demisia era acolo. Am citit-o cu foarte mare atenție, depunînd ceva eforturi să-i înțeleg conținutul.

În rezumat, eram un monstru, nu un patron, nu aveam maniere, eram anormal, etc., etc., și, culmea, din punct de vedere profesional, eram total necorespunzător.

Am apelat, cuprins de deznădejde din pricina loviturii pe care o primisem prin plecarea secretarei, la sticluța cu „otravă" și am supt cu nesaț atît cît mi-au îngăduit posibilitățile mele fizice. Abia după aceea m-am așezat pe scaun, am tras telefonul mai aproape, am

ridicat receptorul și, după ce a venit tonul, am format numărul de la FBI al prietenului meu, mister Vance.

Ca întotdeauna, nu s-a lăsat așteptat, eu relatîndu-i cu sufletul la gură întreaga poveste. A fost foarte interesat și m-a înștiințat că în scurt timp va veni o mașină care urma să-l ridice pe nepoftitul oaspete.

M-am îndreptat către ușă, acolo unde zăcea revolverul cu care trăsese propria mea secretară. L-am recunoscut imediat: era o vechitură de care se servise la timpul său un aboliționist. Îl cumpărasem demult, îmi plăcuse cum arăta, astfel încît îl păstrasem ca pe o antichitate. Și, iată, ca prin minune, la momentul potrivit a apărut în mîinile celei la care nu mă gîndisem niciodată. Am avut, ce-i drept, puțin noroc, fapt de care eram cît se poate de conștient.

Între timp, domnul Orson Stowe se deșteptase – la propriu, căci la figurat nu-mi puneam mari speranțe –, privindu-mă întrebător. Părea nervos. În situația lui, și eu aș fi fost. I-am cules abia acum pistolul de pe jos, prinzîndu-l în batistă. Nu vroiam să șterg amprentele pe care le lăsase. Ar fi putut să nege că l-a avut vreodată și că ar fi încercat să mă pună în situația de a ghici cu o fracțiune de secundă mai devreme de a trage destinația pe care mi-a hotărît-o – iadul sau raiul –, cu toate că nu de el depindea stația terminus.

Soneria de la intrare mă avertiză că anumiți inși interesați – desigur, de la FBI – doreau să mă viziteze și să ridice coletul. Constatînd că secretara mă părăsise, am apăsat pe buton și ușa s-a deschis, permițînd astfel accesul așteptaților oameni ai legii.

Abia acum mi-a căzut fisa. Cum de a intrat în birou domnul Orson Stowe, dacă propria-mi secretară nu se afla prin partea locului ca să-i deschidă, eu găsindu-mă, după cum vă aduceți aminte, într-o stare de inexplicabilă melancolie. Mi-am răspuns tot eu (altă persoană nu se afla prin preajmă): poate lăsasem ușa deschisă, că doar nu era prima dată cînd îi invitam astfel pe infractorii ocazionali să invadeze modestul meu birou.

Mai exista, tot atît de sigur, și varianta ca respectabilul domn Stowe să fi forțat ușa de la intrare. Era posibil, întrucît numai eu aș fi putut să-i facilitez accesul, decuplînd fără să-mi dau seama alarma, atunci cînd revenisem atît de grăbit de acasă.

Un ciocănit insistent la ușa biroului m-a anunțat că cei așteptați ard de nerăbdare să mă vadă. La invitația mea, intrară în încăpere doi indivizi pe care, dacă i-ai fi văzut pe înserat, te-ai fi grăbit să treci în fugă pe trotuarul celălalt.

– Acesta este, îl puteți lua, le spusei după îndeplinirea formalităților de rigoare.

Nici ei și nici prizonierul lor nu scoaseră vreun cuvînt și, pînă să-mi dau seama, plecaseră. Am simțit cum mă cuprinde o stare ciudată, un amestec de tristețe, părere de rău, nostalgie, dor de ceva nedefinit, de ceva ce-mi lipsea ca să umple golul din suflet.

Mă aflam singur într-o încăpere prea mare pentru nevoile mele, sărăcăcios mobilată, lipsit fiind de prezența unei persoane apropiate, a cărei vedere să-mi facă plăcere. M-a fulgerat gîndul să dau un anunț la vreun ziar, pentru a angaja o secretară, dar mi-a fost teamă că s-ar putea să am șansa să se prezinte tocmai aceea care abia plecase, așa că, pentru moment, am renunțat.

Zbîrnîitul telefonului m-a făcut să tresar. Am ridicat receptorul și medicul veterinar Power m-a anunțat cu menajamente și plin de compasiune că, spre sincerul său regret, nu a mai putut face nimic pentru sărmanul Bang.

Fără nici o vorbă, am lăsat receptorul în furcă.

M-am gîndit nostalgic, cu durere și cu multă milă, la bietul meu prieten de suflet. Sărmanul Bang, îmi salvase viața, riscîndu-și-o pe a lui fără să stea în cumpănă. Am dorit să scap de atîtea ori de el, dar soarta a vrut să nu ne despărțim pînă la ora care i-a fost fatală.

Am strîns pleoapele pînă la durere, ca să nu las lacrimile usturătoare să-mi curgă pe obraji. Am întins orbește mîinile, am deschis ușa ce adăpostea ispita mea cea de toate zilele și am băut direct din sticlă, pînă cînd am înțeles că nu mai pot respira. Operația s-a dovedit

salutară, deoarece – pe moment – alt tratament nu cunoșteam.

În cele din urmă m-am consolat, astfel încît am părăsit gîndurile negre care mă copleșiseră; am adoptat o ținută corespunzătoare și m-am îndreptat către FBI, unde doream să-l caut pe amicul meu, Vance. Ca întotdeauna, cel pe care intenționam să-l întîlnesc m-a primit cu o studiată prietenie.

Mi-a explicat că individul ce se prezenta sub numele de Orson Stowe era în realitate All Butcher, cunoscut de multă vreme ca unul care, pentru cîțiva amărîți de dolari, ar fi fost în stare să-și omoare propria-i mamă. Nu îl interesa identitatea victimelor. Principalul era să i se plătească. Se pare că, de la un timp, nu mai găsea angajamente, deoarece căzuse în patima drogurilor. Acum, cînd nu le mai avea, era în stare să omoare pe oricine, numai să-și poată procura praful de prizat ori injecția dătătoare de iluzii.

Cînd prietenul meu mi-a spus cine l-a racolat pe Orson Stowe, nu m-am mirat. Mă cam așteptam la așa ceva. Citisem doar cele menționate în carnețelul lui Edwin Preston, patronul locantei cunoscute sub denumirea de *Night Club*.

– Mi-a mărturisit, continuă amicul meu, că pe Snag și Ruskin el i-a ucis, din îndemnul aceleiași persoane care l-a trimis la tine să te lichideze. Acum, persoana în cauză este patronul lui, întrucît îi poate procura drogurile de care are nevoie în permanență. Stowe, alias Butcher, a mai spus că trebuie să ne grăbim pentru a pune mîna pe acest personaj din umbră, altfel mîine dimineață va fi prea tîrziu, deoarece va părăsi țara, sub un nume fals, cu un avion al unei companii străine. El, adică Stowe, urma să-l însoțească.

Știam ce am de făcut. I-am spus-o și prietenului meu, care mi-a aprobat planul cu unele rezerve. Socotea că îmi asumam un mare risc.

Înainte de a pleca, am dat cîteva telefoane: la aeroport, la *Safety Bank*, la biroul de voiaj *Round the World*. De la acesta din urmă, ca și de la bancă, mi-au comu-

nicat că ar fi mai bine să-i vizitez personal, deoarece informațiile solicitate de mine sînt confidențiale. La insistențele mele motivate prioritar de factorul timp, mi s-a răspuns politicos că nu este cazul să insist.

Am sărit în mașină, îndreptîndu-mă cu puțin peste viteza legală spre *Safety Bank*, unde directorul mă aștepta cu situația la zi. În viteză – pentru că nu aveam timp de pierdut –, m-a informat că persoana la care mă refeream a ridicat cu o zi înainte suma de o sută de mii de dolari, rămînînd cu un cont activ de zece dolari mari și lați.

Cînd să plec, sub impulsul unei inspirații de moment, l-am întrebat pe casier în ce mod a efectuat plata. Acesta mi-a răspuns, fără să pară mirat de întrebare, că sub forma a 20 de cecuri la purtător, a cîte 5 000 de dolari fiecare, plătibile la orice bancă din țară sau din străinătate.

De la bancă m-am dus la biroul de voiaj *Round the World*. Nu mai era mult pînă la închidere, clienți nu mai erau, astfel încît nu a trebuit să pierd mult timp pînă să ajung la funcționarul care mă interesa.

Deoarece prin partea locului nu se mai afla, după cum v-am informat, nici un doritor să-și piardă vremea prin avioane și autocare, amabilul funcționar m-a anunțat că îmi stă la dispoziție. În consecință, am pătruns fără sfială în sanctuarul unde oficia de unul singur, mi-a oferit o țigaretă, servindu-se și el, după care, numai zîmbet și amabilitate, m-a întrebat despre motivul prezenței mele în acel loc.

După ce m-a ascultat cu o nerăbdare pe care nici măcar nu știa să o ascundă, mi-a cerut fotografia persoanei care mă interesa. Întrucît nu aveam la mine așa-ceva, am descris cît m-am priceput de bine fizionomia persoanei căutate. M-am gîndit că în filme și în romane, în asemenea cazuri, este arătată o colecție întreagă de fotografii, dintre care cel întrebat nu avea decît să aleagă. Eu, după cîte știți, nu eram tributarul rutinei și nici al birocrației.

Din descrierea mea, domnul cutare (i-am uitat numele, de altfel fără importanță în economia aspectelor pe care vi le relatez) a recunoscut-o pe una dintre clientele care l-au vizitat în ziua aceea. În ceea ce o privește, nu am fost de acord cu numele pe care îl adoptase, dar nu am avut încotro: trebuia să mă înclin în fața evidenței. Am mai întrebat dacă i s-a reținut biletul de avion, răspunzîndu-mi-se că i s-a reținut prin comandă telefonică, persoana interesată urmînd să-l ridice de la una din casele de bilete de la aeroport.

În trei sferturi de oră, după ce am părăsit agenția de voiaj, am sosit la aeroport. Ajuns la destinație, m-am grăbit mai întîi să dau două telefoane.

La ghișeul șase, unde mi se spusese că a fost solicitată reținerea biletului de avion, m-a luat în primire o persoană de sex opus, atît de primăvăratică și de apetisantă, încît dacă m-aș fi apropiat mai mult de ea, mi-ar fi fost teamă că am fi devenit un cuplu de gemeni siamezi. Vă mărturisesc sincer că nu mi-ar fi părut rău.

Mi-am dat seama jenat că, deși mă uitam la ea ca vițelul la poarta nouă, respectiva mă privea la rîndul său cu un vădit interes.

– Spuneați, așadar, mister..., sună glasul ei cristalin.

Nu spusesem de fapt nimic. Mi-am venit în fire cu iuțeala care nu-i caracterizează pe toți detectivii particulari și am înțeles că mi se adresa nu din interes personal. Pentru ea nu existau indivizi ca mine, ci totul era dictat de profesie.

– Mă numensc Nick Tempest, admiratorul dumneavoastră devotat, mult stimată domnișoară. Am venit...

– Sper că nu pentru a-mi face declarații de dragoste, așa deodată, ați bătut drumul pînă aici. Cred că vă pierdeți timpul în mod gratuit; al meu este plătit, firește.

A dovedit calm, grație și mult farmec, fără a lăsa să treacă neobservat ușorul sarcasm din glasul ei.

– Stimată miss... miss... M-am oprit, constatînd puțin surprins că încă nu-și spunea numele.

– Continuați, continuați, gînguri ea cu o voce ușor cîntată, de sopranã de coloraturã. Numele meu nu are importanță.

– Stimată miss X, reluai după această încurajatoare întrerupere, aș dori să vă cer informații despre o anumită persoană.

La întrebarea-i mută ce i se citea în priviri, am încercat să creionez cît m-am priceput mai bine chipul celei pe care intenționam să o găsesc cu orice preț, pronunțîndu-i în plus numele.

După ce am terminat, a fost rîndul meu să o privesc întrebător.

– Da! spuse fără să stea pe gînduri interlocutoarea mea. A trecut azi pe la noi, dar nu i-am eliberat biletul de călătorie pe numele pe care susțineți că îl poartă. Am fost surprinsă de ținuta sa îndrăzneață, de privirea provocatoare și de croiala costumului.

– Dar atunci, pe ce nume a cerut să fie înscrisă?

– S-a înscris pe numele... Stați să verific.

– Nu este nevoie... Rita, Rita Odball vă spune ceva? Asta, dacă aveți memoria numelor.

– Desigur, numele este cam ciudat și aș zice foarte rar. Pare mai mult o poreclă.

– Și pentru ce direcție i-ați eliberat biletul de avion, dacă nu vă cer prea mult.

– Sînteți modest, domnule Tempest. Există unii care mi-au cerut mult mai mult. Au avut pretenții care au depășit sfera activității mele de birou. Dumneavoastră însă...

– Și bineînțeles că i-ați pus la punct! spusei eu, gîndindu-mă la interese ceva mai apropiate de preocupările mele.

– Vă mai îndoiți? replică ea, fixîndu-mă cu niște ochi mari, cum nu mai văzusem la nimeni pînă atunci (desigur, marfă de import).

Pe buze îi juca un zîmbet enigmatic, ca al Giocondei înainte de a fi pictată de... de... Așa lapsus n-am mai pomenit. Îl știți dumneavoastră, e unul mare, care a făcut de toate: pictură, fresce, medicină, aviație, artilerie

și cîte altele. Așa era cîndva, pe vremea aceea. Lumea era plină de genii. Fiecare cătun, sat, oraș sau țară avea din belșug, nu ca azi cînd femeile nasc numai politicieni sau escroci și cîte un milionar pe ici-colo, dar nici un geniu despre care să vorbească lumea întreagă.

M-am gîndit că era timpul să plec pînă nu luam foc, mai ales că nu știam numărul de telefon al pompierilor involuntari și nici unde se aflau stingătoarele ori dacă funcționau.

M-am îndoit, într-adevăr, dar nu de spusele tinerei, ci dacă era cazul să-mi iau adio pentru totdeauna, cum se plîngea cineva într-un cunoscut cîntec, care a fost în vogă pe vremea copilăriei bunicii. Ei, pe vremuri, se compuneau cu adevărat cîntece, se dansa și se iubea. Urmau logodna și căsătoria. De cancer nu se pomenea, iar SIDA nu fusese inventată încă. O gravă lipsă a celor care purtau răspunderea pentru sănătatea lumii. Asta era situația atunci.

Astăzi – ar fi păcat să cîrtim – ne bucurăm din plin de tot ce nu au avut parte străbunicii noștri. Avem cancer și SIDA. Avem șomaj, falimente, dezastre naturale, lovituri de stat, războaie și crize petroliere. Atunci ce altceva ne mai trebuie? De ce ne mai plîngem? Dar poate cineva să pună astăzi zăbală gurii lumii? Îndată se constituie comitete, comisii ce propagă drepturile omului, la care se raliază imediat partidele ecologiste și partidele celor fără de partid. Odată crizele depășite – vot de neîncredere, alegeri libere cu urne trucate, șantaje, procese –, la putere vine partidul speranțelor pierdute și roata se învîrtește cît se învîrtește, pînă se rostogolește într-o prăpastie, și de aici revoluția care nu va aduce libertate, egalitate, fraternitate (frumoase cuvinte, dar fără prea multe semnificații pentru omul de rînd). Parcă a adus vreodată revoluția altceva decît morți, dispăruți, infirmi, subjugare, inegalitate socială, iar în loc de fraternitate, cultul fratelui mai mare sau dictatul unui pumn de oameni? Ar mai fi multe de spus, dar mai bine să le spună alții.

– Să fim serioși, am încheiat cu glas tare gîndurile mele, lăsînd-o, deși nu am intenționat, pe miss X cu frumoasa-i gură în formă de zero, ca să nu spun căscată de surprindere.

Am plecat pe fundalul acestei scene antologice, la care am fost martor de înaltă clasă, autor al scenariului și un actor dintre cei mai valoroși, cel puțin așa îmi imaginam.

Afară mi-au dispărut fumurile unei celebrități efemere, gîndindu-mă că nu era tocmai timpul potrivit să umblu cu capul în nori.

Instalat comod în propria-mi mașină, mi-am făcut planul de bătaie. Trebuia, în primul rînd, să fac două vizite. Nu a durat mult pînă cînd m-am hotărît. De altfel, timpul nu constituia atunci principalul meu aliat. Motivele erau suficiente pentru a mă determina să dau dovadă de un dinamism pe care, în condiții normale, l-aș fi amînat pe altădată. Dar, din nefericire, condițiile nu erau normale.

Ajuns la destinația propusă, m-am asigurat că imobilul era supravegheat cît se poate de discret. Un cîrd de copii tocmai făcea slalom printre picioarele unui malac, mîndru de hainele civile abordate probabil din înalt ordin.

Întrucît întîmplător acel imobil mă interesa și pe mine, am înșelat așa cum știam numai eu vigilența paznicului de ocazie, sfîrșind prin a suna la ușa apartamentului cu numărul 65.

După o întîrziere puțin studiată, ușa s-a deschis și, în prag, m-a întîmpinat numai zîmbet frumoasa Rita.

În prezent, era de ocupație fără; fostă secretară, ca să nu se plictisească în orele libere, măsura trotuarul în lung și în lat, fără a pierde ocazia, contra unui tarif destul de piperat, să-și închirieze farmecele cu care o dotase cu multă risipă natura.

– Domnul Tempest, ce surpriză plăcută! exclamă ea plină de bucurie. Poftiți, vă rog, în casă și scuzați deranjul. Abia m-am sculat, am avut o noapte foarte agitată...

Cu poftitul în casă și cu faptul că avusese o noapte agitată eram de acord, nu însă și cu surpriza, deoarece îi telefonasem doar că voi veni și îi cerusem să rămînă acasă. Același lucru îi spusesem și celeilalte persoane, cu prilejul celui de-al doilea telefon pe care-l dădusem. Vă amintiți doar că am dat două telefoane, nu?

Ocupa o încăpere cochetă, curată, care nu era încărcată cu mobilă sau cu o groază de nimicuri – aș spune, aranjată cu gust. Atît locuința, cît și gazda nu lăsau cu nimic să se vadă că veniturile necesare întreținerii amîndurora proveneau din practicarea unei meserii vechi de cînd e lumea.

În vreme ce Rita prepara cafeaua, m-am uitat la volumele care umpleau un corp de bibliotecă mic, cu geamuri. Am remarcat o biblie – o găseai pretutindeni, dar mai ales în camerele de hotel, în speranța iertării păcatelor – și o colecție pe ultimul an a revistei *Medicina în familie*. Această publicație este foarte interesantă și, în același timp, necesară. Te învață cîte ceva despre toate bolile din lume – nu cum să le eviți, și nici cu ce leacuri poți scăpa de ele. De asemenea, noțiunile, textul și stilul sînt la cel mai înalt nivel, dat fiind scopul propus, de popularizare a termenilor științifici cu specific medical. Fiecare articol cuprindea 90% citate în latină și greacă, pentru a putea fi mai pe înțelesul tuturora. Mai erau cîteva reviste porno, pline de fotografii artistice ale unor activități despre care bărbații vorbesc în gura mare, iar femeile numai la ureche, dar tot vorbesc. Aveau un conținut plin de moralitate, proslăvind unele dintre virtuțile cuprinse în cele zece porunci. Alături de reviste, se aflau cîteva zeci de romane pasionale, pe care, citindu-le, versi torente de lacrimi de mila „ei" și mai puțin, ori deloc de mila „lui". De asemenea, am constatat prezența cîtorva volume ale unor autori clasici, acestea nerăsfoite, spre satisfacția autorilor, decedați din prea mult plictis în fotoliile academiilor de pretutindeni.

Apăru și gazda, aducînd cafelele pe o tavă uriașă, încărcată și cu două sticle pline cu niște lichide al căror

aspect era tentant pînă și pentru un anahoret retras în pustiu imediat după naștere, pentru că nu putea suporta laptele.

Rita puse tava pe masă, îmi întinse o ceașcă și turnă în două pahărele din lichidul conținut de una dintre sticle.

Am aruncat o privire la etichetă, dar nu m-am lămurit. Era o marcă de băutură pe care nu o cunoșteam. Se numea VOTKA, fabricată în Egipt, nu în Rusia. Pe aceasta din urmă o băusem de cîteva ori și o apreciasem ca pe cel mai eficace mijloc menit să te expedieze la cele veșnice. În cealaltă sticlă, judecînd după etichetă – dar cine se mai ia azi după etichete –, zăcea de cîțiva ani cunoscutul *Horse Guards*.

Mi-am spus că ar fi fost mai bine să începem a bea din aceasta din urmă, pînă nu ieșeau cavaleriștii la pensie. Dar în casa altuia, nu oaspetele hotărăște în locul gazdei, ci – dacă nu mă înșel – invers.

Am privit-o pe Rita Odball cuprins de curiozitate, întrebîndu-mă aproape fără să vreau ce împrejurări potrivnice o determinară să aleagă meseria pe care o practica, eram sigur, cu mult succes. Cauza era poate această viață cîinoasă, dătătoare de speranțe deșarte, sau poate unele plăceri pe care nu oricine le poate oferi atunci cînd trebuie.

Nu intenționam să ghicesc – nu acesta era rolul pe care-l jucam într-o piesă pe care nu eu am inventat-o. Nu făceam decît să încerc rezolvarea unui caz soldat, din nefericire, cu mai mulți morți. Eram un simplu pion angrenat într-un joc nedorit. Nu găsisem încă vinovatul sau, poate, vinovații, dar situațiile în care mă aflasem pînă în momentul în care ajunsesem la ușa acestei femei m-au determinat să învăț multe. În primul rînd, multiplele ipostaze în care se poate afla un om, chiar dacă dorește sau nu, iar în al doilea, comportamentul diferit pe care-l adoptă în funcție de situațiile respective. Era poate vina mea că gîndeam prea mult sau, mai bine spus, încercam să disec firul în prea multe părți, dar – ce

să fac? – acesta era rolul meu, că doar eram detectiv, nu-i așa?

Rita era îmbrăcată într-o rochie decentă de casă, care o prindea de minune. De altfel, nimic din modul ei de a fi, cînd era în afara „orelor de program", nu amintea de ocupația ei „caritabilă". Mai mult, ea nu aducea clienți acasă. Pentru ce era obligată să facă existau hoteluri destule, atîta vreme cît domiciliul solicitanților nu putea fi violat.

Am gustat din vodcă așa cum scrie la carte, adică dînd peste cap conținutul paharului, am băut cafeaua pe îndelete, trăgînd cîte un fum de țigaretă, cum cere protocolul în astfel de ocazii.

Nu am discutat decît fleacuri, ca de exemplu despre vreme, aceasta aflîndu-se în răcire ușoară, dacă te luai după buletinele institutului de specialitate, deși pînă și cîinii scoteau limba de un cot din cauza căldurii. Apoi, discuția a vizat, în lipsă de alte subiecte, prietenii comuni. Unii îmi mai trecuseră prin mînă, alții urmau – prin forța împrejurărilor și a unei soarte implacabile – să-mi fie atît de aproape, pe cît permiteau cătușele cu care îi prindeam de mîna stîngă.

După cafea, am degustat coniacul a cărui marcă amintea de herghelia cavaleriei de gardă. Cînd și cel de-al treilea păhărel de *Horse Guards* a parcurs calea normală, ochii ei au devenit mai strălucitori, cu sclipiri jucăușe, ce mă îmbiau să trec ferm la ofensivă. Nu-mi dau seama cine ar fi putut rezista tentației.

Ca să ne simțim mai bine, ne-am găsit adăpostul pe o sofa. Se uită de cîteva ori la mine, cîntărindu-mă, curioasă ca un medic din comisia de recrutare, și se îmbujoră cînd își mută privirea la patul ospitalier. Întîmplător, rochia de casă se desfăcuse din cordon, nu de alta, dar ca să am ce vedea în lipsa nudurilor de pe pereți. Și aveam ce admira, vă asigur.

Dîndu-mi seama că timpul trece și pentru a evita o eventuală decepție din partea frumoasei mele interlocutoare, am crezut că este normal să trec la lucruri mai prozaice.

– Rita, te asigur că prețuiesc ceea ce intenționezi să-mi oferi. Apreciez atmosfera caldă, intimă chiar, pe care am găsit-o aici la tine, imediat ce ți-am păsit pragul. Crede-mă, nu vreau să te jignesc refuzînd ceea ce aș vrea să sper că este o pură pornire afectivă din partea ta, dar a venit timpul să cunoști motivul vizitei mele.

Am privit-o plin de înțelegere și, în același timp, cu duioșie. Această femeie drăguță, înaltă și subțire, cu o privire încărcată totuși de tristețe avea atît de rar prilejul să audă o vorbă bună, simțea atîta nevoie de a i se arăta și alte simțăminte decît cele de o natură ceva mai specială, de a trăi momente cînd să fie tratată ca orice ființă omenească – și Rita nu făcea excepție –, încît i-am zărit ochii înotînd în lacrimi.

– Vă rog să mă scuzați, mister Tempest, dacă v-am înșelat cumva așteptările, spuse ea cu glasul tremurător. Vă rog să nu fiți supărat și să nu țineți seama de clipa de rătăcire pe care am trăit-o, crezînd că veți accepta singurul lucru pe care vi-l puteam oferi din toată inima.

Se cunoștea din felul cum vorbea că biata Rita apucase și zile mai bune, că frecventase o școală și primise o anumită educație. Acum toate acestea erau pentru ea de domeniul trecutului, iar viața o silea la cu totul altceva.

– Nu, Rita, nu sînt supărat, te rog să mă crezi. Motivul prezenței mele alături de tine lasă în umbră intențiile tale, pe care le apreciez la justa lor valoare. Vreau să te întreb cîte ceva și aștept ca răspunsurile tale să aducă unele clarificări în cazul pe care îl cercetez. Te anunț, totodată, că ai libertatea să-mi răspunzi sau să mă refuzi, după cum vei crede de cuviință. Ei, ce zici?

– Întrebați-mă și vă voi răspunde, spuse ea cu fermitate.

– Fii drăguță și-mi arată cartea de identitate.

Fără o vorbă, Rita ieși pentru o clipă din cameră și se întoarse cu poșeta ei mare, încăpătoare. Se așeză la loc, desfăcu poșeta și-mi întinse documentul solicitat.

Am studiat cu atenție rubricile completate, iar apoi am privit-o pe Rita, vrînd să-i confrunt fizionomia cu

imaginea din fotografie. La fiecare rubrică referitoare la identitate, o întrebam, după ce luam cunoștință de datele din document. Am trecut cu repeziciune peste acele rubrici pe care nu le consideram importante.

Totul a decurs normal, așa că i-am înapoiat actul de identitate, pe care l-a pus liniștită în geantă.

Odată terminată această corvoadă, Rita a umplut din nou paharele, am ciocnit unul în sănătatea celuilalt, avînd ocazia să mă conving ce surprize îți oferă uneori scurgerea timpului. Cînd am dat paharul peste cap, am simțit cum ceva mă izbește în creștet, dar m-am liniștit pe dată, dîndu-mi seama că între timp cavaleriștii își potcoviseră caii.

Cum am pus paharul pe tavă, mă fulgeră un gînd, desigur, urmarea firească a loviturii de copită.

– Rita, vrei să-mi mai dai o clipă actul tău de identitate?

Se uită la mine cu mirare, îl scoase din geantă și mi-l înmînă. Îl deschisei cu rapiditate și am căutat data emiterii. Era eliberat la 4 aprilie.

Era să sar de pe scaun. Fără îndoială, documentul respectiv era al Ritei, dar cel vechi nu se mai afla în posesia ei. Așadar, Rita îl pierduse și își scosese altul.

– Cînd ți-ai pierdut cartea de identitate?

– Acum trei, patru zile, mai precis pe 2 aprilie. Am declarat celor de drept și, dată fiind situația mea, am primit-o pe aceasta.

– Îți amintești în ce împrejurări ți-a dispărut?

– Dacă stau și mă gîndesc bine, a fost în seara cînd Orson Stowe, nu cred că-l cunoașteți, a înnoptat pentru prima dată la mine. Cu respectivul am făcut o excepție. Mi-a fost recomandat și am fost sfătuită, în același timp, să mă port frumos cu el..., să-l adăpostesc pentru un timp. Am fost recompensată pentru deranj, spunîndu-mi-se totodată să nu suflu o vorbă nimănui. Acum cînd, datorită prezenței dumneavoastră la mine, înțeleg că dacă aș ascunde adevărul v-aș crea dificultăți în derularea cercetărilor pe care le întreprindeți, nu am de ce să mai păstrez tăcerea.

– Cine ți-a propus să-l adăpostești?

– Ken Snag, răspunse ea fără să stea pe gînduri.

– Să recapitulăm, dacă vrei. Orson Stowe a rămas peste noapte la tine. Nu întîmplător, deoarece ți-a fost recomandat de Ken Snag. Dispariția subită, să spunem, pierderea legitimației, a coincis cu prezența lui Stowe la tine în casă. Ce impresie ți-a făcut?

– Ca bărbat era o raritate, știți ce vreau să spun. Nu mi s-a mai întîmplat să întîlnesc mulți ca el. Ca om însă, trebuie să vă mărturisesc, îmi era frică de el. Părea că nu se teme nici de Dumnezeu și nici de diavol, că nu are nimic sfînt pe lume. Se și droga. Începînd cu data de 4 aprilie, s-a mutat de la mine. A venit Ken și l-a luat; nu știu unde s-au dus. Vă rog să mă credeți, nu vă ascund nimic.

– Bine, bine, Rita, te cred. Te înștiințez însă că ceea ce mi-ai relatat va trebui să consemnezi oficial atunci cînd vei fi audiată.

– Dacă spuneți dumneavoastră, domnule Tempest, sînt de acord din toată inima.

– Dar în privința revolverului pe care mi l-ai arătat cînd a fost ratată încercarea de a mă ucide ai de adăugat ceva față de ceea ce mi-ai spus atunci?

– Despre revolver nu am nimic de adăugat, dar am să vă spun ceva nou. L-am întîlnit pe Orson ieri, mai bine zis, aseară. Îmi făceam liniștită serviciul pe College Street, cînd am fost oprită din plimbare de o voce care venea din umbra platanilor. Știți că strada este mărginită pe ambele laturi de platani mari și deși. Nu m-am temut. Am mai auzit asemenea voci de oameni grăbiți să facă dragoste în mijlocul naturii, ca să zic așa. Am crezut că și atunci era vorba tot despre asta, așa încît m-am apropiat.

– *Nu te speria Rita, sînt eu, Orson.*

– *De ce nu ieși la lumină? De ce te ferești?*

– *Nu vreau să fiu văzut, atîta tot. Este mai bine pentru tine să nu știi nimic. Unde putem sta de vorbă și după aceea știi ce urmează. Plătesc bine, acum dispun de ceva gologani.*

Am mers la mine acasă, am mai stat de vorbă și am făcut dragoste.

– Rita – am intervenit eu –, nu mă interesează calitățile atletice sau de altă natură ale lui Stowe. Pentru mine prezintă interes ceea ce ați discutat.

– La concret, domnule Tempest, din una, din alta, Orson m-a întrebat iarăși de dumneavoastră. Dacă vă cunosc bine, adică, înțelegeți, din toate punctele de vedere, de cînd și care sînt relațiile actuale dintre noi, dacă veniți pe la mine și la ce interval de timp. Dacă știu în ce problemă sînteți angrenat, dacă ați lăsat să se înțeleagă pe cine anume urmăriți și alte asemenea lucruri, întrebări la care am răspuns negativ, vă rog să mă credeți.

O credeam, deoarece spusele sale erau confirmate integral de ceea ce aflasem de la prietenul meu, Fred Device, barmanul de la *Black Book*.

– M-a mai întrebat, reluă Rita, dacă pot să păstrez o taină și, la răspunsul meu afirmativ, mi-a spus că s-ar putea să-mi lase în păstrare o vioară, dar că nu este sigur de așa ceva. Mi-a cerut, să-i spun dacă da, sau nu, ca să știe cum să procedeze.

I-am răspuns că dacă este ceva necurat la mijloc, să nu mi-o aducă, fiindcă nu o voi primi, căci nu doresc să am încurcături de nici un fel cu poliția. El m-a liniștit, spunîndu-mi că nu era nimic necurat la mijloc și a schimbat vorba.

În zori, a plecat. Oricum, cînd m-am trezit, pe la orele nouă, era plecat. Unde, nu am habar. Nu m-a trezit, nu mi-a lăsat nici o sumă de bani și nici numărul de telefon la care să-l găsesc.

– Rita, nu ai avut noroc cu el. Bine că nu te-ai încurcat sentimental cu un asemenea individ. Nu ai pierdut nimic. Cînd l-ai întîlnit, era urmărit pentru cîteva omoruri. În momentul de față, este arestat. Acum stă și așteaptă finalizarea anchetei și, ca un aspect inevitabil, rostirea sentinței, care s-ar putea să constea în pedeapsa cu moartea.

Acesta este omul nostru și fii bucuroasă că, pentru tine, lucrurile s-au terminat cu bine. În momentul în care ar fi considerat că știi prea multe, te-ar fi lichidat fără să stea pe gînduri. Este ucigaș de meserie, un individ care trăiește din banii pe care îi primește de la cei care îl angajează să ucidă.

Rita devenise palidă, iar eu vedeam cum îi tremura mîna pe sticla din care turna în pahărele lichidul îmbietor. Îmi era milă de ea, cînd îi vedeam ochii înlăcrimați. Îi trecui dosul palmei peste obraji cînd, pe neașteptate, îmi prinse mîna și o duse la buze. Nimeni nu mai făcuse un asemenea gest față de mine. O asemenea manifestare a fost atît de neașteptată, de neobișnuită și de patetică, iar eu atît de surprins, încît nu am știut pe moment ce să fac.

Mi-am stăpînit nodul care mi se pusese în gît, m-am ridicat și am sărutat-o pe frunte.

– Îți mulțumesc, Rita, pentru toate, dar mai ales pentru sinceritate, pentru sufletul tău bun, am spus și am ieșit, lăsînd-o cu fruntea rezemată de masă, plîngînd în hohote.

Afară, am spus muntelui pe post de polițist, care ținea casa sub observație, să continue supravegherea și la cel mai neînsemnat indiciu că ceva nu este în regulă, să-și alerteze șefii.

M-am urcat în mașină și am pornit spre cea de a doua locuință unde îmi anunțasem vizita și unde ar fi trebuit să fiu așteptat. Pe drum, am oprit în dreptul unei cabine telefonice, am coborît și am dat un telefon prietenului meu de la FBI, întrebîndu-l dacă obținuse date inedite în problema care ne interesa.

M-a chestionat asupra stadiului în care mă găseam; i-am răspuns că am ajuns aproape de stația terminus și că – firește – am emoții. Mi-a urat mult succes și mi-a spus că dacă finalizez cu bine acțiunea, să îi dau un telefon, că el nu va pleca de la birou pînă nu va avea vești de la mine.

După ce am părăsit cabina telefonică, am mers cît am mers și am oprit după aproape 20 de minute.

Iată-mă ajuns aproape de capătul rătăcirilor mele, mi-am spus, cînd am oprit mașina. Nu, nu atunci, sînt sigur, ci cînd am coborît și am văzut la 50 de metri mai departe, pe trotuarul pe peste drum, stînd la vedere, un agent FBI, ca orice om cinstit, în fața unei vitrine cochete, plin cu nimicuri femeiești, atît de mici și delicate, încît patronul magazinului pusese la îndemîna clientelei un număr suficient de lupe și de microscoape.

Fala FBI era un copoi, ca mai toți copoii, fie ei de la amintita instituție, fie din altă parte. Puteai să treci pe lîngă el fără să-l observi – acesta era și scopul pentru care fusese plantat acolo. Era înalt cît muntele Everest, își cerceta pistolul la fiecare două minute, ocupa vitrina cu spatele și se uita fix spre intrarea unei case cu două etaje. Tot la trei minute, un alt tip cu aceeași talie se apropia de el sub pretextul că-i solicită un foc pentru a-și aprinde țigara, deși era vădit că primul nu fuma. Își mai depănau cîteva amintiri din copilărie, neuitînd să facă semn cu capul spre casa cu două etaje, apoi tipul cu numărul doi pleca, după ce saluta milităreste, deși ambii erau îmbrăcați în haine civile. Disciplina înainte de toate. Fără doar și poate, Everestul cu numărul unu îi era superior în grad celui cu numărul doi – că în privința funcției, fără îndoială, erau egali, deoarece amîndoi tăiau frunze la cîini.

Liniștit în privința eficienței celor care ocupau temporar postul de observație, am depășit trotuarul și, odată cu el, primul agent, care – recunoscîndu-mă – mi-a raportat în șoaptă că totul este în regulă și că pasărea clocește în cuibul ei.

Pricepînd despre ce este vorba – doar nu eram atît de fraier –, m-am îndreptat spre locuința unde eram așteptat.

Nu era nevoie să pierd timpul cu orientarea. Primisem toate amănuntele chiar de la gazdă, atunci cînd îi solicitasem să ne întîlnim.

Am sunat la ușă; persoana care m-a întîmpinat nu era alta decît prietena noastră comună, Edna Page, vechea dragoste, acum expirată, a lui Ken Snag, noua

amică a lui Orson Stowe. Un nor îi întunecă ochii, iar zîmbetul îi îngheță o clipă. Se vedea de pe planeta Marte că altcineva era cel așteptat, iar eu știam cine. Imediat însă zîmbetul îi înflori pe buze și ochii îi rîseră de plăcere.

– Domnule Tempest, fiți binevenit! Poftiți, intrați! Vă aștept de un veac. Am crezut că nu mai veniți. Eram chiar îngrijorată. Vă rog să mă scuzați, mai spuse ea și dispăru, după ce mă văzu intrat în camera de zi.

Apăru după cinci minute, pusă la punct. Purta acum o rochie de casă, care abia depășea în lungime lărgimea, stabilită cu multă zgîrcenie de producătorii de articole de îmbrăcăminte, în strînsă legătură cu mafia ce se ocupa cu designul.

Cum-necum, Edna etala în interior ceea ce în exterior risipea cu nestăvilită larghețe. Era incomparabilă și inconfundabilă. Era unică, astfel încît te prindea mirarea că nu ajunsese încă subiectul și obiectul revistei *Girlie*, în care să-și etaleze – firește, fotografic – detaliile cele mai ascunse ale anatomiei. Chestie de noroc, oportunitate, pretenții, pregătire sau condiții favorabile; mai curînd soarta, ați fi înclinați să spuneți, stimați domni. De regulă, în această problemă, doamnele se abțin.

Nu era nimic din toate astfel de considerente. Edna nu era o femeie proastă și știa de ce nu iese la suprafață. O știam și eu, și Vance, este drept că nu de prea mult timp.

Mă uitam la ea și vedeam cum aprecia, și îi făcea plăcere, privirea mea imparțială, care căuta să-i compare liniile corpului cu standardele internaționale cele mai pretențioase și exclusiviste în domeniu.

Judecînd-o la adevărata sa valoare, mi-am dat seama că Ken Snag fusese un dotat, iar Orson Stowe un superdotat, tocmai cel menit să îi astîmpere foamea de senzații și de împliniri erotice.

Dacă mai lua și droguri – din cîte știam, o astfel de practică nu îi era străină –, talentele sale deveneau mult mai apreciate, mai ales pentru cei cu gusturi considerate de unii drept delicatese.

Așadar, doamna Edna Page mă primi în atmosfera de intimitate care răzbătea de peste tot din încăpere, un amestec de dormitor și cameră de zi – cuvertură roșie, perne roșii, tapițerie roșie, lumină roșie filtrată de lămpi mascate cu dibăcie, amestec incitant de umbre și lumini, tablouri ce reprezentau numai nuduri în poziții cît se poate de atîțătoare.

La invitația ei, am luat loc pe un scaun în fața unei mese, pe care – la inițiativa gazdei – și-au făcut apariția o sticlă pîntecoasă și două pahare pline cu un lichid cît se poate de îmbietor. După ce am degustat conținutul paharului plasat inteligent în fața mea, am zărit – deși nu asta îmi era intenția – un pat mare dispus nu prea departe de mine, în care, după părerea mea, o brigadă de lăncieri – să fiu iertat, nu prea cunosc termenii militari – și-ar fi găsit odihna cu cea mai mare ușurință.

Așa cum îmi este obiceiul, am încercat să deschid eu ostilitățile, deși nu prea eram sigur de reușită.

– Dragă Edna, nu mă așteptam să fii singură, ci – așa cum te știu de cînd te cunosc – în compania lui Ken. Unde poate fi el la ora aceasta?

Mi s-a părut, sau nu, dar femeia parcă a împietrit pentru o clipă, trăsăturile i s-au crispat și a tresărit.

– Domnule Tempest, mi-e teamă că în ceea ce-l privește pe Ken nu vom mai auzi mult timp de el.

– Nu mă așteptam să te părăsească, am spus eu compătimitor.

– Domnule Tempest, nu s-a născut bărbatul care să mă părăsească, dacă știți la ce mă refer – știam foarte bine; pesemne s-a încurcat în vreo afacere urîtă, din care motiv este posibil să se ascundă pînă cînd lucrurile se vor limpezi. În ceea ce mă privește, eu nu am nici un fel de merit.

– Cu ce se ocupa Ken în ultimul timp?

– Nu aș putea să vă spun; uneori era tare secretos.

– Nu cumva era vorba de o vioară?

– Ce vioară? M-ați mai întrebat și altă dată. Ce poate face o vioară ca să-l determine pe Ken să se dea la fund?

– Să zicem că din cauza acestei viori au murit cîțiva oameni.

Am privit-o scrutător, dar nimic de pe fața ei nu arăta că vorbele mele i-ar fi produs vreo impresie.

– Este atît de important acest instrument muzical?

– Pentru cazul pe care îl cercetez, este de cea mai mare importanță. Este o vioară cu o valoare nespus de mare și tocmai de aceea a cauzat moartea cîtorva oameni. O asemenea vioară a fost, la un moment dat, în posesia lui Ken și a complicelui său, Rob Ruskin.

– Cine este acest Ruskin? De unde l-ați mai scos?

– Nu l-am născocit eu. Dacă nu-l știi, el a fost secretarul unui anume Edwin Preston, fost proprietar de bar, asasinat de cei doi.

– Nu se poate! strigă Edna Page, ridicîndu-se și recăzînd pe scaun. Ken nu a putut face așa ceva. Ken nu este un asasin!

– Edna, nu are rost să mai lungim vorba. Sînt convins că tu știi ceva despre asta. Tocmai de aceea am venit astăzi la tine. Dă-mi vioara!

Curios, mă așteptam să nege, să se lamenteze, să încerce să mă mintă. În loc de toate acestea, se uită la mine ca și cum s-ar fi întrebat dacă știu mai multe decît spun, ce și cît anume. Se ridică de pe scaun, se duse în altă cameră și se întoarse, nu după mult timp, cu o hîrtie în mînă. Cu aceeași privire întrebătoare, fără o vorbă, îmi întinse hîrtia, stătu puțin în picioare, iar apoi se așeză pe scaun, după ce îl trase mai aproape de mine, aș spune periculos de aproape.

Așa cum era așezată, o vedeam dintr-o parte. M-am răsucit puțin și privirea mi s-a oprit pe chipul ei îmbujorat, cu ochii lucind ca într-o stare febrilă.

Rochia sa reprezenta numai un pretext, întrucît nu acoperea nimic din ce ar fi trebuit acoperit și ascundea practic ceea ce era inutil de ascuns. Dacă nu ar fi fost susținută de umeri, ar fi căzut fără ca stăpîna să îi simtă lipsa, marea majoritate a bărbaților avînd regretul că nu se întîmpla un asemenea accident.

Cu excepția mea, firește. Un detectiv particular așa cum sînt eu, mai ales cînd se află în exercițiul funcțiunii, este croit din alt aluat. Armura oferită de simțul datoriei, conștiința impusă de rolul de asanator al bălții pestilențiale în care se bălăcește societatea noastră m-au făcut imun față de orice tentație, indiferent care ar fi fost ea și de unde ar fi venit.

Mi-am pipăit legitimația, am atins cu mîna stîngă pistolul din ham și am privit lucrurile și peisajul de lîngă mine oarecum mai detașat. Am privit atent la hîrtia pe care o primisem. Era un formular tip, prin care se atesta că, la depozitul de bagaje de mînă al gării *Midlle East*, domna Edna Page a depus la data de 5 aprilie un colet în greutate de atîtea kilograme (numărul lor era specificat).

Iată că am ajuns și în posesia actului care dovedea existența viorii pe care o căutam de atîta vreme și cu atît de multe sacrificii.

Am oftat ușurat, deoarece nu mă așteptam la o capitulare fără nici o opoziție. Am dat la o parte piciorul stîng al Ednei, care începuse să o ia razna, tot fără opoziție și, încurajat de aceste două succese, am hotărît să merg mai departe.

– Acuma Edna, iubito, dă-mi și banii luați de Rob Ruskin de la Preston!

Tot fără să scoată o vorbă, stimata doamnă a dispărut din nou în camera alăturată, de unde s-a întors cu o cutie de vioară, pe care o ducea în brațe ca pe un copil. Mi-a pus-o în față, pe măsuță, eu trebuind să dau paharele și sticla cu băutură mai la o parte.

Am deschis capacul cutiei și am văzut în interiorul acesteia cea mai mare sumă de bani pe care am avut-o vreodată în fața ochilor. Am vîrît amîndouă mîinile în cutie și am răscolit biletele de bancă. Erau dolari, franci francezi, mărci germane, lire italiene și chiar lire turcești și egiptene.

Am închis cutia, am întins mîna spre sticlă, am turnat în fiecare pahar cam o treime, am pus un cub de gheață și am ciocnit cu Edna, în sănătatea ei.

Edna mă privise tot timpul cu multă atenție și pe chipul ei începuse să renască o speranță firavă, atunci cînd mă văzuse cum mă jucasem cu banii.

– Știi, sînt și micile mele economii acolo, șopti ea ca și cum mi-ar fi destăinuit un secret de stat, după care dădu de dușcă lichidul din pahar. Mai am încă o sută de mii de dolari în cecuri. Ieri i-am scos de la bancă. Toți banii sînt ai noștri, ne ajung pentru multă vreme, chiar dacă cheltuielile ar depăși posibilitățile noastre firești.

Nu am spus nimic, am dat evaziv din cap și am băut pînă la fund rația mea, absorbit fiind mai degrabă de scenariul pe care-l bănuiam că va urma.

Edna se dusese spre pat, se descotorisise pe drum de rochia de casă și se întinsese într-o poziție atît de grăitoare, încît comentariile nu mai aveau nici un sens. Răsufla cu greutate, iar corpul îi fremăta din cap pînă în picioare, ca prins de friguri. Cunoșteam simptomele, din teorie, vă asigur cu mîna pe inimă, stimate doamne și domnilor de toate vîrstele, dumneavoastră așteptîndu-vă probabil să asistați la leșinul unei femei care suferea de hipertensiune, dacă nu de altceva.

Nu, domnilor, nu s-a întîmplat nimic din ceea ce s-au temut doamnele, adversarele noastre de zi și noapte, prietenele noastre de o viață, de o zi ori de mai multe. Așa că puteți pune paharele de apă sau sărurile la o parte, încercînd să dați dovadă de mult calm.

Calm eram și eu. După cum v-am spus, bănuiam scenariul. Bănuiam e un mod mai indirect și mai modest de a spune că îl știam pe dinafară. Voi asista la un simulacru al simptomelor reale ale bolii pe care numai cineva versat ca Edna putea să le mimeze fără greș.

Deci, pentru a recapitula faptele, Edna Page se instalase în patu-i primitor și, tot atît de primitoare, mă invita să-i fiu partener.

M-am apropiat de pat, parcă cuprins de milă, dar și de admirație pentru modul perfect în care își juca rolul și, printre gemete și scrîșnete, am deslușit cîteva cuvinte bolborosite.

– Te-am plătit! Acum, este rîndul tău să-mi plătești!

Am venit mai aproape și cînd m-am aplecat pentru a o acoperi cu o cuvertură, m-a prins cu un braț ca în cleste și m-a lipit de ea. I-am prins brațul celălalt, ce se vîrîse sub pernă și l-am tras afară. În mînă ținea strîns un bisturiu, o armă extrem de periculoasă, care – dacă ar fi fost pusă în funcțiune – mi-ar fi provocat nenumărate neajunsuri.

Cînd m-am uitat la ea cu reproș, leșinase.

I-am prins mai întîi cătușele, am pus cuvertura peste ea, m-am dus la măsuță, am turnat o jumătate de pahar, l-am băut pe nerăsuflate, după care mi-am șters sudoarea de pe frunte.

Am așteptat cu calm ca Edna să se trezească.

Mi-am aprins o țigaretă, am tras un fum adînc, apoi încă unul.

M-am uitat la ceas – asta mi se întîmplă o dată la o sută de ani – și, văzînd cît era ora, mi-am spus că prietenul meu s-a dus să-mi comande coroana, neavînd nici un semn de viață din partea mea.

M-am ridicat, îndreptîndu-mă către noptiera pe care trona un aparat telefonic elegant. Am format numărul știut de la FBI și vocea reconfortantă a celui căutat se auzi distinct după puțin timp.

– Spune, bătrîne! Ai recuperat tot? Vin imediat... Vorbesc din mașină, unde mi s-a dat legătura.

După potopul de vorbe la care nu a așteptat replica mea, se vedea în ce tensiune trăise el evenimentele care se derulaseră cu atîta repeziciune.

În mai puțin de zece minute, ușa s-a deschis și amicul meu, mister Vance, păși pragul, închise calm ușa în urma lui, apropiindu-se apoi de patul în care zăcea, inconștientă încă, Edna Page.

O privi cu oarecare interes, după care se așeză pe scaunul pe care stătuse ea. Văzînd cît de apropiate erau cele două scaune, se uită din nou la pat și, observînd dezordinea, mă privi întrebător, dar nu spuse nimic.

Întinse mîna după o porție respectabilă, pe care o dădu apoi de dușcă. Mai liniștit, zîmbind, se întoarce spre mine cu o privire din care nu lipsea admirația.

– Nu mă mir că ai rezistat pe cît se pare ispitelor, cu asemenea apă sfințită. Nu, nu îți turna încă. Ai grijă de paharul doamnei, mai întîi, deoarece o văd că nu mai poate răbda să se prefacă leșinată, văzînd că nimeni nu se preocupă de ea.

I-am turnat Ednei din lichidul dătător de viață, după care am încercat să nu mă neglijez. Apoi l-am privit cu duioșie – era doar vorba de prietenul meu –, cedîndu-i întîietatea în derularea ostilităților.

– Acum, că ați revenit pe linia de plutire, stimată doamnă Edna Page, dați-mi voie să mă prezint: mă numesc Vance, lucrez la FBI și mă aflu aici în interes de serviciu, pentru a lămuri o serie de lucruri. Poftiți, dacă vreți să vedeți, autorizația de intrare în locuința dumneavoastră și de percheziție.

Ultima frază fiind rostită, Vance îi întinse neglijent o hîrtie, la care distinsa doamnă nici nu se uită. Luase poza unei martire, ne privea fără să ne vadă și dacă goliciunea nu părea să o deranjeze, îi dădeau de gîndit cătușele de la mîini.

– Ce înseamnă nerușinarea asta? Veți da seama în fața mai marilor voștri! Consider comportarea voastră o samavolnicie! Mai întîi, domnul Tempest năvălește în casă și mă obligă sub amenințări, fără o motivație legală, să-i predau diferite bunuri. Domnul Tempest merge mai departe: mă obligă să înghit o anumită cantitate de alcool și, profitînd de influența acestuia asupra rezistenței mele psihice și fizice, îmi pune cătușe, încercînd să abuzeze de mine. Firește, ca urmare a brutalității cu care s-a comportat, am leșinat. Mai mult încă, a forțat intrarea în apartament, fără a avea o autorizație asemănătoare cu aceea pe care mi-ați prezentat-o dumneavoastră. Vă rog să aveți bunăvoința să vă întoarceți cu spatele, pentru a-mi pune ordine, cît de cît, în vestimentație; desigur, cătușele cu care m-a cadorisit domnul Tempest nu mai sînt necesare, cel puțin așa cred.

Era măreață, splendidă, monumentală, ce să vă spun. Goală, mai ceva ca Eva – nu avea nici măcar frunza de viță, pe care aceasta o purta cu grație firească și nevi-

novăție –, Edna perora aiureli menite să lege la ochi orbii duși de cîinii în lesă.

– Socot că ați terminat placa, rosti Vance, care – spre deosebire de mine – nu se întorsese cu spatele. Departe de a-i admira anatomia, o supraveghease cît timp femeia se îmbrăcase, după ce îi desfăcuse cătușele cu cheia împrumutată de la mine.

– Ce să termin, nici nu am început!

– Uite ce este, Edna; de acum încolo să știi că ești în puterea legii. Vino și stai liniștită pe scaun, în fața noastră. Dacă vrei să bei ceva, spune-ne și te servim. De fumat, ai voie să fumezi cît vrei. În schimb, este interzis să vorbești neîntrebată. Dacă vei considera util, atunci putem solicita asistența unui avocat. De acord?

În loc de răspuns, Edna dădu din cap și făcu semn că ar vrea să bea ceva. I-am oferit paharul, iar apoi, plin de politețe, i-am aprins o țigară.

– De ce sînt acuzată?

Mă uitai la Vance și el dădu din cap.

– Audrey Flemish, cunoscută în ultimii ani, de cînd ai venit în orașul nostru, ca Edna Page, ești acuzată de... Ține-o, Nick! strigă prietenul meu, la timp pentru ca eu să o pot prinde în brațe; altfel, s-ar fi prăvălit la podea, de data aceasta leșinată cu adevărat.

– Ce-i cu această lovitură de teatru? l-am întrebat pe Vance, în timp ce o pălmuia pe Edna cu o plăcere sadică, cu intenția ca femeia să-și vină în fire.

– Este atuul meu, Nick. Nici eu nu l-am avut pînă astăzi la prînz. Însă cercetările întreprinse pe mai multe filiere mi-au adus informații de ultimă oră de la Free-Town, care atestă că numita Audrey Flemish este una și aceeași persoană cu Edna Page. Desigur, nu se știe niciodată, pot să primesc și alte informații... Dar iată că s-a trezit. Să-i facem plăcerea să ne asculte... Așadar, Audrey Flemish, ai părăsit acum opt ani, în mare grabă, orașul Free-Town. Era și firesc să-ți ardă pămîntul sub picioare, deoarece tocmai evadaseși din colonia de deținuți din împrejurimile amintitei localități. Acolo, ispășeai o condamnare de trei ani pentru ade-

menire de minore și minori. Încă de pe atunci începuseși să fii obsedată sexual. În colonia de deținuți ai fost ajutoarea unei infirmiere, pe care – din gelozie – ai rănit-o grav, cu un scalpel înfipt în regiunea bulbului rahidian. Motivul actului criminal consta în faptul că respectiva avea relații intime nu numai cu tine, ci și cu unul dintre medici, cu care și tu întrețineai legături de aceeași natură. Cea în cauză se numea Edna Page și, cînd ai fugit, ți-ai însușit actul ei de identitate. În lumea celor certați cu legea, astfel de documente pot fi falsificate cu ușurință. Adevărata Edna Page s-a vindecat, rămînînd însă prizoniera scaunului pe rotile. Socotindu-l pierdut, nu a reclamat niciodată furtul actului de identitate, și – la cerere – a obținut altul de la cei îndreptățiți să-l elibereze. Ai venit aici, unde ai început o viață nouă, cu o altă identitate. Nu ai țintit prea sus. Ai început prin a fi modesta prietenă a unui proxenet, ai trecut apoi prin mîinile mai multor bărbați care au făcut din tine ceea ce au dorit. Ai ajuns apoi întreținuta lui Ken Snag, grație căruia ți-ai făcut o situație stabilă în lumea voastră. Sub aripa lui ocrotitoare, ți-ai continuat meseria de femeie de stradă numai pentru a-ți astîmpăra foamea tot mai aprigă de bărbați, pe care ți-o impunea senzualitatea ta anormală. Ai fi murit la un spital de psihopați ori într-un azil de bătrîni, dacă în viața ta nu interveneau cîțiva factori imprevizibili, grație cărora ai sperat și ai plănuit să-ți schimbi existența. Visai să nu mai fii la cheremul nimănui și toți din jurul tău să depindă de tine și de bunul tău plac. Într-un moment de slăbiciune, să-i spunem așa, Ken ți-a pomenit de vioara Stradivarius, de valoarea ei, de faptul că Ed Mingy a luat-o de la bătrînul Nathan Mayer, după ce l-a asasinat pe acesta. Pentru a crește în ochii tăi, s-a lăudat că duce tratative cu Edwin Preston, fost traficant de droguri, proprietarul lui *Night Club*. Acum ai crezut că prinzi ocazia pe care ai așteptat-o tot timpul și care se ivește o singură dată în viață. Ai țesut un plan diabolic, pe baza căruia, trăgînd din umbră sforile, tu să ai tot

beneficiul, ceilalți – unelte oarbe – urmînd să fie anihilați.

Am făcut un semn prietenului meu să ia o pauză și să mă lase pe mine să continui. În tot acest timp, Edna Page, de fapt Audrey Flemish, urmărise tăcută expunerea lui Vance. Acum privirea ei se opri la mine, cu oarecare speranță că nu voi fi la înălțimea situației, că nu voi ști să exploatez momentul, creîndu-i portițe pe care să le speculeze în favoarea situației ei precare.

– Așadar, Audrey Flemish, ți-ai încropit un plan. L-ai capacitat pe Ken să se alieze cu Rob Ruskin, secretarul lui Preston, ca să pună mîna pe vioară și să o valorifice. O asemenea operație nu putea avea loc decît prin sacrificarea patronului de la *Night Club*. Ideea cu injectarea morfinei și, respectiv, unei bule de aer a fost a ta. Cu capetele lor pătrate de mărunți potlogari și de simpli executanți cei doi nu puteau concepe un astfel de plan, care impunea inclusiv o doză de cunoaștere, o oarecare pregătire medicală, pe care ei nu aveau de unde să o posede. Așadar, iată-i pe Snag și Rob Ruskin, după asasinarea lui Preston, posesorii unui instrument neprețuit și ai unei sume apreciabile de bani. Snag deținea vioara, iar Ruskin banii.

– Ar trebui să dovediți această succesiune de fapte, se auzi glasul ferm al Ednei.

– În ceea ce mă privește, pot depune oricînd mărturie despre aceste fapte. Eu i-am văzut pe amîndoi, apoi pe fiecare, cum au părăsit *Night Club*, aflîndu-se în posesia averii rîvnite. Ken ducea în brațe vioara, ambalată ca un colet oarecare, iar Ruskin, banii însușiți de la banca sălilor de joc ale lui Preston, într-o cutie de vioară.

– Asta nu dovedește nimic, sună din nou glasul ferm al Ednei.

Pentru mine, intervenția Ednei nu putea constitui o noutate. În consecință, după o scurtă pauză, mi-am aprins o țigaretă, iar apoi am reluat șirul argumentelor. Nici eu nu știam de ce i le ofer, dar doream să fiu cu inima împăcată, chiar dacă efortul nu prea merita. În meseria mea de copoi particular cunoscusem nenumă-

rate cazuri, multe dintre ele avînd un grad sporit de dificultate. Acum, însă, în joc se afla o femeie – este adevărat, cu nenumărate păcate –, așa încît totul trebuia explicat cît se poate de limpede. Ca urmare, am continuat expunera faptelor, așa cum rezultau ele din cercetările întreprinse.

– În scenă apare un nou personaj, un anume Orson Stowe. Ți l-a adus în casă Ken, la sugestia ta de a găsi pe cineva care să-l ucidă de Rob Ruskin; tot el trebuia să mă lichideze și pe mine, deoarece te tot întrebam de soarta viorii, bănuindu-l totodată pe Snag că era amestecat în această afacere. Bănuiala mea a devenit certitudine în seara cînd ne-am întîlnit toți trei. Tu plecaseși la toaletă, cînd l-am întrebat pe Ken ce hram a purtat Ed Mingy în ultimul timp și ce rol a jucat el pe lîngă acesta. Snag mi-a spus, citez „Ed a fost o figură în felul lui". Or, la ora aceea nu se știa nimic despre moartea lui Mingy. Deci, Ken cunoștea soarta acestuia. Mai mult, Snag m-a mințit cînd mi-a spus că Preston dorea să trateze cumpărarea viorii numai cu Mingy. Cel cu care a tratat a fost de fapt Snag și numai atunci cînd vioara a ajuns în mîinile lui Preston a fost ucis Mingy. De cine? Nu aveam de unde să cunosc. Nici Snag și nici Ruskin nu pot fi audiați. Au intrat parcă în pămînt. Tu știi însă cine l-a ucis pe Mingy.

– Dovediți-o! ripostă Edna, puțin cam palidă.

– Prin apariția lui Orson Stowe, planul tău a suferit o schimbare. În persoana lui ai găsit o unealtă docilă care să-ți execute ordinele, deoarece, pe de o parte – el fiind toxicoman –, îi procurai drogurile atît de necesare, iar pe de altă parte, era singurul partener ce putea face față cu succes asalturilor tale amoroase.

– În ce a constat schimbarea, dacă nu considerați că este secret? întrebă malițioasă Edna.

– Ți-ai schimbat structural planul, luă din nou cuvîntul amicul meu. L-ai băgat în față pe Orson Stowe, marginalizîndu-i pe Ken și Ruskin. L-ai pus pe Ken să o determine pe Rita Odball să-l adăpostească pe Stowe,

astfel încît acesta să poată fura legitimația de care aveai nevoie.

– Ce puteam face cu o legitimație care nu-mi aparținea? întrebă sfidătoare fosta Audrey Flemish.

– Ajungem și acolo, ai răbdare. Pe Stowe l-ai determinat să-i omoare pe Snag și Ruskin, dubla crimă fiind săvîrșită fără prea multe regrete. Era doar obișnuit cu asemenea treburi, întrucît – ca ucigaș plătit – nu se sfia să îndeplinească misiuni dintre cele mai sîngeroase.

– A încercat să mă omoare și pe mine, am intervenit eu, cuprins de fiori, dar pentru prima dată în meseria lui a ratat. Această ratare îl va costa probabil viața.

– Repet ceea ce v-am spus acum cîteva minute. Abuzați de generalități, de presupuneri, de – hai să le zicem – deducții, dar vă lipsește esențialul: DO-VA-DA. Aduceți-mi această dovadă și vă asigur că voi fi prima care va înțelege că am pierdut partida.

– Orson Stowe este în mîinile noastre, spuse Vance. Orson Stowe a vorbit. Avem declarația lui scrisă, din care rezultă clar rolul pe care l-ai interpretat. Mai mult, Stowe ne-a indicat și locul din încăperea aflată la subsolul louinței tale, unde i-ați dus și îngropat pe Ken Snag și Rob Ruskin. La rîndul tău, ne-ai pus la dispoziție, fără nici o opoziție, atît vioara, cît și banii jefuiți de Rob Ruskin de la patronul său, Edwin Preston. Dacă nu ar fi fost celelalte capete de acuzare, ai fi motivat, fără îndoială, că ți-au fost lăsați în păstrare de cei doi dispăruți fără urmă.

– În sarcina ta nu cade – am intervenit eu cu bunăvoință – tentativa de a mă asasina cu bisturiul pe care îl ascundeai sub pernă. Spun că nu cade, deoarece nu voi face nici o mențiune în acest sens în raportul meu.

Vorbisem fără a încerca să mă uit în ochii ei. Apoi, am privit-o așa cum stătea, prăbușită în scaun; se făcuse pămîntie și parcă se împuținase. Broboane mărunte de sudoare îi apăruseră la tîmple. Își mușca buzele pînă la sînge, în timp ce mîinile – sprijinite pe marginea mesei – îi tremurau continuu.

– Dacă totul mergea bine – intră din nou în discuție Vance –, mîine, cu avionul companiei *Blue Wings*, urma să pleci spre Franța, cu destinația Marsilia. Intenționai să faci această călătorie sub numele de Rita Odball, identitate pe care te hotărîseși să o păstrezi pentru toată viața. Nu este greu de ghicit cum îți vedeai viitorul.

– Să vi-l spun eu, interveni Edna. Eram în tratative cu un francez din Marsilia, cu care urma să deschidem o casă de plăceri de categoria lux. Apoi, într-un viitor nu prea îndepărtat, aveam de gînd să construiesc un cămin pentru fostele demimondene. Ați cîștigat, mai spuse cu glas întretăiat, după care își turnă o porție zdravănă de băutură.

Se ridică sigură pe picioare, privindu-ne sfidător.

– Am jucat tare, trebuie să recunoașteți, mai adăugă ea, după care își lăsă capul pe piept.

I-am aruncat un pardesiu pe umeri, așa cum a cerut, apoi – cu cătușele la mîini – am condus-o afară. Din prag, a privit parcă cu regret apartamentul pe care-l părăsea pentru multă, multă vreme, dacă nu chiar pentru totdeauna.

În cele din urmă, cuprinsă de un fior care o zgudui din cap pînă în picioare, se nărui cu un geamăt.

Ne-am aplecat să o ridicăm. Era pe moarte. Nimeni și nimic nu o mai puteau salva. Mirosul de migdale amare pe care începuse să-l răspîndească odată cu voma nu mai lăsa îndoială asupra cauzei inevitabilului deces. Am depistat imediat fiola. O avusese ascunsă la colțul din dreapta al gulerului de la pardesiu și o zdrobise în dinți cînd noi, oarecum visători, dăduserăm dovadă de mai puțină vigilență. De fapt, nici nu ne-am așteptat la un asemenea gest. Edna avusese ultimul cuvînt, mai bine zis ne-a sfidat și, totodată, a sfidat propria sa viață. Nu mi-a plăcut, dar ce mai conta ceea ce ar fi trebuit să-mi placă mie. Oricum, într-o astfel de poveste, finalul nu poate fi decît trist.

A doua zi după evenimentele care au culminat cu sinuciderea Ednei Page, am încercat să-mi vin în fire. Am regîndit fiecare pas parcurs pînă la soluționarea

cazului, fiind convins că procedeele folosite nu au făcut altceva decît să-mi dea dreptate. Au urmat, în mod firesc, acele proceduri plictisitoare pe care unii le denumesc – nu fără a avea dreptate – de rutină: anchete suplimentare, audieri, interogatorii, declarații, studiul expertizelor de laborator, deshumarea celor două cadavre, reconstituirea crimelor și cîte și mai cîte asemenea lucruri.

Seara, obosit, mi-am spus că pentru a mă deconecta ar fi nimerit să mă duc să văd ce mai face prietenul meu, Fred Device, îl știți doar, barmanul de la *Black Book*.

Am degustat patru doze de nectar, denumit *biberon*, o inovație a unui pictor celebru, a cărui minte a luat-o razna la un moment dat, respectivul dîndu-și duhul de moarte bună după gratii, într-o clinică de neuropsihiatrie. Rețeta acestei băuturi o lăsase spre amintire unui chimist, care – la intervale regulate – se interna în aceeași clinică pentru o anumită maladie care multor degustători nu le oferă decît sănătate, vigoare și speranță. Nu de puține ori, este adevărat, mai mult speranță.

Ei bine, acestui chimist anonim îi datorăm folosirea la scară industrială a unei asemenea băuturi, care – pentru mulți amatori de sinucidere – nu înseamnă decît materializarea unor dorințe în aparență irealizabile.

După cel de-al patrulea pahar, am căzut de acord asupra ingredientelor ce contribuiau în egală măsură atît la buchetul inimitabil, amintind de un cadavru în descompunere, cît și la savoarea și tăria acestei unice băuturi care, după părerea mea și a prietenului meu, cunoscător incontestabil a tot felul de mixturi, nu făcea decît să te ducă mai rapid în infernul lui Dante.

După ce am ajuns la consens în privința formulei chimice a lichidului miraculos, am mai umplut paharele, simțind apoi nevoia să ne odihnim. Odihnă activă, se înțelege.

Ne-am așezat pe cîte un scaun, am închinat unul în sănătatea celuilalt, iar eu am dat cu paharul de podea, simțindu-mi ochii plini de lacrimi.

Plin de compasiune, Fred m-a cuprins după umeri.

– Lasă, Nick, femeile – fie blonde sau brune, majore sau suferind de singurătate la o vîrstă fragedă, de peste cincizeci de ani – nu merită să plîngi pentru ele.

Cînd i-am spus că mi-am amintit de Bang, căzut la datorie, ca un soldat cu fața la inamic, l-am văzut pe Fred izbucnind în suspine.

După un timp, cînd am epuizat cuvintele de compasiune – rostite, dar mai curînd, nerostite unul față de altul –, ne-am despărțit după un călduros rămas bun, iar eu, treaz fiind, m-am dus la mașină, m-am așezat la volan, am pus cheia în contact (sau, cel puțin, așa cred că am procedat) și, după cîte îmi amintesc, m-am deșteptat pe la miezul nopții, înghesuit în scaunul meu de șofer, simțind o durere acută în mîna dreaptă. Aceasta îmi amorțise, deoarece rămăsese fixată într-o poziție incomodă în buzunarul pe care cheia încă nu-l părăsise.

După ce mi-am mai revenit, rezolvînd astfel o problemă care multora le produce veritabile dureri de cap – nu sînt eu primul și, probabil, nu voi fi nici ultimul care se află într-o asemenea situație –, am reușit să urnesc din loc mașina, ajungînd după cîtva timp acasă. Cînd mă îndreptam către apartamentul pe care credeam că încă îl mai ocup, un anume simț – pe care, bănuiesc, numai eu îl am – m-a determinat să ezit.

M-am strecurat pe lîngă perete, m-am oprit și mi-am scos profilul meu de medalie antică, exact cît mi-a trebuit să văd ceea ce nu mai văzusem.

În penumbra formată datorită becului ce agoniza cu succes, am zărit la intrarea în locuința mea o formă cu pălărie, blugi, bluză în carouri și pantofi cu talpă de microporos, care-mi meșterea cu migală ușa.

De teamă ca persoana să nu facă vreun infarct, m-am apropiat pășind ușor, lucru care nu prea mă caracterizează.

Chiar dacă am scos pistolul, nu prea am avut succes. De fapt, succesul aparține celor norocoși; ori, despre mine, numai așa ceva nu se putea spune. Pe scurt, arma mi-a zburat din mînă tocmai cînd eram mai sigur de mine, eu trezindu-mă cu un genunchi – după ce mă

aflam lungit acolo unde nu mă gîndeam – proptit cît se poate de zdravăn în pieptul meu.

Mă găseam într-o poziție pe care nu o cunoscusem de multe ori. Într-o asemenea ipostază, lipsit de speranțe, începusem să mă simt ridicol, astfel încît am încercat să execut o mișcare ce mă putea aduce într-o poziție mai favorabilă. Nu este vina mea că nu am reușit, dar – poate ca o satisfacție – persoana aflată în preajma mea mi-a adresat cîteva cuvinte.

– Scoală-te și deschide ușa, copoi afurisit. Mult m-ai făcut să aștept!

Fără prea multe ezitări, am executat ordinul intempestiv, iar mîinile mele întinse oarecum haotic, nu au făcut altceva decît să o prindă în brațe pe Sibyl Arden. Nu se poate să nu o știți; era doar sora vitregă a doamnei Etta Gardner. Ultima – doamna Gardner – era mama Selinei, cea care a fost trasă pe sfoară de către Arnold Woodrow, logodnicul de meserie. Știți, Sibyl – fata cu obrajii ca piersica – obișnuia să spună, dacă îmi aduc bine aminte, că lucrurile bune și frumoase se fac numai o dată. Erau cuvintele pe care le rostea după ce te săruta. Venise oare să-mi mulțumească pentru că sora ei vitregă reintrase în posesia viorii Stradivarius?

Distanța dintre ușa de la intrarea în apartamentul meu și dormitor am parcurs-o cu viteza melcului; motivul era destul de simplu – buzele nu ni se dezlipeau și trebuia să ne rezemăm unul de altul pentru a ne menține echilibrul. În plus, mai aveam și ochii închiși, dar simțurile treze.

În pragul fatalei încăperi, Sibyl făcu ochii mari, îmi puse palma peste gură, pentru a avea răgazul să respire, și-mi șopti nu o declarație, ci acele cuvinte care impuneau limpezirea unei situații.

– Cînd ai venit la noi și m-ai ciupit de obraji, aveai așa, un aer de cuceritor din Far West, o privire de pirat; mi-am dat dat seama că mă doreai, acolo, pe dată.

– Să nu exagerăm, dragă. Sînt un specimen rar, adică binecrescut și cavaler pînă în măduva oaselor. Nu

aș fi făcut ceea ce te așteptai, decît dacă m-ai fi rugat în genunchi, așa cum ai de gînd să faci acum.

– Copoi afurisit, te detest, te urăsc! Te urăsc! repetă ea, împingîndu-mă în interior și bătîndu-mă în piept cu pumnii ei mici, dar plini de energie. Nu mi-am dat seama cînd m-a imobilizat. M-am predat fără împotrivire.

Și am fost cu mii de ani în urmă, ca Adam și Eva, și nu ne-am rușinat că nu aveam frunza de viță. Și am fost ca Eva și Adam, cînd am gustat din fructul oprit, mirîndu-ne de ce atîta timp ne-a fost interzis. Și am fost ca un bărbat cu femeia lui iubită, dincolo de timp, dincolo de spațiu. Am străbătut în ambele sensuri tunelul timpului. Ne-am dat unul altuia viață din viața noastră. Am murit și am înviat împreună. Am fost pentru un timp binecuvîntați numai noi doi, ea și cu mine, eu și ea, împlinindu-ne și împlinind o poruncă a naturii, o lege divină.

Dimineața cînd m-am trezit, eram singur. Era destul de tîrziu, judecînd după zăluda de pendulă, care își pierduse calmul cu care mă obișnuise. Acum se pornise de capul ei să marcheze timpul care pentru mine nu mai avea nici un preț.

Eram, cum se spune uneori, cel mai fericit om din lume. De fapt, acum, eram singur pe lume, după ce, pentru cîteva clipe, toată lumea fusese a mea.

Nu-mi venea să cred că plecase. Am verificat pe rînd baia, chicineta, chiar și debaraua. Rezultatul îl știți. Dacă îmi părea rău? Dacă îmi părea bine? Nu exista un simțămînt care să exprime cu adevărat starea în care mă aflam atunci. Și nici cuvinte. Deznădejde, gol, nefericire, regret? Nimic din toate acestea, și toate împreună.

M-am prăbușit lîngă noptieră, pe patul care mai păstra parfumul ei, de fapt al tuturor femeilor trecute, prezente și viitoare. Ochii mei, încețoșați de lacrimile datorate unui sentimentalism care mă copleșește nu de puține ori, zăriră pe o foaie de hîrtie un scris mare, cu ruj de buze:

Lucrurile bune și frumoase se fac numai o dată! Mai sînt și excepții. Te-am încuiat ca să fiu sigură că am să te găsesc, fără a mai fi nevoită să dorm la ușă. Ai aici cheia de la lacăt și încă o cheie de rezervă, în caz că o pierzi pe prima. Eu o păstrez pe a treia. Pa, copoi afurisit! Sibyl.

Așadar, asta meșterise ea la ușă în așteptarea mea.

Liniștindu-mă, după ce am citit rîndurile ei, m-am întrebat la ce bun să-mi lase cheile unui lacăt încuiat pe dinafară, eu aflîndu-mă înăuntru. Așadar, de ce este nevoie de două chei ale lacătului care te sechestrează, cînd el – lacătul – este încuiat de partea cealaltă a ușii?

Mi-am răspuns că-mi fac prea multe probleme și că timpul în care aștepți fericirea trece repede. Mai ales că ai atîtea imagini, atîtea cuvinte și atîtea amintiri proaspete.

Mi-am mai spus că, pînă cînd fericirea se va întoarce, mai sînt și alte lucruri de făcut, unele care nu suportă amînare, dacă intenționam să dovedesc că trăiesc cu picioarele pe pămînt. De pildă, să-mi angajez o nouă secretară.

Iată de ce am dat un telefon cuiva, care probabil nu se aștepta la o astfel de propunere și de la care nu cred că voi primi un răspuns afirmativ. Știți, rareori femeile spun *da* de prima dată. De aceea, îndrăznesc să fac apel inclusiv la bunăvoința dumneavoastră. Da, doamnelor, domnișoarelor și domnilor, la dumneavoastră.

Așadar, vă întreb cu toată seriozitatea: cunoașteți o ființă de sex feminin, care să fie decorativă, fără ostentație? Să nu fie și nici să nu pară atît de tînără, încît să-mi treacă drept fiică și nici destul de matură, ca să fie luată drept mama sau bunica mea. Aș angaja-o pe dată, avînd nevoie imperioasă de o astfel de prezență agreabilă. Nu este neapărat nevoie ca respectiva să fi bătut recordul mondial de stenodactilografie. Să nu știe să tragă cu ochiul, fiind suficient să mînuiască pistolul. Cît despre această ultimă îndeletnicire, mentor aș putea să-i fiu chiar eu.

Vă rog să mă scuzați, dar sună telefonul. Este poate răspunsul la convorbirea pe care am avut-o cu puțin timp în urmă.

Am ridicat receptorul și – după cîteva clipe – am avut o imensă bucurie.

Iată-mă în rol de pastor. Începea recuperarea unui semen de-al nostru.

Rita Odball acceptase să lucreze la mine, în calitate de secretară.

Nu era important faptul că nu se pricepea defel la munca de birou.

Important era că dorea. Restul va veni de la sine.

Foarte important: știa să tragă cu revolverul.

Pentru acest motiv – doamnelor, domnișoarelor și domnilor – vă rog să considerați că apelul meu la bunăvoința dumneavoastră nu mai are obiect.

Somn ușor, sau spor la lucru. Eu nu mă culc și nici nu voi lucra. Aștept. Aștept plin de dor și de nerăbdare sosirea noii mele secretare. Sper să o conving să nu mai plece. Sper, dar cine știe? Nici dumneavoastră și nici eu. Poate, nici ea.

crime scene 6

ALEX MIHALCEA

SUNETELE MORȚII

Nimeni nu ar putea bănui că în umbra unui autor de lucrări științifice s-ar ascunde un scriitor de romane polițiste. **Alexandru Mihalcea**, colonel (r) dr. ing. (n. 29.01.1951) este directorul Bibliotecii Militare Naționale, doctor în științe militare. Are contribuții la studiul managementului sistemelor mari ierarhizate și este autor sau coautor la șase volume științifice. Nu putem ști niciodată unde se întâlnește destinul personajelor cu lumea secretă a celui care le-a dat viață.

Pornind de la dispariția unei viori Stradivarius, descoperită în timpul anchetării unei răpiri, autorul ne lasă în compania detectivului Nick Tempest ce se ocupă de acest caz. În lipsa viorii, muzicalitatea romanului este dată de ironia atribuită personajelor, slalomului printre indicii, detectivi, crime, informatori, violențe și sex, toate ingredientele unui *hard-boiled*.

Acest stil literar, al cărui traseu a pornit la mijlocul anilor '20, prin pionierul Caroll John Day, a fost redefinit de Raymond Chandler spre sfârșitul anilor '30, în prezent în acest gen încadrându-se numeroși scriitori, unul dintre cei mai notabili fiind Robert B. Parker, autorul romanului *În gura presei*, își găsește un exponent perfect în romanul lui Alex Mihalcea. *Sunetele morții* are toate elementele unei investigații profesioniste, iar în rolul principal un detectiv new-yorkez cu experiență, care știe toate trucurile meseriei și care îl are drept ajutor pe Bang, un enervant câine polițist. Și treptat ancheta se transformă într-un joc de-a supraviețuirea...

ISBN 978-606-8139-28-9
9 786068 139289

Crimescene Publishing
FLACĂRA
TRITONIC